ה' בסיון, תשמ"ז 5.6.1987

ששה ימים ועשרים שנה

תיזרון פלאזה אסטרופדי המרכז הבריאותי בעמינה תמצא עכשיו מבחר חדרי שינה מושלמים, במגוון סגענות אופנתיים וצבעים מקוריים. מתוך מבחר חדרי-חשינה, נאה עמינח להציג לראשונה את

"המיטה האמריקנית" (Foundation) היחידה עם ארן

להשלמת חדר השינה מציעה

עמינח: שידות, ארונות, ופינות

והעיקר הוא כמובן המורון: מורון ייפלאזה אסטרופריי המיוצר

מזרוני עמינח - היחידים באישור ובהמלצת אגודת הכירופרקטורים הבינלאומית (מרפאי עמד השדח

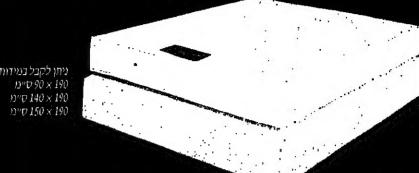
מזרוני עמינח וריהוט עמינח ב-6תשלומים שיקליים שווים.

אפשרות ל-12 תשלומים באמצעות כרטיסי אשראי. עור אוברבו ו- VISA

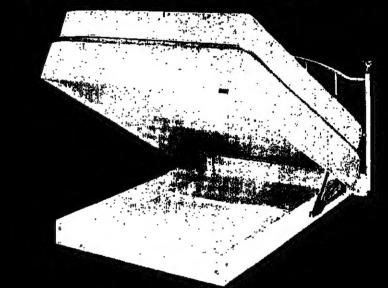
מצעים מתרומם.

איפור תואמות.

בידע אמריקני ובו ייחמרכז הבריאותייי.

משולב במיטה אמריקנית עם ארגז מצעים מחרומם

עוברות היהששהא בריאו

Marin La

נילום: מיכה ברעם את סבולי שול ניתן להפיג ברשת ת"משביר לערכן" ובתנווות הבאות: את"א - נעלי עוורי - אנבי 29; נעלי עוורי - דיונגוף 101 ססג- הרר; נעלי עוורי - כבר המרינה זי באייר 16 שטיינר אורטופוייה - אבן גביתל 100 שופיביש - אבן גביתל 101 שופיביש באייר מיוער - באייר 16 שטיינר אורטופוייה - אבן גביתל 100 שופיביש - אבן גביתל 100 שופיביש באייר 176 שטיינר אורטופוייה - אבן גביתל 100 שופיביש באורטופוייה - אבן גביתל 100 שופיביש באורטופוייה - אבן גביתל 100 שופיביש באורטופוייה אורטופוייה - אבן גביתל 100 שופיביש באורטופוייה - אבן גביתל 100 שופיביש באורטופויים באורטופוים באורטופ משקבין - טשוניהובסקי 1 נעלו ליויכה - כן יהדה 140 מנים אותים שנו אי צאי. שוורי - אנכי צו נעקי עוורי - דיונון 101 מסג- הודן נעלי עוורי - ככר המדינה חי באיין 16 שטיונד אורטופריה - אבן הביאליק 15 מנים עוורי - כאליק 15 אשר אורטופריה - קרניצי 18 כריאליק 16 באליק 16 מנים ביאליק 16 מנים טוב - ביאליק 19 מנילרית ינאל - דיים שוורי - ביאליק 16 מנים טוב - ביאליק 19 מנים טוב מובים טוב - ביאליק 19 מנים טוב - ביאליק 19 הרצול 71. שש"ח - של מוסקובים - ביישרה שהנמבון בזמיניה - אבן נכידור 21 שר"ד. - נעלי עוורי - ביאליק 56, אשד אורטופדית - קיניצי 18 כריאות גבע - ביאליק 16 געלי נויב טוב - ביאליק 12 מנדלורית ישר - ביאליק 18 ביאליק 18 ביאליק 19 מנדלורית ישר - ביאליק 18 ביאליק 19 מנדלורית ישר - ביאליק 19 מנדלורית ישר - ביאליק 19 מנדלורית ישר - מולי עוורי - מרכז מווימת שדרות הושיא מרכז הכרקלן נעלי מז - ממתו 19 ביאלי 19 ביאלי 19 ביאלי 19 ביאלי מיקו של - סוקולוב 21. ממיץ ראשיו כמישל בע"מ - מלחן 22-352 ממיץ באזור הצמון הצצרי את מילר - פלמן 1922 ב-1938 ביאלי 18 ביאלי 19 ביא

BIDEDio

ה' בסיון, תשמ"ז 5.6.1987

"1987 כל הזכויות שמורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maariv International Editor

🧸 קוב, אמר טליק ב־5 ביוני, שום דבר לא מתנהל לפי התכנית. מה קורה כשהמלחמה כולה מתנהלת שלא לפי תכניתז רפול אפר היום שמלחבות ששת הימים פשוט התגלגלה. בסוף מאי 67, מטוו האונדה שהתארגנה נגד כל צרה שלא תבוא לאורך הגבול ממי החם, התעורר המפקד כל בוקר בתחושה שהשמיים יורדים תיע בעוד כמה מטרים. אבל כשפרצה המלחמה הוא נצטווה לחתו את שיריוניו אל מעבר לגלבוע, לצפון הנדה המערבית – סוית הכי פתות צפויה במלחמה שכולם ציפו לה. היה האיום השני התתאומי והקשה לעיכול מסיני, אחדי עשור שקט. וכמובן תאום הסורי הקבוע מרמת־הגולן, שנמצא בתהליך הסלמה, שויפולו חיה החניוני ביותר. מי היה מאמין, בראשית אותו שבוע, שחוית הסורית תידחק לסוף התור, אם בכלל יגיע תורה. אני זוכר או דזו ממריא במסוק מובי יושע למטכ"ל, עם ראשי היישובים נגליל העליון, במסע לחץ לתת את הפקודה לעלות לרמה. הפקודה שותנה אך בוטלה, ואומרים שלבסוף ניתנה ויצאה אל הפועל רק תוות לצירוף מקרים מאד מקרי.

בנוקו היום הראשון הייתי בין החיילים שנקראו לחזור מונשת התמתנה, אחרי שבנע של היסוסי הממשלה וגמגום ראש המשלה ברדיו, אם להלחם או להמשיך לחזר על פתחי אומות השלם. יצאנו לשפלה מירושלים השלווה, עם הכנה נפשית לספוג תצצה אווירות מצרית בתל־אביב, והגענו לקריה תחת שמים מחקים עם החדשות הראשונות על ירושלים המופנות. כאילו לחוק את אותו קומץ מעסקניה שעוד חשב ופעל בסגנון תש"ח, ונחשאי הדפיסו תלושי מים ואף תיכונו להוציא עתון מקומי אם ישור המצור, ובשעה שהיינו במירדף בהרי ג'נין אחרי היחידה קחתמונה לכבוש את הרמה הסורית, היו הצנחנים של מוטה שַקּנָלִים ועולים לירושלים, מפני שצניחתם המתוכננת לאל־עריש עם לא היתה נחוצה. הם הלכו "על עיוור" לגבעת התחמושת, בלי שושים על הצפוי להם. כשקלטנו כעבור יומיים, למרגלות תול, את שידור הרדיו החי מהכותל המערבי, הוא נשמע רחוק ווישווי יותר משידור הטלוויזיה מהירח כעבור שנחיים.

שלחמה כמו במלחמה, אומר הפתנם, ובמוסף זה, משהו משתה ומה שגרמה. משהו בסגנון של פעם ועכשיו מבלי לתתלמס איך ולמה הגענו למה שהגענו. תמונת מצב. את התוכונת לארועי 67' מספק תא"ל (מיל.) דן דונן (פקר) בפירטום ואשון של סיפור מרתק על קרב אויר אכזרי, עד טיפות חדלק התוונות, שהיה לו ולטייסת שלו מעל שדה תעופה מצרי נידח מום המלחמה הראשון. רק בנס חזרו חיים. אפרים קישון משחזר את חלופת מכתביו עם נאצר. ובעמודי האמצע – מיקבץ תמונות האושים ששינו את המפה, זכר לאלבומים שגם שינו את המדינה ואו צה"ל, התצלומים המפורסמים מהמלחמה כשלידם כמה מניבוויהם היום. רק מבוגרים יותר. סימה קדמון פוגשת כמה מחבורת "שיח לוחמים" לשיחה חוזרת. הם נמצאים על נקודת השחיקה, לא אוהבים להגיד "אמרנו לכם" אבל ככה זה יוצא בערך. עריין עם אותה התלבטות ובתוספת של אכובה. יאיר לפיד קולט שתום של ילדי התנחלות עפרה. ילדי השטחים – שעמום לנב מסיף פנישה משלו עם הבן הראשון למתנחלי חברון – אשר ולרו מבוגרים יותר ולא מכירים מציאות אחרת. החורים מודים שלא היו להם "חלומות משיחיים" לפני המלחמה. מיבל קפרא מצלמת יממה בקלקיליה, העיר על תפר הדו־קיום בין יהודים ועוכים בצומת החשבון והפחד. השתיקות של התושבים לשאלותיה מרברות יותר מהמלים. תלמה אדמון כותבת על המנגינה האת שבבר אי אפשר להפסיק – תרבות הזמר וחלהקות לשון הבטלנים. הפולקלור שפרח לתופעה גם אם התוכן נעשה איוני וציני מפני שלא היתה זו המלחמה האחרונה. בפתח המוסף מציית יעל מדמלמד את תמונת החברה הישראלית בשעה שש פני המלחמת, ערב הליכוד הלאומי שנכפה בתקופת החמתנה, ליפורום מוכרים רק בקטן. כמו שהיינו, ואולי כמו שאנחנו. יעל סתמו שהדבול בון או לעכשיו הוא בעיקר במימדים. אני מוצא לקבלית השטורית נושפת, גם הפעם – אחרי מעמד הר־סיני החל מלון על חוחב כמה כבר אפשר להשתנות בעשרים שנה, שהן רק אצית מומן שהוקצב לדור המדברו נשנר: חצותן הראשון בכותל.

נקודת שתיקה. שיחה תוזרת עם משתתפי "שיח לוחמים"

סימה קדמון. עמ' 10.

שש לפני המלחמה. החברה הישראלית בראשית 67'. יעל פו־מלמד. עמ' 6.

קלקיליה, היום אתמול מחר. · יממה בצומת החשבון והפחד. מיבל קפרא. עמ' 18.

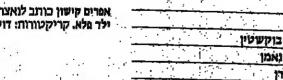

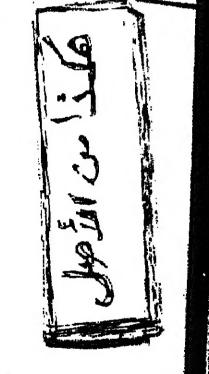
את המנגינה הזאת אי אפשר להפסיק. מוזה ותותחים. תלמה אדמון. עמ' 46.

עטלמים על גרדקה. פרסום ראשון של קרב אויר אכזרי. רן רוגן (פקר). עמ' 24.	נשים ששינו את המפת. עושים היסטוריה ילומים. אז ועכשיו. עמ' 31-36.
אפרים קישון כורנב לנאצר. ישראליק ילד פלא. קריקטורות: דוש. עמ' 37	רך: צבי לביא
	יכח: דניאלה בוקשטין
	דך גרמי: יורם נאמן
	נצבת: יעל תורן

גרפיקרו: נטע גריושפן מודעות: אורי דגן

5 Kinealo

"החלונות הגבוהים". אריק איינשטיין, שמוליק קראוס וג'וזי כץ (בצילום). סוג חדש של שירים ישראלים.

תיים יבין, אז ברדיו. התוכנית תכי מופולרית – "יום בישוב" כמקום הטלוויזיה שטרם נולדה.

מרדריקה ודכ סגל. ת"א של לילה: מסיכות סוערות, כיסוי בטורי תרכילות שרק תחלו להחמתה, מועדונים ודיסקוטקים.

רפי שאולי ומנסי ריוס-רייווס־שאולי, יבוא זוחר מאנגליה ההוללת לת"א, שניסתת אז לצאת מחיתולי הפרובינציאליות ולהתגדר בקוסמופוליטיות.

לון 'הילטון' כתל'אניב הציע ארותה מסוא" ונעליים שהורות. שיערה המנופה מאוד היה אטוף רת כף המש מנות. "שרתון" לא נשאר חייב. מאחור ב"בננה" האופנתית ונשמר כאמצעות ספריי. שם נתנו גם אפריטיף אקווטי, קוקסייל פרדריקה לעומתה, קיבלה את עשרות אורחיה שבאו שם נתנו גם אפריטיף אקווטי, קוקסייל לבית הורי בעלה, דב סגל, בשמלת. ערב ארוכה ניתווות הוואי ומקסיקו. מוערוני הלילה התפוצבו. מי ונוצצת. המסיבה נערכה אצל החמות מסני שבריוק או בשרף לבניהווג סגל הריסקוטק שלהם - "פרדריקה". למבדי, דרך אגב, לא היו בעיות כאלה הפאב "מודיס" שאו קראו לו גם דיסקיסק וחיה משותף לה ולכעלה חצי שנה לפני מלחמת ששת חימים. בעוצומן של רפו שאולי - עמר על תילו וחיה המקום, חכי חם בעיה. חצי שנה לפני מלחמת ששת חימים. בעוצומן של בשתי המסיבות הללו וקרה חצי תלאביב, או, לפתח ההפבוות הסוריות על ישופי עמקיהירדו. כאשר בנמל בשתי המסיבות הללו וקרה חצי תלאביב, או, לפתח אשרור שבתו רעב ארבעים פועלים בתביעה לקבלם כך היה נרמה חיו שם אריע לבוא, שאז, כמו היום, לעבודה. חיי הלילה של תליאביב לא שמעו על שברמונין שאו עוד היה הייל, ויעל אביב ואסתר המיתו, אלה שרקרו שם לא התייחם במיתו עופרים ומילאו בנייארם ברחבי המרינה שניסו להתקים עופרים ומילאו מארונים הבינה שנים לא שכו ערב נערכת מרמיאבטלה. בלתי נשכח קיבלה מנרי ב"חיבל התובות", מי שהיה שם, לא ישכת על הכמח ביותידינות שאל במו תמיד אם הוא ימה ויצות היינות המאולי את מני האורחים הרבים שנהרו

רייסדייוים שאולי את פני האורחים הרבים שנהרי עמר אורי זוהר, שאל כמו תמיר אם הוא יפה ורצה

שלא הבטיח לעצמו מקום ימים ויבים מראש, גאלץ לחנוג בגפו או להצפופר כאחת מעשרות המסיבות הפרטינת שנערכו בעיר. סילבסטר 1966, חל־אפינ.

למסובה שעוכה בחצאית וויקט שחורים, חולצה לבנה

7 HDEDO

בכל כוחו להצחיק את הקהל. מאות אנשים לא השיגו כרטיסים למופע הזה ונאלצו ללכת הביתה. מחיר כרטים יחיר – 15 ל"י. לזוג זה יצא הרבה כסף. ככל־זאת היתה זן תקופת המיתון. באמצע המופע קם לפתע המהנדם גיורא מרמת־אביב, קפץ על הכמה וצרח: "בוז! תחזיר לנו את הכסףו". האות ניתן. תוך שלוש רקות עמר כל הקהל על רגליו, צעק "כוזו" ודרש את כספו בחזרה. דבר כזה לא תזר על עצמו אסילו פעם אתת מאז אותו ערב, וגם לא ארע לפניו. אורי זוהר הראה לקהל את אחוריו, ניסה לזלול. להתחכם, אך בסופו־של־רכר ויתר, הכטיח להחזיר לכולם את הכסף ונעלם מאחורי הקלעים. למחרת כינם מסיכת עתונאים כה הודיע כי הוא פורש לחלוטין מהופעות ויתרכז רק בכימוי סרטים. יש אומרים שזה היה הצער הראשון בררך שהסתיימה הרבה אחרי־כן

אותו יום בריוק, כאותן שעות כהן התרוצצו שוחרי הבילויים האומללים ממועדוו למוערוו בתקווה שמישהו ייאות לקבל מהם חמישים ל"י דמי־כניסה (משכורת ממוצעת אז – 500 ל"י), שרר שקט מוחלט במיקלט המסורר שבאחד מקיכוצי עמק־הירדן. ולא היה ככך שום רבר חריג. החיים התנהלו, פחות או יותר, מתחת לאדמה. הכל היה מסודר מאוד, מאורגן מאור, לא מאולתר ולא זמני. במקרים רכים, המיקלט היה הבית, כעיקר אם היתה זו עונת החריש. קראו לזה "גיורת האון שוב מתחממת" או "הפגזות בגיורת תל־קציר", ושם התרכזו ענייני הבטחון של אותם ימים. כתל־אביב ידעו על כֶךְ הַרבה פחות מאשר יודעים היום על הנעשה בגבול הלכנון. העתונים הכיאו דיווח יכש, והטלוויזיה לא הכניסה לכתים את זעקות הנפגעים פשוט משום שטרם היתה קיימת. מי שחי שם כאותם ימים לא ידע ככלל שאפשר אחרת, שקיים עולם של מסיבות ובארים

גם כאשרוד וכעיירות הפיתוח לא ידער. שם עמרו כתור לקכל דמייאכטלה. מדי פעם היו מגיחים אליהם חיים יבין ואלימלך רם, אז שניהם אנשי רדיו, ומשדרים את תוכניחם "יום בישוכ" שהיתת פופנלארית בתקופה ההיא לפחות כמו "ציפורים מתות בסתר" כסלוויזיה של היום, מה שנאמר כאותה תוכנית על־ירי התושבים היה זוכה למחרת לכותרות כעתונים. כשהיו אנשי הרדיו בכית שאו והביאו משם קולות של ילרה מפותדת שאמרה לעם ישראל - "אני רעכה" -הגיעו הרכרים גם לריון כמליאת הכנסת. כאחת התוכניות הם שידרו את ככייה של ילדה מרחובות שטיפרה על מצבם הכלכלי הקשה של הוריה, ועל-כך שהיא מתכיישת לצאת לרחוב וללכת לביתיהספר כי כולם יודעים שהיא ענייה. שוב געשה הארץ:

אכל כתל־אכיב יכולת לכלות עד אור־הכוקר, ובמוערונים הרכים אי־אפשר היה להכנים סיכה. במסערה של "נלו" כיפו, גם בשתיים לפנות כוקר היה צריך לעמוד בתור ארוך כדי לקבל סטייק בפיתה, וכך היה גם בסטקיות "רוסו" ברחוב יהורה המכבי

החברה הישראלית ערכ מלחמת ששת הימים לא היתה שונה בהרבה מזו של היום. אכל הפרופורציות הסתנו, ווה עושה את כל ההבדל. הית קימוב כין עניים ועשירים, אבל הוא לא היה מנקר עיניים בריוק באותה מירה של היום מפגי שהעשירים היו פחות עשירים. מאר את גלגוליו של אחמר, משכיל ערבי מהכפר רמת"החיים הכללית היתה הרכה יותר נמוכה. כל ערעיה שנמשולש, שנאלא לעבור כפועל בניין מכיוון המתעשרים החרשים שצצו אחרי מלחמת ששת הימים נובו וניונצ וכלכליות שלא היו מקובלות קורם בעזרת הרכה כסף החדש" - עדיין לא בחברה הישראלית, תחושת הקיפוח שלו הלכה הגיעו. זווםשות בחו"ל היו עדיין משאתינפש כמעט כלתרימושגת לגכי רוב הציבור, מה גם שכאותה שנה ירדה הקצבת המטפע הוד לנוסע מ־500 ל־350 רולר. פחות בולט לעין כי גם למי שהיה - לא היה כל־כך בר שנם אם נסעת, מה ככר יכולת להביא...

הרבה, להוציא משפחות עשירות "סלאסיות" כמו אנשי הרדין הקליםו בביחישאן ילדח שאתרה "אני רעבה", והדברים נדונו במליאת הכנטת. ילרה מרחובות סיברה שהיא מחביישת ללכת לביה"ס כי כולם יודעים שהיא ענייה. שוב געשה הארץ. אבל בחיא היו מי שבילו עד

אור־הכוקר, ובתועדונים ובתסעדות אי־אכשר היה להכנים סיכה.

שתי אוניות נפגשות כלב ים. על האחת – עולים מרוסיה

לישראל. על השניה – יורדים מישראל לאמריקה. כשהן חולפות זו על פני זו, צועק ההמון על כל אחת מהן: "משתגעתם!". על כל שאלה ששאלו את אשכול, היו לו שלוש תשובות: "כן, לא, ו־אולי".

םח צריך לעשות חישראלי

אשכול בא לארה"ב בפעם 'תגיד לי, אשכול, כמה ההכנסה אשכול: "שני מיליארד דולר".

באותה פגישה או בזו שלפניה אדם כאלף דולר בחודש, ומוציא ישראל". מחזיר לו הקבצן אה ו אחריה, שואל אשכול את אלפיים". "או מאיפה הם לוקחים המטבע, ואומר: "מקולנות אוי נשיא ארח"ב: "הגיד לי, כמה את החפרש"ו מתעניין הנשיא. לא לוקרו כסף". 'כאלפיים דולר לחודש", עונה לו שואלים את האזרחים שאלות שיספר לו את הבדיחות חנשיא. "וכמה חוא צריך בשביל - כאלה", עונה אשכול. היות", שואל אשכול. "כאלף ב אדם נכנס למעלית ושואל נער מספר לו, עד שמגיע לבדיחה עושה בתפרש": תמה אשכול. עונה לו הנער: "לא, אבל כבר חצוף", מתרנז אשכול. "אל עונת לו הנשיאו "אצלנו מדינה התחלתי ללמוד אנגלית". דמוקרטית. לא שואלים את ב אשכול שוב מגיע לארח"ב זוחר: "את הכדיחה הזו לא אני

"ואצלכם". מתענייו הנשיא אצל קבצו. וזורק לו מטבע. עואל

. כמדינה לא נשארו אדישים,

ח"חמאם" שקצת ירד מגרולתו ועבר למלוו ירן מרי יום שישי לידן כרמלי בחיפה להביא קצה שנויון (חמשך בעמוד ב

יכבה את האור אלת חלק מן הבדיחות שרצו

אז ברחבי ארצינו הקטנטונת ולוקטן בספר: "כל בדיחות

זאחרון שיגיע לשדה התעופה בדרכו לרדת מן הארץז לכבות את האור".

המי־יודע־כמח לבקש סיוע כלכלי. שואל אותו נשיא ארה"ב: של מדינת ישראלו". עונח לו אומר לו הנשיא: "הלא את זה אנחנו נותנים לכם". אשכול: "כן, אשכול, "מה המצב בישראל"ו אותו הקבצן: "מי אתחו". עונה את זה הכאתי בחשבוי".

זאזרחים שאלות כאלח". לבקש כסף. ברחוב הוא רואה המצאתי".

עונה לו אשכול: "אצלנו משתכר לו אשכול: "אני ראש מבשלת

"אצלינו מדינה דמוקרטית. לא ב אשכול מומין את אורי וותר שמספרים עליו ברחוב. אורי שנמצא איתו שם: "אתה יורדו" חמורה במיוחד. "אתה קצת

מושביץ, פרומצ'נקו, רקנאטי ואחרים שעשרות שנים חברה של אותם ימים היה משהו הרכה פחות חומרני. סופרת ירועה הגדירה את זה כ"חברה לא מגלומנית, שחיה כפרופורציות של עצמה, בכל התחומים, לא רק בתחום הכלכלי". לפני עשרים שנה עריין חיו רוב המשפחות בארץ ללא מכונת כביסה. רק 30% מכלל המשפחות חיהוריות ב־1966 לא כיכסו ביד, הרתיהו על הגז את הסדינים והמגבות. מכוניות פרטיות ממש היו מיצרך נדיר. רק המכס. ל־11% מכלל המשפחות היהודיות היתה מכונית סרטית. עשרה אחוזים (ו) מכלל המשפחות היהודיות ה"קונטסה 1300" שהורכבה בארץ, במפעלי א. אילין

עריין השתמשו כארגן קרח, חלמו על היום כו יקנו וכל זה - רק לפני עשרים שנה היה משהו צנוע מאור ברווב הישראלי ראז. עדיין לא היתה הבהילות לאמץ כל שגעון ואופנה דעלפת שהשתלטה על העולם לחורש־תרשיים, ונעלמה. כל הבעיות שקיימות היום. היו קיימות ככר אז, אבל כקטן. בקטן מאור. כבר אז, לפני שהיה קו ירוק וקו סגול, הכינו רמי לוי, היום כמאי כטלוויזיה, ואכשלום כץ, בעל חברת־הפקה פרטית, סרט תיעודי שנקרא - "אני אחמד". הסרט שלא יכול היה להשיג עבורה במקצועו האקרמאי. אחמר עבר השפלות לא־מעטות בנסיונו להתערות והתעצמה, וכך גם כל בני כפרו." קיטוב ערתי היה כבר או, אבל הוא היה הרכה

במל אביב היו הלילות לבנים זיפים, ומי שרק רצה - יכול חיה לבלות בה עד כלות הנשבה. הקנים שקרמו ל־67" היו שנות הפריחה של ערבי תיאיונות רן בן־אמוץ היח המוכיל. באותו זמן הוא עוב או בלילות שישי היח שם מפוצץ. כל מה שלא יכלו לראות בטלוויוית שלא היחה, רצו לראות ולשמוע כאותם ערבים. העתונאי אריה אבנרי התחיל או אה ערבי הראיונות שלו כיהילטוך, ושמואל שי הה הצא

ספר קלטת להנאתם של ילדיך. אלה מוצרי ג'ונסון במבצע מיוחד 🚜 היה ברור שהם עשירים. איש לא התרגש מה. את ההחלטות המשמחות כיותר כאותם ימים קבשה שישראלים המקבלים חבילות מחו"ל יהיו פטורים מתשלום מכם עליהן. מאותו זמן יכלו הרורים מאמריקה לשלוח בגרים של ילדיהם שגרלו, מנלי אמבט לתינוק (450 סמרק) 19.59 שרח לזוג. שקרוביהם בישראל ייאלצו לשלם כרי לתציא ה"סובארו" של אותם ימים לא רחוקים היתו

על שניים ממוצרי ג'ונסון תקבלי

ג שמפו (375 סמ"כן) 17.79 ש"ח לאוג

חעד 9 בלילה. ברב־מכר ובקניון – עד 10 בלילה!

052-5456 הרצליה נווה אמירים, טל 052-552890 רמת אביב רת אינשטיין (

. 2011 בלה נודוד אמידיט, טל, מ20262 2011 מל אביב דרי זה נסטרן סל, טל פול בלי לפור בלה נודו אינון טל, 904646 03 2. טל, 9000353, רוד שפירא 43 טל 909030 כ**פר סבא** רוז אוטטשינסקי 3, טל, 900035 ירושליט נונה גרנות, טל, 639321 639. 2776187 20 **בארישבע** רוז המשווררים 70, טל, 113827424313 הרשת שומרת לעצמה את הזכות להגביל כמות הקניה

וף עד 11.6.87. מכבדים מרשמים של כל קופות וזרוולים. מכבדים כרטיסי אשראי: ויזה, ישראכרט ודיינרט.

מסומנים נתוית ורודה).

וטיפי 5 שקלים ותקבלי

י הסדונית ב14.5 שיח

שינל לצטר גפן.

תעשיות. בתחילת 67' סיפרו מודעות גרולות כי מחיד הקונטסה ידד ב־1500 ל"י, בעקבות הסכם עם חברת "טויוטה" היפנית. מחירה החדש של הקונטסה היה 9855 ל"י למכונית כת ארכעה מהלכים, 9555 ל"י למכונית כת שלושה מחלכים. המאושרים כאמת הצליחו להביע ל"פיאט 850". אלה שהיה להם קצה פחות ובכל זאת רצו מכונית פרטית – התאמצו וקנו "פיאט 600". הסיגריות הפופולאריות ביותר היו "רויאל" - "ליוצאים מן הכלל", כפי שקבעו הפרסומת, ו"דובק פילטר". משרד הפרסום טל אריאלי שותפות של הפרסומאים אליהו טל ואמנון אריאלי. לקח בחור ישראלי חביב עם תספורת קצרה וממודה וסוודר גולף לכן, הושיב אותו לשחק ששיכש ושם בידו בקבוק זכוכית של כירה "גולדסטאר" חבחור הנחמר קבע "חנו לגבר גולדסטאר", ומיבית הנכרים

לקונות בסופרפארם נותנות לד שי! צמד סדרניות מיוחדות, לאחסנת צמר גפן וקיסמי אוזניים. Carefree

כל החנויות פתוחות במוצאי שבת

03-786464 מתרגן קניון אייכון טל 3-786464 מתרגן קניון אייכון טל 3-786464

ועוד הפתעות – בלעדי

יפרפיות

לל הם מדברים על שנים שעברו וכלום לא קרה. רק עור מקיבון משמר השרון היו או המושה: יוני, אבינועם, צניקה, (משמאל): למדו באותה מקיבון משמר השרון היו או המושה: יוני, אבינועם ברג (משמאל): למדו באותה מקרה. רק עור אברות. מלים בנאליות: "אכובה". "כאנ". "לוני ליבנה הי בארה"ב כבר למעלה מ־10 שנים. ביד" המרונה ביד" אורי המלחמה אותר ביד" לוומים צעירים, אבינועם ברוג (אחין של אלוף אהור ברק) עוב את משמר השרון ב־67 הם בגעירים, על מצפון ועל מדשים אורי המלחמה שפשרויות, שנתנה סיכוי "נם דור עוב את הקיבון, והיום תוא מורה להתעמלות בכפר מותר שות במלחמת ההיא יים לעני שבים שנה הם היו הבורת "שות לוממים" שתחמים "נים בריים בשר אלא שבשנה האחרונה הוא שלים המורנה". בם דור עזב את הקינוץ, זהיום הוא מורה להתעמלות בכפר גלים.

בם דור עזב את הקינוץ, זהיום הוא מורה להתעמלות בכפר גלים.

לפני עשרים שנה הם חיו תבורת "שיח לוחמים". שותפים "יצחק קרית" נשאר, אלא שבשנה האחרונה הוא שלית הסוכנות לא חיום. (צילום: ישראל מאוש במשק רק את צביקה סלע, לא חיום. (צילום: ישראל מאוש במשת הימים, וכומן המלחמה מאות של אחרי המלחמה, לא הציפו – הם הוא לא חיה המל במחלקת סיור של גדור מילואים של השריון שלא מאורי השתחף בקרבות. לאחר המלחמה חיה מורה, יועץ חינוכי, ער שהצטרף למשטרה ומילא תפקידים שתים במחלק עבריינות הנוער שהצטרף למשטרה ומילא תפקידים שתים במחלק עבריינות הנוער השתחף במדים, מונצחות המלחמה היה מורה, וועץ חינוכי, ער שהצטרף למשטרה ומילא תפקידים שתים במחלק עבריינות הנוער המחל במשק הים מונצחות היום הוא מונים במחלק מונצחות היום הוא מונים במחלק מונצחות במדים, מונצחות היום הוא חבר קיבוץ ומפקר

ם שבחים על ההמצה. אנשים בעשור הרביעי לחייהם. הם הרברים שמחויקים אותך..." היום הוא כאמריקה. דוקטור יוני אחוד דו (מימין), אחוד שפובר ויגאל ויים מקובר פצון עייף, אולי מתור (אולי ג'וני) ליבנה רופא שיניים. על שנים שעברו וכלום לא קרה. רק עוד מקיבוץ משמר השרון היו או המישה: יוני, אבינועם, צביקה, (משמאל): למדו באוחה מקברו וכלום לא קרה. רק עוד מקיבוץ משמר השרון היו בארה"ב כבר למעלה מ־10 שנים. כיתה בגבעת השלושה.

אין של שרות קרושות שהסתובבו במדינה, במדים, מונצחות שחצטרף למשטרה ומילא תפקידים שונים במיחלק ענד ינות ובועו תשיח אלנומי נצחו, כישיח לוחמים" הם טיפלו בעצם באותם האים אל אתרה הם דיברו על מוסד ועל מצפון, על חברות ועל משטרת חדרה לושה שתוך "אין בריוה", על מולדת ועל ערכים. יוני, קצין תומעה אני און יער מצלחמה חשבתי תמיד שכל הדיבורים על "השבו", ואמר שם, בין השאר אילו כולם הין מפרשים פקודות מומעה אני און יער מצלחמה חשבתי תמיד שכל הדיבורים על "השבו", ואמר שם, בין השאר אולו מראם בעמוד הבא)

לפני 20 שנה הם היו בחבורת "שיח לוחמים", שותפים בספר שסיכם תחושות לוחמים שלא נסחפו כגלי האופוריה שהציפה את ישראל אחרי ששת הימים. אותם אנשים היום, בעשור הרביעי לחיידם, עייפים, מאוכזבים, מדברים על שנים שעברו וכלום לא קרה. רק עוד מלחמות, עוד אברות. אז היו להם ציפיות. היום הם רואים הודמנות שהוחמצה.

מאת סימה קרמון

אהוד רו: "בששת הימים היתה לנו תחושה שנמצא את הפתרון, שמצאנו אותו".

ינאל ויים: "בסך חכל המדינה יצאה יותר חוקה. מ לבחלה כטחונית וגם מבחינת כלכלית".

il Riagaio

הוא רחוק מכל אלה".

צביקה סלע, 20 שנה אחרי, עדיין מאמין ש"מתחת" לחינוך, לערכים ולמוסר, יש בכל ארם יצרים חזקים מאוד שעלולים לעלות על פני השטח בשעות מסויימות של חייו. "אותו ארם ייבחן כינו לבין עצמו על איכות אנושיותו ועל איכות מוסריותו. ככל שהערכים טמועים כו עמוק יותר, כך גבוהה הסבירות שהביטוי הה יותר אנושי והיצרים שאנחנו מרכרים עליהם לא יכואו לירי מישש. הסינתזה בין מה שנראה כסתירה בין הערכים המוסריים, שם תוצאה של חינוך, לכין היצר החייתי – היא נקורת השמה הטוסאלית של כל אחר מאיתנו. ואני לא בטוח שלכל אחר מאיש יש נקורת שכירה כזו. וגם אם היא ישנה, היא נברקת רק נמצפה קיצוניים מאור, מצבים של קטאסטרופה".

השואה, לדעתו, היא רוגמה למצב כזה. "אפשר היה למצג משתפייפעולה שעשו עכורתם כנורמות של הנאצים, עם מטחח של הנאצים, ומצר שני, אנשים כתוך המהנות שהגישו עונה לאתרים וכזה מצאו את משמעות קיומם עד מותם. מקרים כאלה אפשר גם למצוא בשעת קרב. אחר כורה ולא עוזר לחבר פצוע והשני יסכן את חייו כדי לעזור".

אני שואלת אם הוא יכול, כמירת האפשר, להתייחס למרינה ישראל כאל קולקטיב זבמבט רטרוספקטיבי לבדוק אם נמצאנו כ"נקורת השבירה הטושאלית" הזו. אם כקולקטיב, נבחנו נמצבים שבהם היצריות החבוייה לרבריו בכל אחד מאיתנו, גברה על מערכת הערכים המוסרית.

"אנחנו כחות נאיביים היום"

צכיקה מתלכט הרכה לסני שהוא משיב. "אם בודקים נערכים שלטוניים, בערכים של חוק, של תנועה לאומית, אם יורדים לנפשות הפועלות מאחורי הרמויות האלה – שום שינוי מהותי לא חל בתפיסת העולם של העם היהודי, באהבת הארץ של צלו שנשארו, כיחסים בין־אישיים, ברמת שמירה על נורמות ועל תְּיַּכְּ יתרה מזאת, הרור שאנו מגרלים, ואני רואה את זה בעים בקיבוצים, הם אנשים בעלי איכויות מוסריות ואהנת המולות והארץ האומללה הזו לא פחות מאשר דור החלוצים. אנחגו פשום פחות נאיכיים היום. לדור שלי יש בעייה שהוא איבד את כתוליו האינטלקטואליים. כי הוא התבגר. אבל הוא לא נעשה יותר גס לב או איבר את אנושיותו או ערכיו או הכבור לחיי אדם. משיחי שק תמיד היו בחברה היהודית. קבוצות שנהן יותר אחרי כוח ופוחת צביקה סלע כאופן עקרוני נגד לחרוג. כל המחקרים אחרי מוסר. אבל היו גם קבוצות הפוכות. בסך הכל חארי מו מייצרת אנשים מאוד אנושיים ורגישים, שמוכנים למות כשנים

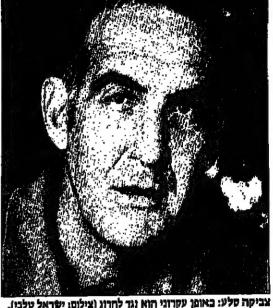
ולהרוג בשבילה? "אני לא תושב", עונה סלע. "למעט אולי התנועות המשיחיות.

בסופר של רבר, האיכות האנושית משתפרת פה ולא נהרסת תפקיד מדינת ישראל, לדכריו, הוא ילהוציא דור שהצא יהודי במבן העמוק של המלה. איש רגיש לעצמו ולזולתו, איש של מומר ביחסים הבינאישיים והקבוצתיים, כולל מיעוטים שהוא יחיה איתת עד יום מותו". ובהמשך: "התחושה שלי, כשאני משוחת עם כתי כת ה־18 ועם

חבריה, על רגשות של צבא כובש, משעבר, היא שבמקום להתאבן מתעסקים כאן במחסומים ובמעצרים. אבל אותם צעירים מגלים את אותה רגישות אנושית ואותה נחישות לבצע את הפקורות, עם יכולת הפררה הרכה יותר עמוקה, הרכה יותר מכוגרת. הם עצמים לא נהפכים לכוכשים, לעריצים. הם עושים מה שצריך כחובה. אותם חיצרים לא כאים אצלם לידי בישוי. ישנה אצלם הפררה גמורה בין ערכים, מוסר, לבין התפקיד שאותו הם צריכים לבצע. הם פיתח כבר חיסון כנגד טיטואציות קיצוניות כאלה",

אני שואלת אותו אם היו לו ציפיות, חלומות, או כקרץ 67. לנכי איך צריכה להיראות המרינה. האם יש לו היום אכזכות.

"העם היחודי", הוא אומר, "לא כנוי למוינה. הוא לומר איד לבנות אותה זה דומה לתהליך של לידה: צמיחה, התפתחות וגרילה וחיצור הזה יכול להיות בסוף מונגולואידי, אמו מוטאציוכ או שוו יכולה להיות חברה איכותית ואנושיתי. מעידות ומשברים יש, לדעתו, ככל תהליך של צמיחה. "היום מוקדם מרי לנמח ולחעריך תהליכים חברתיים ומדיניים על רקע של צמיות נויים והתפתחות. נסיונות להקיש שתוכרה שלנו חומרנית, או שוו חברה הישגית או חברה שאיבדה מימרים אנושיים - זו ראיית וברים כאופן לא מבוגר. היום מוקדם מדי לשפוט אם זו אכונה או אישו נדול. החלום שלנו צריך להיות איך לגדל את ילדינו ונכרינו בי איום על הקולקטיב או היחיר, איך לא להכנים אותם לסיטואניה עם (רומשן בעמור ו14.

צביקה סלע: כאומן עקרוני הוא נגד לחרונ (צילום: ישראל טלבי).

(המשך מהעמוד הקודם) ונוהגים לפי מצפונם וכושר הכחנתם, אי־אפשר היה לקיים צכא. אנשי רגש ומצפון חייבים להסוות רגשותיהם ומצפונם כרגעי מלחמה וקרב ולקיים את הפקודות במלואן, ועם זאת לנהוג בהגינות, באנושיות". כ־67', בשיחה עם חבריו, אמר: "אני מאמין שיש מקום להפררה – בין מוסר לבין פקודה. באיזשהו מקום זה ניתן לשיפוטו של הארם שהוא לרוב כודר כמצכים כאלה, והוא חייב או להלחם בעיקר עם עצמו, ולא בפסודות שהוא סיבל".

צביקה סלע, מפקר משטרת חררה, יוני 87: "באופן בסימי לא השתנה אצלי שום רבר בהשקפה הזו. אנחנו נמצאים במסגרות שכהן אנשים חיים עפ"י ערכי מצפון ומוסר, וכעת וכעונה אחת כמסגרת של תוקים. כאופן מהותי אין סתירה כיניהם, למעט במקרים חריגים ויוצאי־רופן שבהם אדם נררש להחליט כין מוסר

ומצפון לבין המציאות". סלע נותן דוגמה למצבים קיצוניים כאלה: "למשל, מחבל

שרצה לשים חומרי־חבלה כבית־ספר התפוצץ עם חומרי החבלה, נסצע ומוכא לחקירה בכית־החולים. תוך שעתיים־שלוש צריך לדעת אם הוא הביח מטענים נוספים, והיכן, או אם יש פעילות מחבלים נוספת באיזור בית־הספר שמתכוונת לבצע פיגוע. אתה צריך להוציא ממכו את המידע הזה תוך שלוש שעות, כהנחה שהחשור לא רוצה לרכר. אז או שאתה פועל עפ"י הוקים, משתרל לא לשנש חליכי חקירה מקובלים, או שאתה חוקר בידיעה שאתה יכול להציל הרבה ילרים. ווהי דוגמה לחוק, נורמות וערכים מול מציאות של בית משוגעים".

בקרימינולוגיה הוכיחו, לדבריו, שהריגה לא הורידה בשום תחום שום סוג של פשיעה. "שיקול הרעת אם להרוג או לא", הוא אומר, "הוא עפ"י חוק כלבר. לא ניתן לארם לנוזוג עפ"י תפיסתו וראייתו. אס כל אחר מאיתנו יהיה לו שיקול רעת מתי צריך לתרוג, נאבר את המחנה המשותף, האנושי והחוקי. כולם כפופים לחוק. לא רק איש הצכא, או איש המשטרה. כל כני הארם".

אני שואלת איך דברים אלה מתיישבים עם משהו אתר שכתב ככיתה י"א, כמון "האופי החייתי הטמון באדם פורץ בתנאים מסויימים, ומניע את האנשים להתלכר לגוש אחד סביב הקורבן השכוי. ורגע לאחר מכן מתברר כי אמונותיו כיושר, בכנות וכו' היו

צביקה סלע,

יוני 87: "הדור

שאנו תגדלים,

בקיבוצים, הם

אגשים בעלי

תוסריות ואהבת

התולדת והארץ

האומללה הזו

לא כחות

מאשר דור

החלוצים"

'העם היהודי

בעיקר

איכויות

התחליך הנוכחי הוא חורבו" (צילום: ישראל טלבי).

(חמשך מחעמוד הקודם) הרכיכו אנטנות גבוהות כדי לקלוט גם את ישראל (את יררן הם קלטו ממילא), שתלו בגינה ורדים וגרדיניות. הם הוסיפו אספלט לשבילי העפר והם הולידו ילרים.

הרכה ילדים. אחרי הדור הראשון, אחוו הלהט, של המתנחלים, כא דור שני. רגוע יותר, פרגמטי יותר. דור שהביא כחשכון גם את הנוף, כיווני האוויר ומספר המטרים־הרבועים בכל דירה. רק כשאתה הולך כשבילי התיישבות עפרה, מסתכל על האלכטונים המטורפים שתרטו הרוחות כסלעים שמסכיב, כוחן את ההגיון הארכיטקטוני שבגגי רעפים ארומים מול שקיעה סגולה, אתה מבין את הטעות של דניאלה ויים. הזמן אינו פועל נגדה, בכלל לא: הילדים של משפחת סגל ומשפחת לוריא ומשפחת מנור לא יודעים שהם גרים כשטחים. הם נולדו פה, הם לא מכירים שום פרשנות אחרת למושג "בית". הם אפילו לא יודעים שהקו הירוק איננו הקו המפריד בין הרשא של ההורים שלהם למגרש החניה.

הנחירה בעפרה כמקום המיפגש עם ילדי הגוש אינה מקרית. היא הגיונית. זוהי התנחלות הקצוות. מפה יצאו חמישה מאנשי המהתרת, פה גם עוכר הרב יואל בן־נון, מנהיג הפלג המתון של הנוש. עסרה הוגדרה יותר מפעם אחת, כ"שובך היונים של גוש אמונים", אכל כין שכעת מקימיה אפשר למצוא את יהורה עציוני, אסיר עולם כשל פעילותו במסגרת המחתרת היהודית.

"תמיד קורה פה משתו. השקט הוא רק מסביב", אומרת ליאורה סגל, מזכירת היישוב. סגל טוצה. השקט אינו רק מסביב. כשריברתי עם הבן שלה כיקשתי ממנו שיעכור מקום, שיישכ לידי, לא הצלוצתי לשמיע אותו מן הצר השני של שולחן־קפה ממוצע לחלוטין. הוא לא ילר שקט במיוחד, אורי סגל, הוא פשוט רניל לווליום שיחה אחר משלי. הוא לא היה צריך אף פעם לרחף מעל רעש של מכוניות, או רחוב הומה, או שכנים כבית משותף עם קירות קרטון צבוע. הוא גדל בוילה.

שיהות עם עשרה ילדים. שבע ער שבעיעשרה. אחרי יומיים איתם אני מוכן לערוכ לכך שהם לא תודרכו. הם גם לא יכולים לרמות. ההורים שלהם יכולים. אולי אפילו תייכים, לפתח טרימינולוניה כפולה. הם חברים כארגון שרוצה להשיג משהו. לתקשורת ים תפקיד מרכזי במשהו הזה. כשאתה אומר "שטחים" כמקום "יהורה ושומרון", הם כולעים את הרוק מכלי שהגרוגרת תזוו. אצל הילדים זה אחרת. האיזור הזה, נשבילם, אינו חלק בלתיינפרר מארץ יסראל. האיזור הזה, בשכילם, הוא ארץ ישראל. תליאכים מבחינתם היא עיר רחוקה, כעצם כארץ אהרת. ההרים מסביב, הנועצים אגרופי אבן בשמיים כצבעי טכניקולור, הם לא נווניקרומים ולא פרק מתוך מסעות יהושוע אלא מגרש משחקים ענקי, לא מלוטש. הם כמעט לא יוצאים מכאן. אין להם בשכיל מה. המכה יפה ומבודרת.

הליבדל

לפני ככה חורשים שאל אורי סגל, 11, את אבא סלו, ירידיה, אם הוא בער התייסבות מעבר לקו הירוק. אהרייכן דוא לא הבין מה מצחיק כזה. אולי שום רבר. הוא יוטב על הספה, ילד רזה, אכרים ארוכים, לא

מתואמים עריין. מכנסיים קצרים כחולים, משקפיים כשהוא מנסה להתרכז במשהו הוא כולו משקפיים: "אני רא ככיר ערכים אישית. יש לי חבר, אחי, שיש לו חבר ערכי. אכרימטהו, אני לא זוכר. הם מדברים הרכח ותוא נחבר. פעם היינו כטיול עם המורה שלנו לגיאוגרפיה ופגשנו ערכי אחר ושאלנו אותו למה הוא גר פה, כארץ ישראל. או הוא ענוב כי זה הבית שלי, זה הגיוני, אם דיא נר פה כאה שנה, אז הוא יכול לגור פה. לא מפריע לי שהם פה. הם, בשכילי, אנשים שגרים פה. כמו צרפתים, או אנגלים. אצלי בכיתה יש כמה ילדים קאיררים שהם כהנא ושצריך לגרש את הערבים. ירעתי הם פתם עוקים רושם. אייאפשר לסמוך על מה סהם אומרים. פעם ילר אחר ככיתה אמר שהיא רוצה להיות חילוגי, או כולם דיכרו איתו המון זמן, ניסו - בת 12.

भागस्यांव १६

שילה כנרתי: "תה אני חושב על ערבים? אני אוהב אותם, כי האפשרות הכי פשוטה – "ערבי". בשיולים הם נוחנים לי אוכל

> לשכנע אותו. ובעצם הוא סתם רצה לעשות רושם. רווקא אני חושב שאם הוא רוצה להיות חילוני, או הוא יכול. זה לא רע. אם הוא חושב שאין אלוהים, אז ככה

ומארחים אותי יפה. מה זה יהודה

ועגוומרון? אני לא יודע".

קשה קצת להחליט מתי אורי מרכר מהבטן וְמתי הוא משחזר שיתות ששמע בבית. אני מוכן להמר שהמשפט: "לא צריך ככנסת מפלגות דתיות, כל הרתיים צריכים לשרת בצכא", אינו לגמרי מקורי. משפטים אורים כן: "המחתרת היהודיתו אני לא חושנ שוה כטרר. אם רוצים לפוצץ צריך לעשות פיצוץ שיעשה רעש, שיבהיל. אכל למוצץ אוטובוסים – זה לא נראה ליד. מדי פעם הוא יוצא לירושלים או לתל־אביב, לראות סרט, "אני לא אותב להיות שם. רעש, והאוויר לא צלול. כפעם האחרונה ראיתי את קרוקודייל דנרי וחשבתי שוה סרט נחמר".

הוצוסהיטריות

באיזה שהוא שלב אנחנו עוכרים לשחק כאסוציאציות. אני נותן את התנרוה, והן עונות. הילה כשן, אורית מנור ויעל פריד – כנות 14, ונילי אליצור

שנה, אז הוא יכול לגור פה. לא מפריע לי שהם פה. הם, בשבילי, אנשים שגרים פה. כמו צרפחים, או אנגלים".

ההגדרה היא, אני לוקח פאוזה, ובסוף כותר אל נילי: "בקבוקי תבערה". הילה: "המזרח התיכון. אכנים". אורית חושבת רגע. לא פייר, לא כתוקי המשחק. בסוף היא אומרת: "ארם".

יעל: "אני לא יכולה ככה. אני צריכה לחשוב". הם מתחילות, כבר מן ההתחלה, להרגיש לא נה המנחה טעה. צריך להרגיע קצח – "מרינה". נילי: דגל".

הילה: "שלנו". אורית: "שואה". יעל: "עם מאוחר". עכשיו הבעייה שלי הפוכה. כולם מרוצים מרי. אני יורה – "כהנא". נילי: "מטורף", היא צוחקת. יצא לה יותר אגרסיכי ממה שהיא תיכננה.

הילה: פוזלת לגילי, אומרת: "מתם משוגע אחר"

אחרייכן היא אומרת עוד שניים שלושה משפטים.

המנחה לא מרוצה. לאורית וליעל יש יותר מדי ומן אורית: "דיכורים, חלק נכונים. המעשים לא". יעל: "לא ער כרי כך". האמת היא שכל העסק הזה עם האסוציאציות לא מוצא תן בעיניהן. סתם רוחקים אותן לפינה. אני שולה מהלומת טיום – "שולמית אלוני".

נילי: "היא אומרת שהיא ליכרלית, אכל היא נוד הדוניים", אורית: "אשה שלא תושבת כמוני". הילה: "צריך בסים רתי למרינה, היא מגזיפה". יעל: "כמו הילה".

אוק בונה, שוולע את אחיו יהונתן. אוור שהערבים הם כגלו כל זר אחר נארץ הזאח. שידעו וני השלים. שוא לא היה תתנגד ל"ילד שובב" מו נהנא בתור שר בממשלה.

מעבר למשחק, זו לא היתה שיחה פוליטית. זו היה שיחה על בנים. כשנה שעברה הפרידו את משת. כנים לתוד, כנות לחוד. הבנות הכיאו את הודים שיעודו להן להשאיר את הבנים בכיתה. זה לא לה "אנחנו עם הכנים כתנועה ("כני עקיבא"), נוסטקות, כל הזמן. או בשביל מה הפרידו? במילא אין לוו נעיות עם הכנים. אנחנו לגמרי חופשיות איתם".

המלה הואת, "חוטשיות", מתיישבת לי בראש נופס לא נעים. הן כן התכוונו לסקס או לא התכוונו לסקת אני מה לשאול, ולא נעים לי. החצאיות שלהן ותה לי יותר ויותר ארוכות מרגע לרגע. מארון וספים הגדול של אבא־מנור מסתכלים עלי עשרות מדי קרס כמבט מאיים. אני מנסה רמז עבה כמו חזיה

אתן מרברות איתם על כל דבר, גם הדברים הכי,

הילות "בטח". אורית: "כל דבר". אני מיואש קצת. מנסה שוכ: איזה מין דבריםז הילה "כל רבר".

יעל: "הכל, כולנו יחר מאז שאנחנו ילרים". נמאָט ליו גם על מיןז הילור "אלא מה".

אורייכן הכל זרם כיתר קלות. לרכר מותר. אחרי פישו הצקורה שמתה בצפח בזמן הפלה כלתי חוקית לא להן שיעור על מין עם האחות. הסבירו להם על מישרים והפרחים והאבקבים והאבזמים. לא אמרו להם מו זבר על יכראי לכם לחכות עם זה קצת", כי אין זור, אורית: "יורעים שאפשר לסמוך עלינו. אנחנו מפניתות על עצמנור יש כמה זוגות בין החברים מונעה אורי הפעולות אפשר לראות אותם לפעמים ערתים לציון שטח חסוי, "מקומות רומנטיים כמו ממל, אות מון אומרת. אף אחר לא עוקב אחריהב, נשילא הם לא יעשו כלום. אחרי עוד כמה הפאלוות הנעתי לתוצאות הבאות: להחזיק יריים זה האם לא יפה, אבל עלול לקרות. נשיקות לא באות המפרות אפנון אפשר ללכת לסדט ביחר בירושלים. לחלאניב במילא אף אחר לא רוצה לנסוע. נילי, מקנו אני אף פעם לא הייתי שם".

(המשך בעמוד 57)

ילד־שטחים, נולד מנוגר יותר

הושפט תור נולר בכ"ג סיון, תש"ל. לדבריו, אין הוא יודע מהו תאריך הולדתו הלועזי. זה היה לפני 17 שנה, במימשל הצבאי בחברוו. יהושפט תור הוא מראשוני חילדים שנולדו בשטחים. בשעה שילדים אחרים שיחקו תונסת, הוא ואה את אכיו נאכק בערבים שתקפו אותם בדרך למערת המכפלה. כשילדים אחרים בני גילו הלכו ברגל לבית־ספרם, הוא נסע לכית־ספרו עם ליווי חמוש. כשילדי מרכז הארץ עשו שיעורים, הוא צעד בתלוויות של חללי "בית הדסה". אין הוא יודע דרך חיים אחרת. יהושפט תור.

לשטחים יולד. כשחית בן שנח וחצי עברו חוריו, אילן ויונה, לקרית־ארבע. תקופה קצרה גרה כל המשפחה ב"בית הדסח", ויחושפט כבר זוכר את הימים

תהם כ"מאוד מיוחדים, עם תחושת שליחות". שמונה חדשים ישב אביו, אילו, כבית־הטוהר. הוא נסע פעם בכביש וראה קבוצת חיילים מותקפת בידי ערבים. מחיילים הסתתרו מאחורי מכונית. ולא הגיבו. אילו תור ירה. בנראה שעוד אזרחים ירו. שני ערבים נהרגו. אחרי שמונה חדשי מעצר קבע ביתיהמשפט שלא ניתן לחוכיח שתערבים, צעיר וצעירה, מתו מכדוריו של אילן תור, והוא שוחרר.

היום יהושפט הוא חלמיד ישיבה "אור עציון" ליד אשקלון. הוא חושב שנדל באווירה מאוד מרווקת. לא. לא אווירה חופשית. הוא אומר. "ברור שלא יכולתי להסתובב חפשי בתוך הקסכה, לא בגלל שאני פוחד, אלא מתוך זהירות. חיתה בעיית כשיצאמ מו הישוב. תמיד צריך ליווי. אבל בתוך הישוב הרגשתי הופשייחופשי".

יש לו חבר שנידל סוסים בקרית ארבע. לא מומן הסוסים הורעלו. ("אני חושב שערבים הרעילו אותם"). כשחיה בן 16 יצא עם חברו לטיול סוסים מחברון לרמת הגולן דרך חבקעה. "בוודאי" שאימי דאנח", חוא אומר. "אבל חיינו מזויינים, וצלצלחי אליה מן הדרך. הורי הבינו שטיולים מחוקים את חקשר עם הארץ. גם הערבים

שבכפריהם עברנו קיכלו אותנו ביראת כבוד". כן, תוא חושב שלנדול בשטחים פירושו לחיות מבוגר יותר, כשהוא מדבר עם צעירים בגילו שגדלו במרכז הארץ הוא אינו מוצא אצלם מודעות לבעיות הלאומיות שלנו. "פה יש הרבה יותר מעורבות", הוא אומר. "ואין גם את השטויות שיש במרכז תארץ, כל הדיסקוטקים האלח".

נתק מחצעירים במרכוז אין הוא חש בו. "אני פשוט מצביע על ההבדלים בינינו", הוא מחייך. כשישתחרו מצח"ל ("אני מקוח ללכת לסיירת") תוא רוצח לחיות בכפר, "באיוור שאין בו די יהודים, יכול להיות גם גליל או נגב. אולי סינו".

"בטח. אני מקורו שתוא ירוזור אלינו"

גם במלחמה? "אפילו כן. זה מצב מאוד מטוכן, שסיני בידיהם.

למה הם חפרו מנהרה מתחת לתעלת סואעז לטיולי אופניים: אני מדבר על טוות של 50 שנח". תהיה מדינה בעוד 50 שנה: "אני מקוה מאוד. לפי מה שאני רואה עכשיו, עוד יאכלו אותנו".

"חשכנים מבחוץ, זאוייבים מבפנים. גם חערכים מכפנים, אם לא נטפל בבעייה".

איזו בעייהו "הכעייה של הערבים פה". איך נטפל בהז

"וה קצה מסובר. יש פה הרי ויכות על הארע. או שאנחנו נחיה פה, או שהם יחיו פה. זה לא יילך ביחד. חם טוענים שגולנו את ארצם, זאנחנו טוענים שהיא שלנו. לפני שניגש לפחרוו, צריך שיהיה ברור לכל העם שתארץ היא שלנו. אחרי שנשכנע את כל חעם שהיא שלנו, הפתרון צריך להיות מהיר מאוד. אבל אני חושש שהוא יקח הרבה זמן. אין לי בעייה עם ערבי שישכנע אותי שהוא מסכים שזו ארצי, והוא נאמן לי ולארצי, זמכיר בזה שאני בעל חבית. אבל תוא יצטרד לשכנע אותי מעבר לכל ספק. יותר אני לא לוקוח סיכונים. ואן חוא יוכל, מצידי, להמשיך לגור

> ואלה שלא יצליחו לשכנע אותרז 'מקומם אינו פח".

אבל הם לא רוצים ללכת. "ברגע שכל חיהודים יכירו בכך שזו ארצמ, ויקום לנו מנחיג רציני, כמו דוד המלך למשל, אני בטוח שהוא ימצא את הדרך. כבר חיו חילומי־אוכלוסין בעולם".

"אני לא שולל זאת. אנשים שאינם מכירים ככר שזו ארצנו – אין לחם מה מקום. זו פשוט בעייה קיומית: אין ברירת. או אנתנו – אן חם". יהושפט חור מתקשה לראות עצמו שב זקן, יושב

בחברון וצופה בנחת בנכדיו חמשתעשעים לרגליו. יאינני בטוח שאפילו בתל־אביב אוכל לחיות סבא וקן. אני מאוד מודאג. איני מש שתעתיך בטוח. אני חושש שתחיה מלחמת קשה מאוד, ואו יבוא חשינוי הגדול. הוא לא יבוא בטוב". יחושפט מסכים שאילו היה נולד וגדל בתליאביב,

אולי היו לו דעות אחרות. "חייתי פחות מודע לבעייה", הוא חושב בקול. "לא היו זורקים עלי אבנים, לא חייתי רואה את אבי מותקף בידי המון זועם, לא חייתי הולך לחלוויות של שכנים שנוצחו".

אולי מלחמת ששת הימים היתה, בסופו של דבר, אסון ז "אסווז חס וחלילת: שחרור ירושלים זה אסון: שחרור חברון, עיר האכות, זה אסווז בכל שבת. בשאני הולך למערת המכפלה, אני מרגיש שאני

רולן לבקר את אכותי".

עמוס לבב

אותנו", (צילום: עמוס לבב)

17 Biseaid

צומת החשבון והפחד, חמש דקות מכפר־טבא. עיר אחת שקמה מהריסות, שרה בכמה קולות. סוג של רשומון. שונאים את ישראל. אוהבים ישראלים. את מחפשי

CONTRACTOR OF THE PARTY OF THE

המציאות שמסתערים על מרפאות השיניים, מוסכי הרכב ושוק הירקות. לא החיילים שניצבים על הגג.

> מאת מיכל קפרא צילומים: ראוכן קסטרו

אש עיריית קלקיליה, הממונה מטעם המימשל
הצבאי, קורא לגרה המערכית יהודה ושומרון.
לא רחוק ממקום מושבו, מדבר ראש העיריה
המוד, ובתווך, בין השניים, עומדים הסוחרים בשוק
המפודסם ומדברים על המישמשים. ערימות מישמשים
שנוערו לחיך חיהודי. הם יודעים שבלי המגע הקסום
הוה אין להם פרנסה. "תכתבי שהיהודים יבואו,
שאנחנו אוהבים אותם יותר מהערבים", הם אומרים לי

סוג של הצהרת אהכה. סוג של רשומון. עיר אות ששרה בכמה קולות. לפעמים מוייפת, לפעמים נוזלת כמו שמן מזוכך לאוזן הישראלית, ולפעמים קורעת את עור התוף. שעתיים לאחר שעזכנו את העיר נזרק בקכוק תבערה על מכונית ישראלית.

עשרים שנה עברו מאו שלח זוניק – אל"מ זאכ שחם, מפקר החטיבה שפעלה בגיזרה במלחמת ששת הימים – את ההודעה הבאה לראש עיריית כפריסבא: "גלר ידידי, הרגע אני בא מעזון. ככשנו את סופין, קלקיליה, טוליכרם ושוויקה. כולנו נעים מזרחה. כל טוב." מאז נולד בישראל דור חדש היישר למחירים הזולים של הירעות והפירות בשוק של קלקיליה, לרופאי חשיניים החייכניים שלה ולשירי ההלל לדויקיום המפואר בין ערכים ליהודים בעיר. גם בקלקיליה נולד דור. מציאות שונה מאחורי מחירי

לא קל לסייר בקלקיליה של מטה. לא החיצונית,
המתהנחנת, שמוכנה לשיר את החימנון הלאומי
חישראלי בעבור קילו עגבניות. המינהרות
התרקרקעיות הללו חסומות בשככה עבה של פחר.
"פה זה חוק צבאי לא חוק רמוקרטי כמו אצלכם",
מסביר לי בעל חנות. הנסיון לצטט את שמר, עולה
עבמה. מין צ'אנס. "למה לאז" תהיה שאלה שתחזור על
עבמה. והתשובה תמיר: "מפחרים". ממי מפחרים:

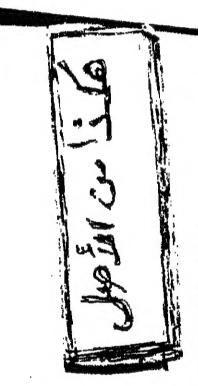
ספק אם מאות אלפי היהודים, שנהרו לשוק של קלקיליה בשבתות, נתנו דעתם לחיילים העומרים על גנות הכתים. כיצד חשים התושבים. כיצד חשה האשה שרוצה לעלות לתלות ככיסה. קלקילית כגובה נמוך לא מעוררת שאלות כאלה. חשוב יותר המחירים הזולים שגובים פה המוסכים, וצבעי הרכב, והרפרים.

(המשך בעמוד 21)

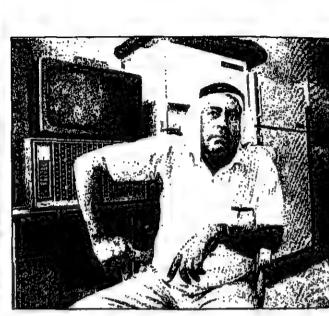
19 Hipebio

הסתימות הזולים.

רופאת השיניים סופית עבד אל־קאדר (מימין) והסוחר חליל אבו חמד: "אם חיחודים לא יבואו, אפשר ללכת לישון. לא יהיה

קלקיליה, אתמול היום מחר

לפה יעצרו אותךי

מעק "מה אתם יורעים בכלל מה שעורה פהז את "סותרים נה מענייון" רגע שתיקה. "אצלנו המוסל וש לא נהוג שהאשה מסתובכת לפני אנשים זרים. משו האשה שלי לא יכולה לעלות לגג. גם הילדים מי ממדים מתויילים. הנוכחות שלהנו מפריעה. זה לשו כנה לחיות עם היילים על הדאש. משמונה בבוקר ע שם בערב וה לא חים מהנג. תקועים שם. איך מפר לחיות כך? את פעם ניסית לחיות עם חיילים

אד הויילים משקיף עלינו במשקפת. בעל הבית ו מדנותות. ארך אדם יכול להיות מרו ישראלי", ווא שאל, כשווילים מסתוכבים על הגג שלן". גם ילרו, סכד לתנה, לא יהיו תומכים נלהכים של ישר

הנכחות הצבאית ושפכת לשיגרה. רובים תמיד להפן גם כשתולכים למכולת רואים רובוג ג'ים צבאי פיש ועבר נמודות. אבתנו עומדים בכביש ודאשי. מתכלים איך מתם יום של תול מתנהל. בעל החנות משוכו חשש לרבר. "מה אני אספר לרד". בוציק וזכו ות מתלכם שוקל את הרצון לרכר מול הצרות הצם חו לפני שנה וחצר אמרו שארם זרק בקבוק תבערה פל תיונת צופין", הוא מתרצה בסוף, "יש לי שם בדם תאוד הפדם היה קיד אבן של איזה מאתיים ישר וכל האבנים ישר את הקיד וכל האבנים ישר לער האימה שלי. הוץ מנה הורידו עודי ארבעה הומי אונק של ענים מהשטח. אתר כך באו אנשים מהכד פאלה וביקשו מבני שאשים גדר לכל אורך הפרדס משולי נשם לך קניתי את כל התומרים ושמתי מד מוש אתר הם לא נתנו לים

למה לא נחנה לא יודע לא רוצים? א למה לא התעקשתו ומו עור ליז זה צבא, לאך לאך לאד ובא לאך לאד ולצחה של עפרה מיזט זיל והתפרעות לאד לאה בעקבות הוצה של עפרה מיזט זיל התפרעות שלה בעקבות הוצה, והליט הצבא לעקור של שוות עלים מהפרסים הנובלים בכביש. אתמר

ג'מוס, אחד מבעלי חפרדסים, מספר שכבוקר הודיעו לל גג אד הבתים עומרים שלושה חיילים צעי" לו שהלכו לו שלוש שורות עצים. "איך אנשים לא רש ומשקימים על הרחוב. שלטון צבאי לא מבקש יכעסו על זהז הכל הלך. גם הטיפטוף הלך. אני לא ישה מאף בעל בית לעלות על גג ביתו. בעל הבית עשיתי שום רבר רע בשביל לקבל עונש כוה. הלכנו מים בת מרוצב תוא לא מורונה בשמו ודורש מהצי למימשל וביקשנו שיתנו לנו חזרה את האומה, לא צרות. או בשביל מה עשו את זה ככה, בלילהז" לא לצלמו, "אני לא רוצה שמתר יעצרו אותי לחד בשביל עצים אלא בשביל ירקות. אולי יעשו לנו טו־

"לא יודע. אנוגנו מפחדים שלא יעשו לגו אור־כך

שני ציריה של המצבה המאולתרת של עשרה מוזס ז"ל ניצבים גררות בגובה שלושה מט־

רים. מאתורי הגדרות ערימות עצים עקורים. הרבה זיעה הושקעו בעצים הללו, שעכשיו שוכבים על הארץ. כעבור מאתיים מכר שוב פתוח אין גדרות. "מה החיגיווז" שואל בעל פרדס, "אולי זה בשביל המתנחלים. בשביל להרגיע אותם".

חשבו שצה"ל זה הצבא העיראקי

העיד. בנן תמטופח ישן על הדשא חייל בתנוחת עובר. חשאר תופשים שלווה בפוזות אחרות. בדקע מתנגן שיר חדש של ריקי נל: ילד מותר, ילד אפור. ממול לאולם התתונות והגן, המשמש על אדמתכם". במלחמת ששת הימים קיבלו עבשין "תנאי צ'ופר" לחיילי צח"ל, עומדת האנדרטה בחירבת צופין, מוצב ירדני שנכנש על חשבו שזה חייל המשלוח של עיראק, בנלל דו יחודה עוצבת השירונן. התאריך על האנדלעה הדימיון במדים. לנופלים תוא 6.6.1967 ששהיעשר שמות חרוטים על הלוח השחור. הוחח ירדני ישן ומחליד מכוון קנהו הפעם לעבר קלקיליה.

תחיילים שממול עדיין לא נולדו בשנכבשה העיר, שהיתה מרכז של מסתנוים ומחבלים. עד מלחמת ששת הימים חיתה העיר יעד לפשיטות פשטו הצגחנים על משטרת קלקיליה ופוצצו אותה אחרו שמסתונים רצחו שני פועלים בפרדטי אבן יחודה וכודה את אוזניתם. כוח ווסימח ירדני

דמים נפלו 15 צנחנים וומצעו 65.... במאי 1965 שוב פשטו הצוחנים על העיר, בשעה שתמתה מאדם, ופוצצו שתי תחנות דבק.

מעלח העיר עומד אולם החתונות, שמשמש ללא פגיעה באוכלוסיה. כעבור ארבעה חודשים, בשיטה בשיטה בשיטה בשיטה בשיטה מוסביבה, פוצצו 11 משאבות מינו. בכרוזים שתשאיר הכוח נאמר כין היתר: "חלילה אנתנו באים אליכם לאות אזהרה. אם לא ישרור שקט על אדמתנו לא ישרור שקט הושבי העיר את חיילי צה"ל במחיאות כסיים. הם

בשביל מה הלך הצבא לעקור עצים באמצע

הלילה?" שואל ראש העיריה אבו־סגינה. זה הממונה

מטעק המימשל. "תאמיני לי, אם היו מבקשים יפה היו

התושבים עושים את זה לכר. אף אחר לא רוצה פה

עכשיו צריך מערכת טיפטוף חרשה הרבה כסף. בתקציב הבטחון אין פרק מיוחר לפיצויי בעל פרדס שקם בכוקר ופתאום אין לו שלוש שורות עצים,

רצה עפרה מווס זיעוע אותם. זה לא היה בקבוק

החבערה הראשון שנזרק בסביבה. אכל זה הראשון שג־

רם לרצח מווריד. אבו־סגינה אומר: "זה שורק את הכקי

בוק עוד לא נחפס. אין הוכחה שהוא מקלקיליה. כל

זורקי הבקבוקים הקודמים מקלקיליה נתפסר. ותאמיני

לי, כולם בני חַמש־עשרה שש־עשרה. ההורים שלהם

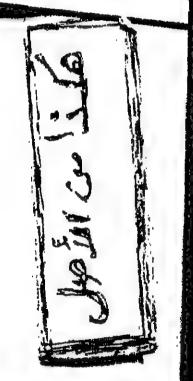
התנגדו, וגם כל המכוברים והוסנים חיו נגד. אבל תומי

כי אשף דוחפים את הילדים. הם לא מאמינים כשכנות

טובה". אבו־סגינה והנכברים רצו להשתתף בהלוויה.

(המשך נעמוד הבא)

כיכוש קלקיליה החל זמן קצר לאחר שהליגיון הערבי וזפגיו ישובים ישראליים מתוחחים ארוכי עוורו, שהיו מוצבים בסופין שממורה לעיר. העיר . גם הופצצה מחאוויר. דוב חתושבים נסו, ובבוקר. יום הכיבוש נוחרו בה דק כאלמיים מחוך 17 אלף מתושבים. לאחר הכיבוש הם חועלו על של כוחות צה"ל. בליל חיון באוקטובר 1956 אועובוסים ומשאיות ותועברו לאיזור שכם. לאחר מכן החלו דחמורים בהריטת בתי העיר. לאחר לחץ בינלאומי, החליטה הממשלה להמסיק את - החריסת, לתחויר את החושבים ולשלם לחם כיתר את הצנחנים בדרכם חזרה לישראל ובקרב ביצויים. העיתונות של אותם ימים חתפעלה מהמחוות ההומניטרית וועמה על שלא ווצלה די לחקברה. עשרים שנה אחרי, עדיין אפשר לראות שרידי בית הרוס. לא כולם, אגב, קיבלו מיצויים,

21 Blaealo

הכל ב־5 תשלומים

על כל קניה

קסטת דיסקו משגעת

למביאי מודעה זו

דדיו טיים בקר דגם גרנד פרי דניטלי, 12 תחנות קבועות. אנטורוורס, שעוו זמו דגיטלי, ועוד... ™W 270×5

מתקני קסטות

אורגינליים

לכל סוגי הרכב

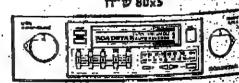
ח"ש.30×5

רדין טיים קרין זגיטלי סורק תתנות אוטומטי לשני כיותים, 12 תחנות קבועות, מנבר w 60, שנטורוורס, הרצה n"W 120x5 רדיוטיים

פיוניר דגם 2000 דגיטלי, 12 תחנות קבועות, אוטורוורס, הרצח קדימה + אחורה, מנבר Web, סורק תחנות אוטומטי ועוד... ロ"W 270×5

RS 2480 ודיוטיים רודסטאר ד באו אא איטורוודס – הוצה קדיננה, אקולייזר ערוצים, מנבד W 60 ועוד... דאים 80×5

תאנ' אמין אומר: "אני לא חלק מאשיף, אכל אני מט ג'נטים מגנזיום: מאשף יש מישהו ככלל שמרבר בשם הפלשתינים! 150x5 שייח שריבר כשם הארגון. גם כיום הוא המנחיג הראשון והיחיד, וישראל לא מוכנה לרבר איתו. אני מבקש מרינה פלשתינית ליד מרינה יחודית. לא מבקש יותר . בחרר יושבים עוד שני אנשים. וומתרגם המסוד

רדיו טיים בקסוניק

AM-FM-ST אוטו"סטונ זוג רמקולים אנטוה + התקגה דאס 50×5 ש"ח בלבד

תלון גג נפתח בולל התקנה

17"W 100x5

ליף מיא – המסגר 22 03-374942 126 חים דוך בית 126 03-250331 בו ברק - השומר 114 = 03-764087 מנוי אילת – מנדיק א. תעשינה אילת – 77441 – 059

אבו־סנינה: לאתד יש פוליטיקה בראש. לשני רק טובת התושבים.

"פעם זרקו בקבוק תבערה", מספר בעל הפתד

מינוס־שלוש־שורות, "כא הצבא לשבונה ונכנס לכל

הכתים. הם חיפשו ככל הבית, בארונות, בפריג'וד.

הילדים הקטנים התחילו לבכות ולצרוח מהפתר. אהר

כך לקתו אותי מהבית וגם את הילד שלי, שהוא וק כן

שתים־עשרה, והשאירו אותנו באמצע הכביש משש

והילד שלי שומע. אפילו לכלבים מתייחסים יותר טוב

וכשהחיילים נכנסים לבתים הם לא רופקים על הרלת.

אנ' אמין אל־נאסר, ראש העיריה המדת יד שב חולה בסאלון ביתו. "לקחו ממני את העי"

את רוצה שתהיה ההרגשה שליו" האב' אמין אלינאם.

נבחר לראשות העידיה ב-76'. בספטמבר 80' נמגא

כמשררי העיריה תוברות הסתה נגר ישראל. הוא מבר

קש להתנצל. לאחר שפרב, עצרו אותו כחשור בהפות

התוברות. הן נשאו את הכותרת "הישאר פלשתיני".

ולדברי הממשל הצבעים על הכריכה רומים לצבע

דגל פלשתין. לדברי חברי המועצה החוברת רק מנב

מת את סעילות חעיריה כשנה האחרונה. כל החברות

-הוחרמו. ראש העיריה נעצר לעשרה ימים אך שתנד

מבליישיונש נגדו כתב אישום. לאתר הדונתו תא נד

לפני הסכסוך כין פלני אשיף, עראפאת היה הראשה

משלטון עצמאי. מה רע כליכך לנקש להיות עצמאי

להזרתות כשמו ליאני לא רוצה את השבים אצלי מה

בכוקר"ו, וערגן הינדי, כן 33, שלרכדיו ישב ככלא

שמונה שנים באשמת הסתה ושותמות באירגון עויין

על השאלה מרוע הורח ראש העיריה, עונה המתינה

'הוא לא מלשין. דוא לא שיתר פעולה עם ושימשל

השאלה, כיצר כאח לידי כיטוי מעורכות הצנא

(המשך בעמור 24)

בחיי היום־יום, מעלה בחדר חיוכים. מנחכים על ענם

השאלה. יהיו נכנסים לבית־קפה ולחנות וצועקים

ים למעלה. לפעמים היו רורשים שאנשים יעמרו על

ווומימשל רוצה רק כאלה שמשתפים פעולה איון

טווה להתייצב במשערה יום יום. במשך שלוש שנים.

ריה בשנת 82' ושמו אחר מהמ", הוא אום

ומתבוון לתושב מקומי, מקורב לישראל. יסה

לוגוך בית? ואיך אפשר להגיד מלה? זה צבא".

פלמ"חניקי, ומתחבק עם בעל בסטה. סמל לרו־קיום. מחשש לחייהם נרתעו ברגע האחרון. עכשיו הם עוד שבי חיוכים ענקיים. איוו אהבה. איוו הרמוניה. ליד כועסים על דניאלה ויים וחבריה שנכנסו לקלקיליה הוג הדולאומי המחובק עומד כחור צעיר מקומי. המד

גם פתחי זייר, עובר העיריה האחראי על השוק, לא מפסיק למכור את אהכתם של הסוחרים לקונים היהודים. את האווירה השלווה, את הפסטורליה. אתר קצת את הטון. ירכר מהכטן. "אם יש לי ילד קטן", הוא אומר, "ואני רוצה לחנך אותו לכבך את האכא שלו והוא רואה איך הצכא של ישראל, חיילים צעירים, הם כועטים עם הרגל כדלת ונכנסים. ככה נכנסים

בשוק מסתוכב בכור מסיקה, מושבניק עם שפט משפילים את האבא – איך אפשר ככה לגרל ילדה"

בענייני עירו. בחמש שנות כחונתו העיר התפתחה

"אמין אל-נאסר, כיהן בתקופה שכל ראשי

הערים בנדה היו שייכים לוועדה להכוונה

לאומית, וכל מאוויהם תיו לעסוק אך ורק

יש לתושבים טענות רבות נגד התנהגות

"חפקידנו למתן את הסנקציות המופעלות על

העור. אם וש עוצר ואין שיבה עאקטית לכך,

אנחנו שואפים שיתיה זמן קצר ביותר. במקרה

מה מידת השפעתו של אש"ף בקלקוליה:

השקט בעיר רוצת אך ורק לפרוס את משבחתו.

אבל ברור ששאיפתו של כל תושב לחגיע למדינוז

אם כך, כיצד ובחר אמין אל־נאסר, הידוע

"אמין אליואסר לא כא לבחירות עם מצע של

מה יהיה עם החקלאים שלאחר רצה עפרה

"תומכי אש"ף במיעוט. למי חערכתי, תרוב

זיפות כבישים, מערכת חאורה, מערכת ביוב".

וראש העיר הקודם שחודתנ

בפוליטיקה, משינ תוצאות בשטח"."

.חרום אנחנו מאנשרים יציאת אנשים.

כתומך אש"ף, בכתירות חופשיות:

אש"ף: הוא שינה את דעותיו לאחר מכן".

מוזס עקרו שלושה מטרים מפרדטיהם:

השרויה בעוצר ולדפוק, לנפץ, להרעיש, לשבור, כשי בט שלנו מצטלב הרבה עויינות יש בשלו. כרקע שירת "עם ישראל חי"; ועל הצכא שלא עשה

(המשך מהעמוד הקודם)

"למה לא עשו עוצר כהתנחלות אחרי ההתפר־ עית, למה לא הטילו קנסות, למה לא עשו עונש קולק" כך, בקפה הקטן שלו שסגור לרגל צום הרמאדן, ישנה בים וצועקים 'תשתוק, תשתוק, תמתום את הפה שלך'. טיכי, למה לא אמרו שזו החתה לאומנית?" שואל כחור צעיר בחצי חיוך. זה נשמע לו בדיחה. ובמציאות שם זו

מטווגת קלקילית בופת טול־כרם. ראש מינהל בצורת מטאורית, וזה מחבטא בגן־חיות שתוקם, הופה, סגן־אלוף יוסי יהודה, אומר: "אני לא מאפיין אותה כעיר פרובלמטיה. היו מקרים חרינים, אבל בתשוואת לערים אחרות זו עיר שקעה. אין בה בעיות. יחסית לאחרות, קלקילית גם דוגלת בדו־קיום בין ערבים ליהודים. למשל, ראש מועצת אלפי־מושה ווצינים מישובים. בסוליטיקה. מי שעוסק בענייני עירו ולא אחרים, וזגיעו לעיר נצום הרמדאן לברן את התונגים. ראש עירית קלקילית ווכבדים אחרים השתחפו כטקס כימן המועצה באלפי מושה. הם הצבא, מה תגובתר: נאמו, ונושף עליכך התנדבו לשלוח מכונית ניקיון.

ומה על תופעת יידוי בקבוקי תבערה: על מקרים של התנחגות לא ואניה מצד חיילים. שאיל יותרה: "תומעה הריגה ששנים לא היתה קיימת בקלקיליה. חחוליה שורקה בקבוקים : אלי לא הגיעה שום תלונה במידה וחגיע, נתייחש לאחר הרצח של עפרה מוזש ניל נחפטה. גיל המיודים נע'בין 19 ל-21. כולם תושבי קלקיליה. חדריהם של דאשי החולים נאטמו. נכבדי העיר

ותוכילה לופיונות חוורים לגרום נזק נופף"...

"ולם חגישו בקשות כמו לעבד את מאדמה שעקרו בה את עצים, לשקם את מעוכה "ראש העיד הווכחי לא עוסק במוליעיקה אלא

אלית בחומרת". "לדעתי, זו התארגנות מקומיה שניזונה פלשחינות עם קונפדרציה עם ירדן".

> "קיימת נתיחות גדולה. אצלי במושל יש זלח פחוחה יום בשבוע, וכיום תזה רשאו כל חושב". לתיכנס ולשעות את בעייתו. הבחיחות שקיימת מה בעיניך סוד הצלחתו של הדו־קיום

החשקייה, לקבל פיצויים על העקירה וכדומה. תוך משפר ימים נקבל חשובה בנושא זה. המנמה רויא חיובית".

מפת המינחל האורחי של יהודת ושומרון כאשר פתחו בקלקיליה את גן־החיות, אלפי־מנשה תרמו פוני. דוב האוכלוסית בעיר שקטה",

נינו את המעשה". איך אונה מטביר את התופעה:

מהצלחת ידוי הבקבוק על רכב משמחת מוום, איזה יחסים מתקיימים בין חמימשל לתושביםו

כאן הוא תנצאה של הדויקיום". דווקא בקלקיליתו

Bineala 22

המשימה - לתקוף ולהשמיד את גודקה.

טייסת מיראז' ישראלית נקלעה לקרב אכזר ובלתי צפוי מעל שרה תעופה צבאי מצרי, הרחק מהבית, ב**רחק מהבי**ת, מול ארבעה מיגים ואש רצחנית מהקרקע, ביום הראשון למלחמת ששת הימים. מפקר הטייסת מספר לראשונה

כעת מתגלגלים חורה לנטרת ההנייה לאחר ההתקפה על

המשימה – לחשף ללהשמד את שות התעומה תצבאי המצרי גרוקה ברביעית עמק יור עאל ובוקי בן מושב בשרון. התוריון קצר וענייני, נרדקה עדין לא הותקפה

specia 24

למרות שבבר בוצעו שני מטסי תקיפה על השרות המצריים. כצדק החליטה מפשה

חיל האוויר לתקוף קורם רק את הבסיסים שמשוסיהם מסוגלים ועלולים לתקוף

מטרות בשטח מרינת ישראל, או את ריכווי כוחותינו התודרים כעת לסיני. מפרות

רחוקות כמו גרדקה, חוצונו כינתיים עד שנדע כוודאות שהיעדים הקרובים יותו

י שרה גרדקה שוכן במרחק של כ־600 ק"מ בחלק תררומי מזרחי של המרגר

המצרי, ומטוסיו חולשים על שתי זרועות ים סוף וכל מרחב שלמה. מבסים וה

מתופעלים מינים והליקוטרים מטונים שונים. המיראויים שלנו המושים במצוח

300 ק"ג עם מרעומי השהיה קצרה, תותחים 30 מ"מן פילי אחיד אחיד "שפריה"

ושני מיכלי דלק נתיקים. מטוסים כברים, נטום בנובה 30 אלף רגל מעל שטו

אוייב, עד לשרבוא שין, ומשם נרד לגובה נמוך מעל פני ים מוף בכיוון רוום על

אכן, יש סיכון תסויים בטיסה בגובה רב לזמן כה ממושך מעל

שטח אויב, אך כתוצאה מהמרחק הגדול של המטרה, אין בדירה. אם אנחנו חצים

להשלים את המשימה בצורה שהוכננה, נראה שטיכון זה מחושב בעיקר עקב

העוברה שרוב חיל האוויר המצרי כבר הושמר בשני המנוסים הקורמים. אפור

לחיסחף לשגרה וארישות חייכים להמתכל יפח סבים מרגע שתצים את כן צילח

ודרומה. קמנו הבוקר ב-04.00. לחלק מאיתנו זו כבר הניתה השלישית, וללא ספק

חעייפות משפיעה, יש לשים לב לכל פרס ולא לולול. להיות עירנים ותוקפניים א

איפאט שעונים. אנוער קצרים כזמן, וונעה בעור 15 דקות. עמום בכל הציור ות'ב

אני יורך לנשרת החניית של המטוסים, חוויה מרגשת היא פניהם של אנשי צוות

היר קנן אותם אני מעריד ואהב במיותר פעיקר לסנן הנידות הללו. או הם עדוים

מודאגים ואפילו נבוכים קמצה, אולי על שאתה עצא לערב וום נשארים מאור

עיניהם כוהות כאילו לא מבינים בריוע מת תולך באך מבטיום מלווים כל פיים

את הסיפור המלא של חיסול השרה ומטוסי

מאת תא"ל (מיל.) רן רונן

האויב, עד טיפת הדלק האחרונה.

חתישה ביוני 1967. סייכת העטלף באמצע יום הלחימה הראשון, נגיעה חלקה של גלגלי המיראר במסלול האספלט הלוהט. הוצאת מצות עצירה נגיעה חלקה של גלגלי המיראר וטטיק אחזרה בעדינות על מנת לשמור יפה את אף המטום כלפי מעלה. השעה 10.20. זה עתה השלמנו את תקיפת שדה התעופה המצרי אברסוואר השוכן מערבית לאיסמעליוה, בואך לדלתא המצרית, הירוקה והעוריה. משתרר, את מסיכת החמצו ההרוקה לערצוף, מתיר התגורות המעיקות על הכתפיים, מתנער קצת כתוך תא הטים צריהמירות, כמו תרגבולת שחקיצה משנתה. הכל מסתיב רוחש ככוורת רבורים. מיניבוסים מסיעים טייסים למטוסיהם, טרקטורים גוררים עגלות עמוסות פצצות, קצינים טכניים רכובים על טוסמוסים צוצנים.

הכוקר תקפנו את שדה אינשאם, בואכה קהיר, ולקחנו חלק בהסתעה הגרולה. מודע לפתע לכך שאכן עשית משהן, שהשקעת מאמץ – עוברה, טרבל הסיסה שטוף הויעת נשאר דכוק לחזה ולגב. על המרפסת כבר ממתינים רוב הטיימים שאינם כרגע כאוויר, ומלוא צוות העזר של העייסת. תחקיר קצר עם הרכיעייה, איסוף כל החמר המהייעיני, וירירה לחדר המכצעים. איתן, סגבי, המשמש כעת כמנהל תורן, מעלה על לחז המשימות את יערי התקיפה למפס הבא.

מיראוים, הזמן מעל המטרה - 12130, מבט חטוף כשעון. חייכים לכצע את כל משלות ההכנה בעווא וזפת. ברכיעיית, ישר עשר, ארנון כן שיבוץ בדרום, דוביק בן

ין ותריאלוף (מיל.) רן רום (משי) נולד ביפנעו בבפריויתקו, שרת זג שות בוןיל יראויר. במלחמת ששת הימים חיק מוקד שיישת מיראוים, בקלחמת הדנושת היה מפקר ביישה פאנקומים, וכמלחמת יום תכימוים היה מנקד בשים תלינוף. היה מפקר ביורים לטיטה וראש מחלקת וההדוכה של חיל האויר.

ית כו וכחשוה לחוור ולראותו בעוד כשעתיים. אנשים טוכים ומטורים.

ש אוו מופלל תרישית שלא יכויב גם הפעם.

ישות אבן, עודי המנבינה האמיתית לה ציפית.

ווויאו במני וחבוב בריקה מסביב למטוס. "המיראו משגע", אני חושב לעצמי,

מופאים הממורים הצליחו לייצר מטום כל-כך יפה, קטן, זריו ושובב..... הכל

שוחי כמו לפני ניחה אימונים מעל קריתינה. בודק לכאורה, אך בעצם פועל

שמשבת סמד על צוות תסיקע שהכין את המטום, ואולי יותר על תמול שהוא

עם אתו כח עלית ויש כאלה שמכנים אותו אלוהים) השומר עליך כבר הרבה

ליפוס קלול על הסולם, קפיצה לתא השים, קשירת כל התגורות, תבור חליפת

מהן פניות חדפה קבלת אישור להנעה ולחיצה על הסטרטר. חוך כמה שניות

צל שוחיל כתא לודו, לדעוד, להכנות, להתקום, להווצר. מחול שדים אמיתי. שרה

מפתום בשנ מולך ונוכר עד שמניעים ליתחום הירוק, צפצופים וקולות אועקה

מצלמים עד לרגיעה תמוחלטת ולשריכת תמנוע המיוחלת, היציבה

שמנל חוצה הבל נקי, והפרוצהי מאשר באנורלו שצחר הקיקע נותק מצערת ליש הקשם בתנלגל בעלייה אל מסלול התסעת. אכן, זה לא המיראה הנרין

ייני המשלה שאתה מביר, הפעם הוא כבד, מגיב באיטיות, בראת גרול יותר, שמן

תנה ארונה לפכלת הומנים וספירת המשוסים הממחינים, כתוך הבסיפות

יינים אורבות בריקות היוניות אורונות עוד מכן הווצו בל

לאים ליש עם מסוסי המיכות. בריקות היוניות אחונות. עו מביניה עזיבת אים שעים למוכיל לאות שהם מוכנים. רשות המראה בהקינהל עזיבת מיני מלא עד המור אין המעם זינוק קרימה אין מכח כנגן אין פראות

the state of the s

מות שנים לפרות המנים וספירה ומפרפות למבנים ברוכות הומראה. היים והניאה החיתות ההסעות ההצפרפות למבנים ברוכות הומראה

ושת, נדובות וירוקות מחלימות צבעים, נדלקות ונכבות. מחוגים נטולל מים שות מנחים כצר שמאל של לוח השעונים, קמים לתחיה, מתעוררים

בבוקר חיום הראשון למלחמה: "מינ 21" שרופים והאנגרים פגועים בעדה התעופה הצבאי ולנוצרי באינשאט, בואכרו

הכל איטי, מחושב, נכנה בהררגה. המטוס הוא כמו בן־ארם – לשמן והכבר קשה יותר לרוץ. המטוס באוויר,

הרגשה מוזרה. שקט נפשי, חוסר לחץ, אפילו מעין נירוונה. איך זה יתכן, הרי אנחנו בתחילתה של מלחמת קיום על מרינת ישראל. מאידך, גרדקה זה לא אינשאס של 07.45 הבוקר, ואפילו לא אבו־סוואר של שעה עשר. גרדקה מבודרת, גראית מטרה קלה יחסית. אמנם רחוקה, ולכן טסים בגובה רב שהינו קל יותר לניווט. עלולות להיווצר בעיות רלס, אך לא צפויות הפתעות. סכיר להניח שהכל יתכצע כמתוכנן ובשקט. נגוזה התרגשות הדהירה הפראית בגוכה צמרות העצים לעבר קורקוד הדלתא בואכה קהיר, על מנת להפתיע את האויב המצרי הנמצא בכוננות עליונה באינשאס. נעלם גם המתח של החזרה לצר המערכי של תעלת סואץ כשהמטרה להשלים את כתישת שרה אבו־סוואר. איש לא חולם שזה רק השקט

חוצים את קו בארשבע. מכט אחרון על חצרים. מכאן זררומה אין אף שרה נוסף ידידותי למיראו. הגובה 22 אלף רגל. בתא הכל בסרר. משעמם. שתי גיחות הכוקר תוזרות ועוברות לנגד עיני. מטוסים מתפוצצים בכוונת, אחרים נדלקים, מכגים מתמוטטים, מכתשי הפצצות במסלולים, דם ואש ותמרות עשן. איזו החלטה קשה ומורככת היא האם לפתוח במלחמה, או להבליג. שלושה שבועות המתגו בטייסות להחלמת הררג המדיני. חשנו בהתלכטויות, צפינו בהיסוסים, האזנו ל"גמגום" של ראש הממשלה ברדיו, זילזלנו בחוסר הנחישות של מנהיגינו, נפגענו מאי האמון ותוסר הבטחון שהפגינו כלפינו, הדרג המנצעיו הרפנו בחוצפה את טעגות הנגד שבעצם אין לנו הכלים, הנתונים, הנסיון והכגרות לשפוט אותם. שאיננו רואים את התמונה כולה. אכן, בטוחים ובוטחים אנו בכוחנו ובכושרנו לנצח במלחמה, אך איננו בוגרים מספיק לשקול את הסיכונים והמשמעויות של הובלת עם ומרינה למלחמת קיום של חיים ומוות.

בת זה מחולצה לה בתא הקטן והרחוס של המיראו' המשייט DA 73 כבר בגובה של 25 אלף רגל לכיוון דרום, לכיוון גרדקה. אתה והפינה שלך, המשימה שהוטלה עליך, ותרומתך הסגולית והמוגדרת. כך תמיד חונכנו וחינכנו – עשה את המוטל עליך הכי טוב שאתה יכול, ובואת תתרום למאמץ הכללי. נוכר איך כבוקר יום שישי האחרון, 2 ביוני, צלצל שטופר, מפקר הכסיס, וכשלו השקט והלקוני אמר: "הרמשכ"ל, יצחק רבין, רוצה לכקר בכסים ולפגוש הלוחמים. החלטתי שיבקר בטייסת שלך, טייסת 'העטלף'. יבוא איתו מפסר חיל האוויר, מוטי הוו". הייצן די מאוכזבים מהסחבת. לנו הלוחמים, נראה היה שכל רחייה נוספת היא טעות. המורל חצה כבר את נקודת השיא ועלול להתדרדה בימים הכאים.

המטוס הקל שחטים את הרמטכ"ל ומפקר חיל האוויר נחת בשעה 11.08. הצצתי על פנין של רבין ויכולתי לזהות את המתח האריר שהאיש מצוי בו. נכנסגו לחדר וששת טייםי הכוננות זינקו לדום. "המפקר", אמרתי, "רצית להיפגש עם לוחמים, חורי הם לפניך וו". בקולו העמוק, הנוהם משהו, המטיר עליהם הרמטכ"ל שאלות רבות: "אם תפתח מלחמה מה היער הראשון שלרז אילו מטוסים מצויים בשרה האוייב הסמצימי הוה? כמה בריוקז היכן הם תונים? איזה עוד מטרות בעלות חשיבות ישכן באותו יעד מסוים: כמה מסלולים! מה כיוונם! מהו נתיב הגישה למטרה! מהם

קטייסים, כסולנים וכמקהלה, שרו את התשובות בטבעיות ונחישות. סיפרו על היעדים אשונים, שיכוח התקיפה, מה הם מצפים במטרות עצמן. תארו כשלמות את שלמרו ותרגלו בעת האחרונה. חשבתי לעצמי: "נכון שעל כל זה עבדנו במשך שנים. נהלגן אכזכות מה ושם, אכרנו טייטים אחרים בדרך. אכל לתסיפות ולנחישות הואת שמפגינים בעת הלוחמים כלפי הרמטכ"ל, תרמה הרבה מאור אותה תקופת המתנה. שעליה סיסרנו. הברק בעיניים, הכסחון העצמי, האמתה בצדיטתנו וההבנה שאין ברירה, שווהי אכן מלחמת קיום – הגיעו לעוצמה בלתי מתפשרת כואת באותם, שלושה שבועות מורטי עצבים. אך לא עוד, אם לא נתקיף – נותשי. אם לא בפתיע – נופתע. המעם נאצר, נשיא מצרים, מתכוון ברצינות. התגרותו הצתה את כל חקווים האדומים הכניסו אותנו לפינה ללא מוצא. עלינו לפעול".

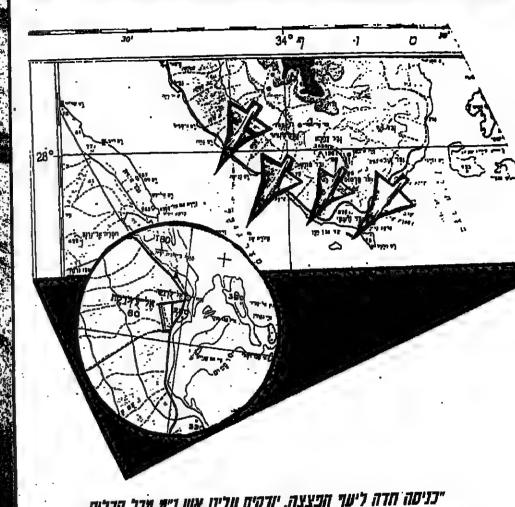
ורמשכ"ל לא מסתפק. מכשיך ושואל את הטייסים הצעירים שלפניו. קולו נשמע לי נמוך יותר, אולי אשילו רגוע יותר, או אולי אני מדמיין מה שאגי רוצה שיהיה. יאיד אותה מהגיש, בטוחו מחססו חוששו וואם נראה לך אישית שאתה מוכן לבצע . את המוטל עלידו האם אתה אישית מאמין בתוכנית התקיפה של חיל האווירו האם אתה אישית ברגיש ששיטות ותקיפה שתרגלת תצלחנה במלחמה"

הייתי מאר בא בטייסר. היישרתי אליהם מכט מחצר והרגשתי קשר עמוק וחוק אל כל אחר מהם חעם כולו יכול וצריך להתגאות בכנים האלה, כלוחמים העשויים ללא חת, הקדורים אמונהי ובוסחים בכוחם, כשרונם וצרקתם. לא התנשאו. לא ילולו לא הקלו דאש ההיפך הוא הככון – ענו בשפול רעה, בכגרות וכאחריות. הרעיפו על רב אלוף יצחק רבין מקצועיות, אמונה ובטחון. נתנו לו את הרשות המוסרית והמצפונית לייצגם בממשלה

הוא איוול למיניסים הצלחה ושנה לעבר הדלה. לפני שטיפס למטוטו נעצר ולחץ את ידי ללא מלה לחיצה החלטיה וקצה יותר ארוכה מכרכה פרידה שגרתית. עקבת נחר מטוסן המתרחק לעבר ירושלים, לישיבת הממשלה. בחיעבר ירענו כי (רומשר בעמוד תבא)

25 Bipebio

"כניסה חדה ליעך הפצצה. יודקים עלינו אש נ"ת מכל הכלים האפשריים. סימפוניה אימחנית של סלע מתכח. ידי מסך בלחי מכוון בצבעי ירוק, צהוב, כחום, וסגול. מהגובה זה נראה כמו קדרה רותחת, כמו הר־געש מחמרד כשהלבה גולשת מעל פי הלוע. אין תקום לנסיגה. כרפיס בכיוון אחד".

(המשך מהעמוד חקודם)

בה הוחלט על היציאה למלחמה כ־5 ביוני. אכל באותם רגעים הרגשתי שלביקור הרמטכ"ל יש משמעות עמוקה. מי שעמר לחתום לממשלה ולעם על שטר הנצחון כמלחמה, רצה להיפגש קורם עם הלוחמים שיכצעו את המשימות כשטח. לא הסתפק ברווחים של קציני המטה, אלא חש צורך להתתבר ללתאמים ולחוש אותם.

עכשיו, באוויר, ככר חלפנו מעל הר הנגב והערבה, וחצינו את הגכול מעל מסרץ אילת. מימיננו מצרים ומשמאלנו ממלכת ירדן, כה קרונת אך לא מרשימה מהגובה הוה. אפילו עוובה וכורדת. אנו בשטח אוייב, כמלחמה, ומסכיב שקט ושלווה. איפה המתח, הסיכון, הפחד, ההרפתקהז בתא המיים אין הפתעות. המיכלים הנתיקים עדיין מוינים את המנוע הצמא שכולע דלק ללא התחשבות. מבט החוצה, למיבנה. מימיני מספר 2 – ארנון, צעיר, יפהפה, פני ילר, קיבוצניק שקם: עריין לא מנוסה, אך אני בוטח בו, מהפר עליו. עם סוס כזה, אציל, מחישב, נועז ורגוע, אני מוכן ללכת לכל מירוץ. לשמאלי מספרי 3 ו־4 רוביק, חכם, משכיל, יורע הכל, מוערך גבוה על ידי כל הסוכבים אותו. לוחם עשוי ללא חת. כוגר, מוסרי, מצפוני, נשוי לצופיה הישה והמרשימה. איש טוב, עמוד תווך, כל מפקר טייסת רוצה שיהיה לו ארם כזה משרה בטחון, מעלה את הרמה האנושית והחברתית.

מעמקיחפר נאגו, בני כפר ויתקין, היינו מעמקיחפר נאגו, בני כפר ויתקין, היינו עושים גיחות בלילות שכת, לסחוב תפחדיעץ בישובי הסביכת, בלתי מנוסה, עליו תמיד. בדיתותיו מצחיקות אפילו את הממורטרים והעצוכים שבכני הארם. הוא שרת כמכונאי כחיל האוויר ויותר מאותר התנדב לקורם טים. בוקי לא השתתף כמסם וצאשון הבוקר, אכל לפני מחות משעתיים היה איתי באבר

טסים לאורך הוצף וקצת מעל המים. חלפנו על פני טאבה ורהב: התרים במורה חצי האי טיני גראים גבוהים, חרים, וקופים, גאים, בהחלט מצפים לתשומת לב. מכחינת טכצעית תמיד התעניינו יותר בחלקו המערכי של סיני, ובאזור תעלת סואק. לא הכרנו את הפינה היפה הואת שמודפרת לעינינו בעת. משה רכנו שכח לכלול כאר בעשרת הריברות את "לא תלחם". מתקרבים לראס נצראני מתחתי המטרח שחמראתי לתקוף למנק 11 שנים כ"מבצע קדש" ולא וביתי מסתי ב"מיסנא" במטפר 2 ברביעייה של בני פלד, משפר הטייסת לפני אילת התגלחה

שלו. נפל בשבי, עונה והוחזר לאחר מכן. והנה גם המיצרים ושני האיים המפורסמים - טירן וסנפיר, קטנים, בלתי מאיימים, אפילו עלובים. על חופש השיט במיצרים האלה אנחנו נלחמים יותר מארבע שעות. כבר איברנו יותר מעשרים מכוסים ועדיו לא ירוע כריוק כמה טייסים נהרנו, וכמה נשבה כגדה חשביה שקט. כעה ע עדב הסעודית. הרימ שלווים וחר־גוניים. כל הררמה כצד הזה של המפרץ לא נוגעת להב כשלב זה נלחם חיל האוויר במצרים וסוריה. ירדן עדיין בגדר תעלומה. אם יעשה המלך טעות ויפתח חוית שלישית, דוא עלול להצטער על כך כל ימיו.

קראת שרם א־שייך וראס־מוחמד, ידידה למבה פני הים. מרחיב. נקורות חמדה לאוהבי ים ושמש, לצוללנים וחושקי מעמקים. מד הנונה רץ כלסי מטה במהירות. טסים מעל פני הגלים. זה המצב שאנו מעריפים. אובים מרגישים יותר בטות. ככה יכול האויב לכוא רק מלמעלה. מלמטה מגינים עלינו האדמת או חים. גובת נמוך נראה במלחמה יותר ממשי, משמעותי. יותר מוצק, פתות מתפשר. בתא הסיים גובר הריכוז, וזה טוב. אין מקום לשגיאות. סעות קשנה, א תוסר תשומת לכ לשבריר שניה, ואתה כמים.

הים נראה כאן יותר כבר, יותר שמנוני וכחול כתה מהים התיכון שפגשנו בנולי. קשה להעריך את גובה הטיסה. השלווה הסטואית, בתוספת של ראות ביותיה כתוצאה מחאוכך האופיני לאיוור הזה כקיק, תופנת בחובה סכנה אם אינך עד לכן מראש. מימין וקרימה, כשעה 1, מוסיע כחם כהה על פני המים, לפי הנתיב והזמן זה חייב להיות האי שדואן. עור חצי דקה, וברור שאנו כריוק על הנתיב. הוילק כמיכל נתיק אחר נגמר, וכשני וראי יינמר עור לסני התקיפה. 90 מעלות ימינה מערכה המבצעית השניח בחייו. אולי מזלו שהיער הוא גררקה, דבר שיהוה כניסת נוחת כל שעוני המוע, הרלק, ההידראוליקה ויתר המערכות. כפעם הבאה שנתראה ממש, זה יהיה ככר לאזר התקיפה, כשמונה דקות מעכשיו.

בינתיים הכל חקין. הרפיעייה כמקום. המטוסים נראים כאילו קבעו אחם במסנרים. מרביקים את חממוס למים. שסים מחר ונמוך להדהים. הבל רץ בצורים בפראות, מבחין בגלי וצף קטנים המשאירים אחריתם פה ושם שובלי קצף לבננים והירות, עריף לטוס 2-3 מטר יותר גבוה מאשר להסתכן בצלילה קטלנית למעמש ים מוף.

מימין מופיע האי גפתון ובסביבתו כעשרה איים קשנטנים נוספים. אנחנוי במעום הקלח במערכת הרלק של המפוס ואולצתי לחזור לבסים, יותר מאוחר בני נפגע, ותומונה מתבהרת. אכן חתף לפנינו, אך קשה לשפים אם נחצה בפקום המיוער הצועת וחוף הכתירה מומיעה בחלון הקימי של המטוס במעורפל. עוד כמח שניות נראח שבחוץ פחות חם מנות שחשבנו. ביצועי המנוע משופרים והמהירות נמנוע והנה הנקדה שיונתן אניכם עשה בה נתיחה צחו ב־1956 עם הימוסבוני הפגוע להיהקע באימה, ואנחנו חוצים את החוף בריוק בומן, מעל מפרצון שליה ושומם יבש מלא זוחלת אטיאט ל־570 קשך. 285 מטר לשנייה. משיכה קלה על מנת שלא

שיק כמי זה שבתצלום האחיד שבידי השמאלית. המכם קדימה והמחשבה לפני משל משהו מחד מסביב. שונה מתגיונות הקודמות, כשתנוף באיזור תמטרות היה יות חי, משפיע, משדר. כאן זה מידבר אמיתי. יופי יבש, אפור, כעוס, לורמופשר מוכיד את קרבות המערב הפרוע.

ישה למשיכה הבל מוכן לתקיפה. דלק פנימי בלבד. טסים בגובה פני הארמה ל עו שלא להתגלות והבל עדיין שקם. תודשה מוזרה מורחלת מתחת לעור. קשה מאנד אותה, אך היא שבועה בתוכך כוצש שישי. האיזור כולו תוא מישור שטוח, לו ומויה, ללא מבנים או סימני חיים. "לסביבה כזאת לא התכוננו. על תנאים סמבלא החבנו תריבור בינודיך. אולי זה שונהז אולי יש כללי משחק אחריםז", ש שהדר ולותה ואת בו זמנית כ"סתם שטריות. מסרה שגדתית, מבורדת, לא מנכת כעור כושש רקות כבר נהיה אתרי הכל".

צל מדוע אני לא מותה את המטרה? כיערים הקודמים ראינו מטווח כוה לפחות ת ובניתים תובוהים והמוסכים. תנה פיתול הווארי הצפרי, הצצה לשעון המטוס מוקה אתה מושך ברדין, מבער מלא, אף נוסק לשמים הכתולים. ארנון בצר של, ווביק ונוקי משוכים לאחור. מרי הגובה רצים קרימה כמו משוגעים, כשאש משקית נורית עלינו מהרגע שהתחלנו למשוך. האמת שבהתחלה היתה זו אש לישלה משוח הדום, שבעצם עזרה לי לשנות המטרה. אך ככל שתתקרבנו, המצכ לן השתנה נמהירות. הגובה 4,000 רגל כסיפום חד, וברדקה שרועה למטה מימין. מקובל מאון סטורוסי של שדה העופה צבאי מצרי – מסלול ומסלול מקביל, שול מישוח שמן יחסית, דידי חביה למטוסים, מסלולי הסעה, עמרות המראה, שארת מבנים נפוכים יחסית סנורים פה ושם, הרבה אספלם. הגיע הרגע.

תהבנות על הגב וכניסה חדה ליער הפצצה. מראה א תקים - מכל שטח הבסים וברדיום של כמה קילומטרים, יורקים עלינו אש מורבת מנל הכלים האפשרים. סימפונית אימתנית של סלט מתכת. ירי מסך או מבוו כצבעי רוק צומב, כתום, וסגול, מנוכה זה, כשאתה על בכך, זה נראה לש שלה החות כמו הר צעש מתמרך כשולכה נולשת מעל פי הלוע

יו שים לנפינה כרשים בכיות אוד. אפור אפילו לתת למחשבה דרונית כואת ותוב למת ישיל דיות כל נסיון של הספורת, או התלבטות. אי מטה, מבוע יבש מורת נבחה התעלמת שוטאליה מתבים, זיהוי המטרה, כחות בערינות ארת שלים המסלול, מעקב אתרי ירידת הבובה. תיקון זוית הבלילה ל-65 ות 1500 רגל, לחיצה החלפית וארוכה על כפתור, שתרור הפצבות, ומשיבה ייים ווות בלפי מעלה במערה לצאה מהצלילה ולהתרחק מחמצוק. החיישרוה שנה זמן המאירות מעלה במפרה לצאת פחצל אה ולוצה מבט מסביב לאיתור שיי המן המאירות 550 קשר, החלפת מפסקים לצליפה, מבט מסביב לאיתור היים בעיניים בחושך בעיניים

ימין רחוק: זירת ההתקפה המתוארת בכתבה. המערה, למטה, שדה אל־ערדקה (כעכרית מבטאים גרדקה). בצילום המרכזי: מפציצי איליושין 28 ביו ההפצצות של של טייסת העטלף על שדה התעופה אבו־סוואר.

אש תופת מכל הכיוונים. "מה הם יורים כמו משוגעים, הערבים האלה. אפילו באינשאס לא עשו לנו קבלת פנים כזאת", אני מהרהר ויורר בתריפות ובהטיה חדה לנובה פני הקרקע, לגובה אפס. פנייה שמאלית של 270 מעלות. מבט אחורה. כל ארבעת המטוסים יוצאים מההפצצה ומצטרפים למכנה. שמונה עמודי עשן שחור מיתמרים מהמסלול, עדות לפגיעה מודיע ברדיו: "שימו לכ לנ"מ החזק. מנוע מלא כל הזמן. מפסקים לצליפה. שתיים אתה נקי", ורוביק הגיב מיר: "שלוש, אתריך במקום. ארבע אתה נקי". הרמת אף לכניסה לצליפה ממערב למזרח זמיר, ככמטה קסמים, תזמורת המוות בתאום של שרבים מנצח, החלה לנגנן לכיוון מטוסינו ללא

בזמן אמיתי היתה זו הפתעה. כרגיל, אתה מצליח להעלם מעין התותחנים לאחר כל יעף. מאחר שהטקטיקה היא להגיח כל פעם מכיוון שונה, בררך־כלל חולף זמן ער שמישהו מאנשי הנ"מ מגלה את המסוסים, וגם אז האש דלילה בתחילה ומתחזקת בהדרגה. כאן ועכשיו זה שונה, ובהחלט לא נעים. מתברר גם שכשאתה מתקדם בגובה השיחים במהירות של 300 מטר בשניה, אין אתה נוהג לנתח את הגורמים למצב שאליו לא התכוננת. אינך תופש שהסיבה הטריוויאלית לכך היא התופעה שהטיסה מתכצעת מעל משטח ישר, ללא גבעות, עצים, בניינים גכוהים או מכשולים שאמנם מקשים על הטיסה, אך מסתירים אותך מעיני שוחרי הטרף שמאחורי התותחים. פשוט אין מה שיחתוך את קו הראיה בין התותחן והמטוס.

מודיע בקשר: "האש מתחזקת ונראית יעילה. לפתוח מרחקים ביעפים. לשמור מהירות גבוהה, בשום אופן לא מתחת 500 קשר. יעפי צליפה שטוחים. להסתכל יפה סביב". מבט קצר לתא. כמות הדלק יורדת בהתמדה, מנורות האזהרה כנויות. ארנון נשפך ימינה מתחתי ואנו ביעף. צרור נ"מ סמיך וארוך מגיה משעה 2, ישר לכיוון אף המטוס. אין מה לדאונ. הוא יעבור אחרי הזנב. ההיסט לא נכון. הצרורות המסוכנים באמת הם אלה שרצים קרימה ולפני האף. אלה עלולים לירט את המטוס ולאוספו לקרבם. קרימה וקצת שמאלה, מבחין בריר עם שני מיגים. האחר מכוסה ברשלנות ברשת הסוואה. את השני לא הספיקו להסוות והוא ניצב עירום, בלת יימונן, תסר אונים ותלוי בחסרי אי־ההצלחה של הטייס העומר לתוקפו.

יעד צליכה ארוך וששוח. מחול שרים ממשיך להשתולל מסביב כשלל צבעים. מחליט להתעלם לחלוטין מהנ"מ, כמו שלמדנו, ולהתרכז בכוונון. המהירות כמעט 608 קשר. האוויר לא יציב, מעורבל. הכוונת מרצרת בסביבת המטרה. מנסה להרגע קצת, לקחת אוויר. מייצב בכוח את המטוס, שם כוונת בשורש תמיג הקרמי הקרוב אלי, וסוחט את ההרק במשך כשניה וחצי מטווח של כ־1,000 עד 500 מטר. סגירת הטווח המהירה מושכת את הצרור לאורך שני המיגים שנדלקים כמעט ברומנית. 60 פנזי 30 מ"מ משני תותחי המיראו' פלחו את גופות המטוסים וכל מה שחנה בסביבתם. משיכה הצירה וקצת למעלה והפיכת הטייה חריפה לשמאל, בריוק מעל המטרה. הכל בוער ומעלה עשן. פגיעה בסרר. שניה של

תוסר תשומת לב, ושוב אתה בתוך ענן של נ"מ כאילו כוורת דנורים עטה עליך. יש דברים בחיים שלא ניתן להסבירם לאחר, אלא אם כן תווה אותם נעצמו. זהו אתר מאותם מצבים. ההרגשה בכטן שבכל שנייה אתה עלול להיפגע. אתה אפילו חש את פניעת הקליעים במתכת המטוס. מתפשר ברמיון על ניסוכ הגוף והזנב. ומייחל שהמנוע או תא הטיים לא ייפגעו. בשניות הקריטיות אתה אפילו חוזה מעבר כדורים בתוך הקוקפים מצד לצד ללא גרימת נוק. מצפה לנסיי בינתיים ממשיכים

"אחר יצא. שתיים אתה בקי. מתרחק הפעם קצת יותר. שימו לב לדלק להסתכל

ובוקי מגיב: "ארבע יוצא. שלוש נקי".

פונים שמאלה ההתרחקות עזרה. הנ"מ פסק לומן קצר, אך ברגע המשיכה התחדשה האש כאילו אוטומטית. מחשכה זרונית מתגנכת למות. לפי חהנחיות עלינו לבצע עד שלושה יעפי צליפה, תלוי בעוצמת הנ"מ. יש בכך היגיון. עכשיו אנחנו צומדים לחשלים חיער השני, והנ"מ רצחני. אולי מספיקו אולי געוונ הביתה: ובהרתור שני: עדיין מוקדם בכלל לחשוב על כך. יש אולי צרק כהוראות, אך מאידר בכון להשלים המשימה עד תומה, אחרת מישהו אחר יצטרך לכצע זאת. המטרה ביעף הזה חיא הליקופטר מ־8 החונה על הקרקע בפיתול של מסלול ההסעה.

אש הנ"מ היא כלחיינסבלת. הקשה ביותר שנחקלתי בה מעודי, כולל ב"קרש". והנה, כאן ועכשיו, אתה מקבל דיווידגרים על כל ההשקעה, המטירות, הרבקות במשימה ועבודת הפרך של השנים האחרונות. "הציפור הקטנה" האישית שלך, זו יך ברגעים כנריטיים והצילה כבר את חייך ער כה מספר פעמים, ניצבת נם הפעם במקומה ולחשת דרישית, אך בצורה ברורה וכהירה – זכור את ה'פינאל המבצעי" וכלומר - סיכנת את עצמר במשך ארבעים דקות למען שלושים השניות של יעה התקיפה, או היה רגוע בכל שאפשר ובצע הכל כמתוכנו) ואת "צרור המוות" ושכח את מהסביבה ושכח להשיג תוצאה, או תתעלם מהסביבה ושכח את (כלומר – באת: על כאן הב"מ לכמה שניות. אם תפספס עכשיו, מישהו יאלץ לחזור הנה במקומך לבצע את

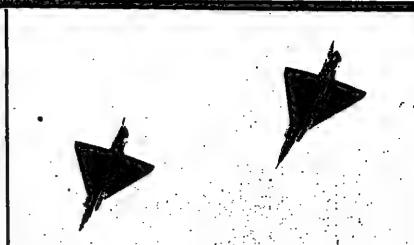
המשימה). אכל איך אפשר להתעלם מכל הנהינום הזה הרוחש לפניך, מאחוריד וכצדדים: מתברר שאפשר נראה שמוה קשהלצאת נקיים, אך כל אלטרנטיבה אחרת נראית באותו רגע תרבח פחות משכנעת. או ממשיכים צרור מתמשך, הפססה מאותרת מיותרת. פיצוץ קרוב, במעט מתחת לאף המידאו, וחלקי הלישפטר עפים לכל עבר, משיכה ופנייה חרה למעלה וימינה. משהו גדול ושחור מחסרב במהירות לעלם בתופוה מחדת לכטן המיראה. יפגע או לא יפגעי שקט, לא פגע. חצי גלגול לשמאל וחורה לנתיב המכטחים, לפני הקרקע.

(משר בעמוד 28):

27 Bingalo

"ציאה חריפה מה'עף, מעבר מסוכן מעל גגות הבניינים המעצים שבבסים, ורצון אדיר לאנחת רונחה. ואז, בדיוק באותה שנייה, בוקי צועק ברדיו: יאחד, שבור, יושבים עלירו״.

מיראניים 37". "אתה מש ושומע את המנוע נאבק כאויר תוויצון הדחוס, ובתתנדות תגבוהה של צלליתו. יללה שבר, תנשמעת כגריקת חיכוך דתוטה של מערבולת מתכת אוויר ואש. כל וה מתרחש כעת כלב המנוע ועל פני מף המיראז' היפה והאטדקעיבי. דראמה של שניים – מטוס

(המשך מהעמוד הקודם)

מכט מסכיב. ארנון נראה כסרר. יופי. נקוות שגם 3 ו־4 יצאו בשלום, ואז יש עור יעף אחר אחרון והביתה. רק עוד שתי דקות והעניין מחוסל. שביב תקווה לעתיד ויותר בטחון בהווה. מסתכל על השרת ונוכת בתוצאות המרשימות ובפגיעות המרוייקות שהשיגו ארנון, רוכיק וכוקר. גרדקה רומה כרגע לעוגת יום הולדת שכל הגרות עליה דולקים, ואין מי שיככה אותם. המרורות הולכות ומתווספות לאתר כל יעף. כל הכבוד לצעירים.

לפתע נשמע קולו של רוביק ברריו: "שלוש בחוץ. מגבלת דלק". רוביק הוא כחור קפרן, דייקן, איש עקרונות, תגון וישר עם עצמר, עם חבריו וכעת גם עם מחווני שעון הרלק שבמטוסו.

"שלוש, שמאלה והכיתה לברך. ארבע, תצטרף אלי לשלישייה".

שקט כרריו. השהיית הפתעה. בעקרון, טעות היא לשלוח מטוס בודר הביתה. מאידך, כרור היה שמכאן וער תל־נוף אין אף מטוס אנייב חופשי שיכול להתנכל למטוסינו. אף מוכיל לא היה עושה ואת מקהיר, או מרמשק אבל ניתן להתווכח על נכונות ההדראה כשמדובר בגרדקה. הרגשתי לפתע רצון עו להשלים חמשימה, לא לוותר. ראיתי בכך חשיבות חינוכית רבה ודווקא כתוצאה מעוצמת הנ"מ הקטלני.

כעכור שניה נשמע רוביק מעל גלי האחר: "שלוש, קיבל וערוב".

"ארבע, קשר עין מצטרף מאחור", הודיע כוקי.

פנייה אחרונה של 270 מעלות. הדלק מחקרב למיגבלה מרגיש בעת אחריות מכנידה, אכל נתוש בהחלטה לסיים את התקישה כמתוכנו, לא לתרתע. מקווה שגם היעף הכא יעבור כשלום. מלחמה איננה חברת כיטוח, אך אנא, אלוהים, עזור לי שאף אתר לא ייפגע כיעף תאחרון. "אף אחר" התכוונתי בליכי ל-1 ו-4. חייהם של אתרים במקרים כאלה, יקרים הרכה משלך. על שלהם אתה הרכה יותר הסכן, ואולי אף פחרו. על שלך, הרכה פחות.

טסים נמוך מהמקובל. מחפשים מגן, מיסתור, משהו שישבש את מסך הנימ המטריר והמאיים, אך לשווא. יעף אחרון לכיוון מערב, ואתרכך הביתהם משיכה, מכת־אש שלא תיפסק עד לסוף היעף. פנייה חרה במהירות גבוהה, "ג'י" גבוה כהרבה מהמקובל. כניסה ליעף שטוח. ארנון וכוקי חולפים ברומנית מתחתי ומעלי, שניהם כמקום. שני צעירים, עריין לא מנוסים, כיום הקיבות הראשון כחייהם ורווקא בתנאים לא־שגרתיים כאלה. כעצם, אולי הם רואים הכל אתרת? מחוסר גיטיון, אולי מושלם). הם כניימול לתשוב שכך זה צריך להיות, שככה זה תמיד? הלוואי שיצאו בשלום גם

איני אדם דתי, אך הנגי מאמין גדול בעם, כמולרת, בלוחמים, כחברים שנפלו, כזכותנו לחיות. יש לי, כמו וראי לרבים אתרים, האלוהים הפרטי שלי. זהו כוח עליון בלתי מוגדר היושב אישם במרומים שמתכנן, עוקב, דואג לביצוע, לגורל. רברים לא קורים מאליהם. אין מקריות. מישהו מכוון את האירועים. לולא אמונה זו, קשה היה לי להסביר מקרים רבים שהייתי מעורב בהם כחיי ושהסתיימו כפי שהסתיימו. אם מישהו לא היה מסייע לי, לבטח היו נגמרים אחרת. זה לא מול, זה אפילו לא גורל. זה יותר מוה. כעת אני מאור זקיק לו. עוד פחות מדקה וכל זה מאחורינו.

"ער ששוח לקראת המשרה – מטופי "מיג" חחונים כרחבה

חשופה לא רוצים מחמוסך הקצוני. המהירות מירכית: אתת חש ושומע את המנוע נאבק באוויר החיצון הרחום, ובהתנגדות הגבוהה של צללית המכום. יללת שבר, הנשמעת כגריסת חיכוך דחומה של מערכולת מתכת, אוניר ואש. כל זה מתרחש ל שני גור המיראד היפה והאטרקטיבי. לעיתים יש לך הרגשה שהנה הכל מניע לקצה נכול האלסטיות, לנקורת חשבירה הנה הכל עומר לפני כניעה, שבירה, התרטקות, אנא, לא כאן ולא עכשין: וראמה של שניים - מטוס וטיים. בוטחים אנו אחד בשני, מעריכים הדרוח, אפילו אוהבים, ולבטח מפרגנים מאור. כעת הכל כא לירי מיצרי, הכל מתרכו בשלושים שניות אחרונות ולריסיות... כה קרוב וכנמיו נשפבות מוצץ לענול החיצון. השהייה קצרה, וסחישת ההרק לשניית המבחן האמיתי למערכת כולה. אין אמשרויות ביניים. הקו התחתון חר וחלק נצוען, אן...

אס דבים פתנברת, לעואול, כאילו התאחרו כולם בגרבו בנסיון אחרון להבריענו. ואולי זה רק נדמה לי. אני חוור ל'פינאל המכצעיי - התעלמות פוטאלית מחאש המתרפקת על רלתותיך. ייצוב עקשני של המטוס, בפיית שקט נפשי, חתרכות במטרה, דיוק לכיוונה, סחיפת ההרק. חדיש ממיך דרך שלושת המטוסים החונים יחדיו. יציאה וציישה פדיער, חוך מעכר מסוכן מעל גבות הבוייגים המעטים שבאיוור התחווקה של תבסים, ורבון אדיר לאנחת רונונה

ואה, בדיום באותה שניים, כוסי צועם בנדינ: "אחר, שבור, יושבים עליד. שלו

Bipedia 28

של בוקי בררך־כלל מנור צפצפני, אך הפעם היה זה סופרן המזכיר את קול המי

הורדת כנף, מבט לאתור, ותושך בעיניים. כריוק מאחורי, במרחק של כ־300 מטר, יושב מטוס אויב ויורה. כניצוץ עלה כמחשבתי הרעיון שאינו בודד. מניד להנית שעוד כאלה מנסים כרגע להתנפל על ארנון וכוקי. תוך־כדי כניסה לפנייה חדה לשמאל, על מנת לצאת לו קודם מן הבוונת, הודעתי ברדיו בקול הכידגות שיכולתי להפיק באותה שניה: "ארבע, הזור על הודעתך יותר בשקט".

עכשיו זה רגע האמת. ברקותיים הכאות תמוצה כל המצות האיכותית שכה מדבים עליה וגאים כה. הומכה תרה שמאלה ער לגגות הבתים וביצוע מושלם של התרגיק הירוע "תוך לו לחלוף" שיאק לימר אותנו, הצעירים, עוד ב־1956 (מדובר ב"גלנול חבית" גדול ורחב, המאלק את מטוס האויב לחלוף על פניך מאחור ועדימה. בתרגלי זה יש סיכון רב אם אינו מתבצע נכון, אך כולו תופן סכוי ויתרון אם הבישו

לבר בהיותי על הגב, כשפנוי הנ"מ הזווציים חולפים כינינו ללג הבחנה, ראיתי שה"מיג" יחלוף קרימה בסוף התרגיל. המצרי התקשה לעקוב אודי נתיב המיראו' המתמרן בחריפות. מאירד, הוא התעקש להחויקני בכוונת ולרגע נרמה הית שהוא עומר להתנגש במיראל בצורה בלתי־מבוקרת. שיניתי טיפה את פקומת התמרון וראיתיו מתקרב אלי במהירות סגירה מסתרדת, כמו בתמונת נום מהירה על מסך עולנוע ענק. תוך שבריר שביה חלף ממש לידי. המטום נראה גרול מהמיראו', כנפיו ארוכות יותר, גופו מלוכלך, צללית גסה. הבחנתי בשיים היושב בתאו ומסתכל על המיראו המתמרן. קסרתן צבועה בתום כהיו ואולי לכן אפרעו חלף קרימה, יישר לרגע כנפיים, התחומם כאילו נכנע. כאילו היים ידיים, או רותר

המצרי מפש את עצמו ואת מצבו וחחל לפנות ימיבה ושמאלה, תוך הפיכות

ה'מינ" המשיך בהטייה מתחרות ובלתי מבוקרת שמאלה עד לכניסה לאונה והתפוצצות כמרכו שמה הכסיס; הטיים לא נשש. הגובה היה נמוך מדי (פצל התערושות מהיר מרי, דרגשת סימוק לשנייה והתפכחות מיירית בעקבות כדור: הג'מ שעדיין היו חולעים מסביכ: מעוצמת התימרון ידרה קצח המהירות ותנובה עלה. מצב לא נעים. הוררת אף, סגירת מבער לחסכון ברלק, והסתכלות סגיב

תשהייה קצרה, ובוקי חוזר על הודעתו הקודמת, הפעם ככמה אוקטבוח יחני נמוך. כריעבר, אני יודע שזה מה שהציל את חקרב. סך־הכל, המצב בהחלט לצ החמיא לנו – שלושה מיראז'ים, קצרים מאוד בדלק ובתחמושת, מסובכים נקיג אוויר כגובה נמוך מעל בסיס אויב ובמרחק כ־600 ק"מ מהבית, מול ארבעה מינים טריים ורעננים המגינים על אדמתם, כסיסם, אנשיהם וחייהם. תוך שניות התפתח קרב אוויר פראי בגובה נמוך, כתוך שטח הבסיס, כשאש הנים מהקרקע לא פוסקו לרגע. להיפך, התותחנים המשיכו לירות גם עלינו וגם על מטוסיהם. כולם יורים על

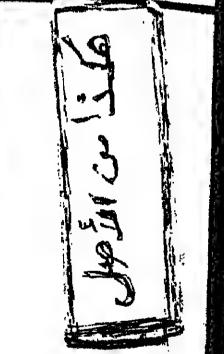
מוריע בודיו לזרוק מיכלי דלק נתיקים. קפיצת מדרגה מוברת של המשום שנותק משתי מסות התנגדות משמעותיות. מבער מלא למרות בעיית הדלק פשוס אין ברירה – זה הרע במיעוטו. מבחין שיושב עלי מיגי19, בטנו החלקה בצבע אפור כהיר, ותותחיו יורקים אש שבינתיים הוכיחה עצמה כלא מרזייקת. לא יאומן כמה מחשבות עולות וצצות במוחך, נרחסות ופורחות, באות ובעלמות יתר וברומנית אגרה אמיתית. לפתע אתה תופש שזה לא משחק ולא כרכ אימונים מעל מוכו הארץ. זו מלחמה. כאן יורים. זה קרב אוויר אמיתי "על החיים ועל המות". נעד כמה שניות אחר מהשניים יחיה והשני ימות. אפילו יורעים מראש מי נה מה - וק הטוב בין השניים יישרר.

נכון, מצבנו בחסרון מוחלט, אבל אסור להיכנס ללחק מופרז ובטח לא לפניקה

אנחנו מכירים התופעה מתגובותיהם של טייסים צעירים לאותו תרגיל באימונים כשממצב יתרון אחורי מוחלט הם מוצאים עצמם לפתע בחברון כלתי־כתפשר חוך. מספר שניות. השינוי החר חזה גורם להם לעיתים לקמיאה רגעית על ההגאים: וכן קרה גם הסעם, השלמתי את הגלגול ויצאתי כ־250 משר אתרי ה"מיג" וקצה מתחתיו

הטיית פראיות. התארגנתי כמחירות ושכתי כוונת על ה"מינ", שנראה ברול מטוחי אש. פגיעה ישירה, ועשן אפור שחור יצא ממרכז גווי חימיב. חלקים עפו כאוויר. פה שחייב אותי למשוך חוק ימינה ולמעלה על מנת שלא להתנגש כו:

גילוי בוקי וארנון.

יאדוך לאורך כל מדרךיי אישורק סיסנא ביירימוףי. אלא, נדך השיבה, וכיסוי לסנען של יחס אישי. בראט יירימון ניוליםיי שמד רמון קרשה אמר היטב נקרב טוכני הוטישה, כמוטדה מן השרה הראשונה, היידע ליערבניי בשנילכם את הראשונה, היידע ליערבניי בשנילכם את הרקטוניי הטוב והטוונה ביותר של טוול לחריל, ולתת לכם את התפורה השומה ביותר לכספס)

ולחי, מאטיפור, סיקרי, אגרא, ואראנסי, שייט על רוטאנגס, קטמנדו, בטטאן, דוליקל, בנקוק, פטאיית, דווג קונג, מנילה, בנוח וטרסות חצרו, מפלי אסאנתאן, טייפה נטייואן) וולאי, קיוטר, טורד,

אטריוו, אדיעבורו, יורק, לומיון, איקספודי.

סטרטפורד. האריכי יציאה: 13.7,77.7,8 ב, 10.8,8 24.8.

אנגליה וסקוטלנד לימדון, אזוד וואנמים, גלומ, אנם לומתד, האי פקלי. אגם נס, ניוטונמר, מסלול ראויסקי, פרט, סנט

ששה לאלשה של האנשים ששינו את האנה

הצנחנים ליד הכוחל. צילום שעשה היסטוריה. הצלם דוד רוביננו כיוון ולחץ, ואיציק יפעת, אז מילואימויק בן 23, התצח שם, נאמצע. "לא נכיחי בכותל", אומר ד"ר יצחק יפעת (משמאל), היום נינקולוג בביה"ח "מאיר" ככפר־סבא. "התרגשחי, אבל

לא בכיתי".

אנו משתדלים יותר, בי ביירימון טיולים" רוצים לראות אותך גם בטיול הבא.

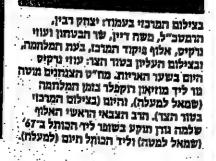

35 **មានខង**់០

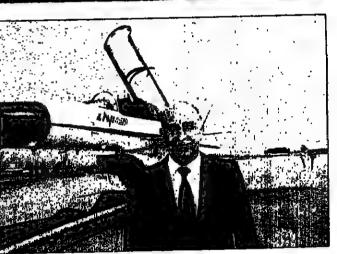

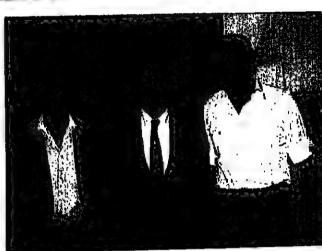

מוטי הוד, אז מפקד חיליהאוויר, ליד אחד תמיראויים שהשמידו את שדות התעופה של מדינות ערב (למעלת) והיום, יו"ר מועצת המנהלים של התעשייה האווירית, ליד מטוס הלביא. למטת משמאל – צוחגים בעיר העתיקה.

#IDE01034

Biagala 36

צמות המטה הכללי במלחמה (כצילום העליון). ראש אנ"ם האלוף עזר וויצמן (ימין), הרמטכ"ל ר/א יצחק רבין (מרכז) וסגנו האלוף חיים ברלב, ובאותו סדר חיום (מימין). בצילום במרכז: ראש הממשלה לוי אשכול, שר הבטחון משת דיין ואלוף פיקוד הצפון דור אלעזר בהתייעצות במוצב הפיקוד במהלך כיבוש רמת-הגולן. בצילום התחתון: חיילי צה"ל ברמת.

חצילומים בעמודים אלה: דור רובינגר; ערנס ספנסר ופול שוצר ("לייף אינטרנשיונל"); ארכיון צה"ל, "כמחנת"; לשכת העתונות הממשלתית; "גאמא"; "ניוופוט"; זונתן טל; שמואל רחמני; דפנת קצור; יוִסי זמיר, "סקום 80".

אפרים קישון

שירות ישירות

נמאל יקידנו.

מי חשב שדברים כאלה יקרו בינינוז
הלא התפקידים של החיילים על להה השתמט קבועים מזמן. הוטכם
נראשי פרקים שאתה מצהיר ברמקילים שכוונתך להשמיר את מדינת
ישראל כהקדם האפשרי, ואילו אנתנו מתרוצצים בפרוודורים וצורחים:
הצילה זה בניגוד לטעיף 18 של מנילת האוטר. אתר כך יש הצחרות
מטעם המעצמות הימיות התומכות בזכות המעבר כמיצרים אכל
מעובדות למעברים פרובוקאטיביים, ומועצת הבטתון פונה אל הצודים
שימא לידי המכם ביניתם כנוגע לפרטי ההשמרה כדרכי שלום...

אם כן, גמאלנו, החייל הזה לא רוצה:
אם אופי השתמט טרם למדו כיצר יש לשחק את נאמביט־היטלר,
אם אלופי השתמט טרם למדו כיצר יש לשחק את נאמביט־היטלר,
היי הקטנה כארצות נתנת להם שעור. עד כמה שזה נשמע משונה, רק
יום אתר עבר מאז נעשינו עצמאיים ואנתנו ככר מתהלכים ישרים יותר,
גמנו כשני טנטימטרים בממוצע, אם זכרוננו א נו מטעה אותנו, תפצת
לואות כיצר אנתנו לוחמים כלי אנגליה וצרפת. בבקשה. עכשיו אנתנו
רוצים לראות כיצר אתה נחלק מסיני כלי ארה"ב (בוודאי שמעת על
נצחננו ועריפלומאטי הכביר: אמריקה הפעם איננה נגרנו, היא
ניטראלית הולך לנו קלף משונעת.

מה שלא יהיה, גמאל, היו לך שבועיים בלתינשכחים. אפילו הנכדים שלך ישאלו כחלוף הזמן: ספר לנו, סבאלה, איך זה היה עד 5 ביתי שעה 8 כבוקרו ואתה תספר שכל יום היה נצוען, כל יום תשואות, כל יום שכרון אתר גדול. מה שקרה אוצרי התאריך הנ"ל זאת לא כדאי לך לשתנר, אין האדם יכול לזכור את הכל. שכן רק עכשיו שמענו, שתיוסים ויוושים ששני הצדדים ישובו אל גבולותיהם, ומוה תיכף הבננו שאנחנו בפנים. אל תאוין, גמאל יקר, אלא לרדיו קהיר

נלבד, אחדת תהיה מצוברה כאמשים אלה...

אמנם, יש לחדרות בכך, מצבנו קל מאוד. יש לנו כל מיני יתרונות

עליך. אנחנו, למשל, איננו טרורים כמוך בתיאום תוכניותינו עם תריסו

געלייבריה, כי אין לנו אף בעל פרית אחד בעולם. אנחנו לבודנו לגמרי.

געלייבריה, כי אין לנו אף בעל פרית אחד בעולם. אנחנו לבודנו לגמרי.

לעום. במיראר שוחיעיש כרנע מעל ראשנו יושב, למשל, נדעון, בנו של

השכן שלנו מצר המככמה. בחדר מזב, אבל שום רכר מיותר. השר יודע

מיוע אנחנו מהרגשים כליכך כשאנו תושכים עליז. ובכולל רכר מחר

נוא גמאל יקירנו, שיושבים פה שני מיליון יתודים מעונים, מופגזים

וכודרים, השומעים את ההתפוצצויות מסביב ואת רעש המנועים

ממעלה, ולכל אחד מישום כחזית והלב וודר לעתיד, והם אומרים:

שתוינו הניענו לומן הוות על מה הם גאים כל כך, אתה שואלז על זה

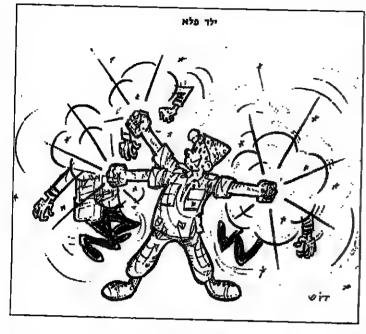
א. כישון

יא אדוי אפרים,

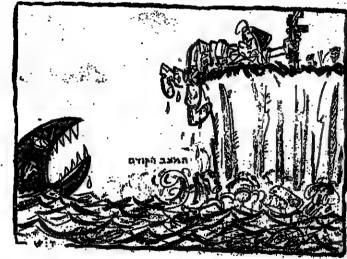
סלח לי, שרק עכשיו משיב אני על מכתבך אלי, אך עכרה עלי הקופה קשה של היעושירדרכים מאו "עשרת הימים המופלאים שזיעועו את המורחדהקרוב", ועד פרוץ מירוץ הסירות על פני התעלה. עליך להבין אותי, יא אפרים, אני די עצבני בזמן האתרון ואינני רוצה לראות הילים ציוניים מתאמנים בסקרמים כאמשים טרופים אלו. יש גבול לכל רני, ואת אומרת אין.

אינני מראה ואת, אך מתוך חוכי התאכובתי. מאז כנידת ארחאנט, מוכך הארם שהמקיר אותי כשצר קצב, כולם עשו יד אותי כדי לגמוז מוכך הארם שהמקיר אותי כשצר קצב, כולם עשו יד אותי כדי לגמוז אותי נפש. הנה חוסי, הפקק הוה, המתרצץ בעולם ושואל, איפה היתה הכעריה כמלחמת היומייםז אני יודע איפה היתה, קיץ עכשיו, לאז שמעתי שבפורט סעיד כבר נערכו הפגנות שדדונסיניות. כזה הוא מבין, לעשות מתמות. גם ברמריין עולה לי על העצבים עם האיומים שלו. שיכבוש כבר את יתוניסיה ויעותי אתולי כישיבה המשותפת של המטות קשתי והודקפתי כמלוא קומתי ודותי - הרימותי קולי - המלחמה הואת טרם ונמרה", ועל כן ענו לי ודותים המסומיות הזאת, נמאלקהו". הם אנשים מחורים מאור ותיוסים מה הפסימיות הזאת, נמאלקהו". הם אנשים מחורים מאור הגדול, המוכן הציוני הערמוםי הזה, שהפן לי את הנשיא ג'ונסון לאוכנו המושבע, והכי מעצבנים אותי האנגלים, 'אראפי, כיוון שהם לאורם לי כל הומן חומר עובדתי עשיר להוכית שהם לא התעוכן שלהים לי כל הומן חומר עובדתי עשיר להוכית שהם לא התעוכן בערכת, הם מפפרים ליז הלוחי ובדתי עשיר להוכית שהם לא התעוכן

רקיבות. הם מספרים ליו הלוואי והתערבו, לא הייתי נואה היום כבו-נחי אללה, לפעמים אינני מקנא כעצמי. שר הכמתן שלכם, שכחת את שמו, מנה שלשום את הטעריות שלי, וכבן, לא היו פה שום טעועת!

- לחזגר תיכף ומיד |

הבל היה מתושב ובדוק בשיטות מרעיות. במשך שלוש השנים האחרונות התבוננתי בכם היטב דרך המשקפת שלי, ומה ראיתי? יתורים תשושים על סף ההתמוטטות, יצורים עלובים, שאינם עוסקים ברבר מלכר האינטריגות היומיות והבכייה הגדולה על אורות המצב: "אה, אה, אה – השתעלו היהודים המסכנים בבתיהם – האקלים הזה בלתי"אפשרי, המיתון הזה הורג אותנו, אין חשק לחיות, אין משק לכנות, הכל אכור, הבל זיפת, לברוח מפה, רק לברוח...". פלא שניגשתי לשער ותקעתי בי

אגרוף בחווקה: צאו, ציונים נאלחים, צאו לקרב, אם יש לכם דם... או מיר נפתח השער והופיע בנו של ספארטאקוס ושכעת הגלאריאטורים המופלאים, עירומים ער לחגורה, ושאלה "מישהו קרא

הגלאריאטורים המושלאים לנול", ואת השאר אני ככר לא זוכר... איזה תיאטרון נכוי זה, יא־אפרים?

איזה תיאטרון נבוי זוג, א אפן זהו מה אתם, הרקולסים או הסותר מוונציה: הרבי או הגולם: איך אתם משנים צורה, לובשים צורה עם כל צילצול־של־סיכוב: אני ככר לא מאמין למשקפת שלי, כשאני רואה אתכם שוב משתעלים בבית באמשים אלה "אה, אה, אה, צעירים בלתיאתראיים חותרים לשלמון.,"

אפרים יקירי, האתיקה המקצועית מונעת ממני מלהתערכ בענייניכם הפנימיים, אך דומה שאמנם יש כאן נסיון שקוף להוריר את הגיל הממצע בממשלת עד ל-65 ומטהו לעניות דעתי זו עוות־פנים! ההנהגה העתיקה הואת העיחו את עצמה ההנהגה הואת היתה מנצחת אותי גם בלי"דיין ננזכרתים במו בותעלך. יתר על כן, אין כבר כל צורך כן וכשותפין, החיים היווים למסלולם התקין. בראש מדינה דמוקראטית הייבים לעמור אנשום קשישים ככל האפשר בעלי נסיון עתיר במשלונות, ולא צערים המונים כמוני.

בהוקרת גומלין, שלך עבדול גמאל נאצר

המנחבים והקריקטורות פורקמו ביוני 1967 ב"מעריב", במדוריהם: הקבועים של אפרים קישון, ורוש, ולאחר תמלחמה כונקו בספרם המשותו "סליוה שניצחונ".

37 មានខ្លាំខ្ល

נשיא האוניברסיטה אליהו אילת מעניק את מנילת התואר לרמטכ"ל. לידו הרקטור פרום' נתו רוטושטרייך: מה לאושי

וסופם ברוח. התעלותם של לוחתינו לא בזכוח הברול באה".

דורוש לצדו"ל

הצל"ש הראשון על הנצחון כמלחמת ששת הימים ניתן נחות משלושה שבועות לאחר סיום הקרבות. האוניברסיטה העברית בירושלים העניקה תואר דוקטור כנוד לפילוסופיה לרמטכ"ל רב־אלוף יצחק רבין, "לאות הוקרה לו ולצה'ל אשר" במערכות נצחונו היה מופת של יכולה, מסירות ודבקות". המעמד היה קמלי, הוא נערך כנוכחות נשיא המדינה וראש הממשלה באמפיתיאטרון שעל הריהצופים המשוחדר, מקום משכנה הראשון של האוויברסיטה, שמושביו טדוקים ומאובקים. במשך 19 שנה היה ההר מובלעת ישראלית כשטת ירדני, ורוב חמבנים מוזוחים. נאום התשובת של הרמטכ"ל, לאחר קבלת התואר, היה באותו זמן לשיחת היום: אמר רב־אלוף רבין:

ואה אני את עצמי כאן כנציגם של אלפי מפקרים ורכנות תיילים שהביאו למדינה את הנצחון כמלחמת ששת הימים, כנציגו של צה"ל כולו. יכולה השאלה להישאל, מה ראתה האוניברסיטה להעניק תואר דוקטור של כבוד לפילוסופיה דווקא לחייל, כאות הוקרה על פעולותיו במלחמה.

מה לאנשי צבא ולעולמה של האקרמיה, המסמלת את חיי התרבות? מה לאלו העוסקים לפי מקצועם כאלימות ולערכי הרוחז אלא שרואה אני בכבוד זה, שהנכם תולקים באמצעותי לחברי אנשי הצבא, הכרה עמוקה, שלכם, כייחורו של צה"ל, שאינו אלא כיטוי לייתורו של עם ישראל כולו.

מוסכם ומקובל בעולם, שצה"ל שונה מצבאות רבים אחרים. אף על פי שמשימתו: הראשונה כמעלה היא המשימה הצבאית והכטחונית, הוא נוטל על עצמו שורה ארוכה של משימות, המכוונות לענייני שלום, לא לחורכן כי אם לבניין ולהארות כוחה התרבותי והמוסרי של האומה.

מפעלנו החינוכי ירוע לשבח ואף זכה להוקרת האומה כולה בהעניקה לצה"ל את פרס ישראל לחינוך כשנת תשכ"ו. הנת"ל המשלב את עכודת הצבא עם עבורת הארמה, מזרות הספר הנרתמות למפעלי פיתוח חברתי וכיוצא באלו, הם רק מספר דונמאות לייחורו של צה"ל בתחום זה.

אולם היום כאת האוניכרסיטה ומעניקה לנו תואר של ככור כאות הכרה ביתרונו הרוחני והמוסרי של צה"ל דוושא כלחימה עצמה, שחרי הנענו למעמר זה כתוצאה מן המערכה הכבדה, שאף כי נכפחה עלינו, יצאנו ממנה ננצחון, שנהפך ככר היום

המלחמת היא עניין קשה ואכזרי בעיסרו, מלווה בהרכה רם ורמעות, אך רווקא כמלחמה הואת שעברה עלינו, באו לידי כיסוי גילויים מופלאים ונדירים של אומץ לכ זגבורה, בצירם של גילויים אנושיים של אחווה ורעות ואפילו שאר־רות.

מי שלא ראה אנשי צוותו של שנק. הממשיכים בתקיפה ובהסתערות כאשר: יקי ש והוג וו ככם שנוע קשה, חנקנים שסיכנו חייהם למלט חנרם השצוע בשרה מוקשים: מי שלא לאה את הראנה ותווית המאמץ שמגלה חיל האוויר כולה כרי לחלין טיים שצנח בשטח אויב - אינו יודע מהי מסירות של חבר לחבר.

העם כולו עמד לפעם זרכים אף ככן לשמע הבשורה על כיבוש העיר העתיקה. הנוער הצברי, קל ותומר החיילים, אינם נוסים לסנטימנטליות ומחביישים לגלותה ברבים. אולם מאמץ הלחימה, החררות שקרמו לה, תחושת הישועה והנגיעו, שנגעו הלוחמים היכר לתוך לכילבה של חהימטוריה היהוריה, הכליעו את קליפת הכושה והנוקשות ועוררו מעיינות של רגש והתגלות רותנית. הצנועים שכבשו את הכותל. - עמדו נשענים עליו ובכר, וסמלית, זוהי תופעה נדירה, שספק אם יש רבות כמותו

אין מרכים בצה"ל לרכר כנוסחאות נמלצות כאלו, אך ההתגלות של השעה חואת כוד הבית הבלוטה אמת עמוקה זו כברק.

בחופעה מוזרה בקרב עדת הלוחמים עצמם. אין הם יכולים לשמוח בלב שלם, ויותר: הרוחנית והנפשית בעת מבחן. מקבי של עצב זהרהמה נמסכים בחניגחם, ויש אמילו שאינם חרגנים כלל. הלוחמים במייצגו של צהיל. כשם החיילים כולם, אני מסבל בנאווה את הנסרתכם

כקווים הקידמיים ראו כמו עיניהם לא רק את תפארת הנצחון, אלא גם את מחוד. חבריהם נפלו לידם, מתכוססים כדמם. ויודע אני שהמחיר הנורא ששילם האיב, נגע אף הוא עמוק כלכם של רבים מהם. יתכן, שהעם היהודי מעולם לא חווך ולא הדגל.

לתוש שמחת הכוכש והמנצת, ולכן הדכר מתקבל ברגשות מעורבים.

במלחמת ששת הימים היו גילויי גכורה הרבה מעבר להמתערות התרפעמית הנועות, המתפרצת ללא הרכה חשבונות.

במקומות רבים מאוד, התתוללו קרבות ארוכים ונואשים: כרפיה ובאליערים. באום־כתף, כירושלים וכרמת הגולן. כמקומות אלה וברכים אחרים התגלה הלחס של צה"ל בגבורת רוח ואומץ שבהתמרה, שאין איש שלא יעמוד משתאה מול התופעה האנושית המדהימה והמרהיבה הואת.

מרכים אנו לדבר על מעטים מול רבים. כמלחמה זו, אולי לראשונה מאו פלישה צכאות ערכ באביב תש"ה ומלחמות נגבה ורגביה, עמרו יחידות צה"ל בכל הגדות. מעטים מול רבים. ומשמעותו של דבר – שקבוצות קטנות יחסית של לותמים וקלע לעתים לתוך ים של כיצורים ערוכים ועמוקים, מסוכבים מאות ואלפי חיילי ציג כשעליהם לתתוך ולהבקיע שעות ויבות בתוך ים סכנות זה, גם לאחר שתנופת ההסתערות הראשונה, התנופה המלהיכה, נפוגה, ונשאר רק ההכרח להאמק כנודנו. ולהערות את כל משאבי הכוח הרוחני, כדי להמשיך וללחום עד סוף המסילה

כך הנקיעו ופרצו השריונאים בכל הגורות, כך לחמו הצנחנים ביסד וכירושלים, כך פינו אנשי חיל ההנדסה שרות מוקשים עמוקים תחת אש איל. הפלוגות שבקעו את הקווים והגיעו לסוף הדרך, לאחר לחימה של שעות על שעה כשהם חותרים הלאה הלאה, ומימינם ומשמאלם נופלים חברים רכים והם חלכים הלאה קרימה – רק קרימת הפלוגות האלה נישאו על גבי ערכים מוסריים, על גבי מאגרים רוחניים, לא על גבי הנזק או הטכניקה הקרבית.

תמיד תכענו את הטובים כיותר לשורותיו של צה"ל. כשאמרנו – הטובים לטים, וזה ביטוי שנהפך למושג, לא התכוונו רק לבחינה הטכנית ולכשרון הבפיים. התכוונו לכך, שעל מנת שיהיו טייסינו מסוגלים להבים את כל חילות האדיב של ארבע מרינות תוך שעות ספורות, חייבים להיות ערכים של טוב מוסרי, ערכים של

הטייסים שפגעו כמטוסי האויב כמידה רבה כזו של דייסנות, עד שאין איש בעולם מבין איך זה קרה ומתפשים לדבר פרושים טכנולוגיים בתחומי הנשק המודי השריונאים שעמהג והיכו באויב אף כאשר איכות ציורם נתותה היתה: הלוחמים בזרועות האתרוח של צה"ל, שיכלו לאויב בכל מקום על אף עדיפותו וביצוריו - כ? אלה לא גילו רק אומץ קרב וקור דות, אלא אמונה עזה בצדקתם, ידיעה פרק החלצותם האישית על הגרולה שבסכנות, תביא לארצם ולמשפחתם את הצצחו. שאם הוא לא יושג פירוש הדבר – כליה שאם הוא לא יושג, פירוש הדבר - כליה.

זאת ועוד – בכל הנזרות כלטו בעריפותם המפקרים של צה"ל בכל הרדגים על פני מפקרי האויב, התושיה, התבונה, הנכונות, כושר האילתור, הראנה לחיים ובעיקר, ההליכה קדימה לפני פיקודיהם - כל אלה אינם טכניקה או עניינים של חומר. אין להם הסבר סביר, אלא כמונחים של הכרה עמוקה במוסריותה של

גילויים אלה - ראשיתם ברוח וסופם ברות. התעלותם של לוחמינו לא נוכות הברול כאה, אלא בוכות ותעודעה של שליחות עליונגה של הכרה בצדקת עניינני, של אהבה עמוקה למולדת ושל הכרת התפקיד הקשה שהוטל עליהם – להבטיה קיום האומה במולרתה לקיים - ואפילו יהיה זה במחיר חיידם - זכותו של לם ישראל לחיות חייו במרינתו – תוסשי, עצמאי, בשלום וכשלווה.

צבא זה טעמרה לי הוכות לעמור בראשו בעת המלחמה הואת, מהעם כא ואל י זאת ועוד – צחלת נצתון אחזה בעם כולו. אף על סייכו, נתקלים אנו יותר ויותר ... העם תוור – עם המתעלה כשעת דחק ואשר יכול לכל אויב מוכות רמתו המוסרית. תופעה מוזרת צפרכ שרת הלוחתית שימו זה בישום להצור בישור בישור בישור בישור העם העודה בשעת דחק ואשר יכול לכל אויב

The Representation of the second of the contract of the second of the se

דאשיתם ברוח

מרהיבות, באטלס, בטבלאות ושרטוטים ובסיכומים של מחקרי רקע ומימצאים מאלפים מזירת ההתרחשואת של העלילה המקראית. כל אלה יחד מצוגים את עולם התנ"ך על כל היבטיו: היסטוריה, לשון, גיאוגרפיה היסטורית, אמוגות ודעות, ארכיאולוגיה, חי וצומח, פולחן, רפואה. בלינוינה ועוד. ספר חובה לכל חלמיד ולכל בית בישראל. הסדרה אושרה על ידי משרד החינון והתרבות והותאמה לתוכנית הלימודים החדשה במקרא.

"עולם התנ"ך

דעתם של אנשי חינוך על האנציקלופדיה המקראית ״עולם התנ״ך״

פתייעצויות עם אנשי מקצוע לא־מעטים, וק מן האקדמיה והן משדודהחוראה, ללמוד מה אמיות התרומה של הפרסום לקידום הוראת המקצוע בבית הספר הכללי. פא ואת אוך חבוך הראשון של הסדרה שבנידון, שבנו הדגו כבל אחד בחלקית. פיכמו של תייונים הוא בשבח הכודרה מצד שיטת עדיכתה, תקימותה המדעית ועדבו כפו ום מצד ונושוו התומד באופן ברור ומובן לצורכי הוראה וליפוד. י כמה שירעתי מנעת, וזרי זו פעם ראשונה שניהן למורה המקדא "אוצר" מעין זה בעברית. דעת לה פאם לנו למדך על תוצאת הסודדה ולהמליץ עליה בפני מהדי המקצוע, לא רק בחינה ועלישהי, ככלי השוב ביותר לקידום הוראת המקרא, כידי המודה ובידי חלומד כאחד ם משי לחבלים כי העודה תיבצא בחדרי העוון של ספריות בתי הספר.

האציוןלופדיה המקראית "עולם התנ"ך", בת 25 מכרכים,

מתווה פריצת דרן חדשנית ומפתיעה בלימוד המקרא

והוראתו, ופותחת אופקים חדשים בפני הקורא המשכיל

האראיקלוטדיה "עולם התנ"ך" חוברה על"די למעלה

משוו הוקרים, מהסובים באדץ ובעולם. ומעדה להרחיב

ווהעמיק את הבנת המקרא. האנציקלופדיה כוללת את

מונוסט המקראי במלואו, כשהוא מלווה בפירוש מלא

מאפי ערכים אנציקלופדיים, ב־3500 תמונות צבעוניות

דיד אלישע שבי

מפקודמובו על הוראת ההנ"ך בכתי הספר הממלכהיים מנוי החותם על הסדרה יקבל מיד את הספרים חבאים: בראשיה, במדבר, שמואל־א, ישעיה ומגילות.

בשנה הקרובה וקבלו המנויים את הספרים הבאים: ויקרא, ירמיה, יחזקאל, עזרא ונחמיה, דניאל, שמואליב, שופטים ומלכים־א.

מחיר תסדרה: ~~2000~~ מחוד מבצע לשבוע הספר - \$590 ב־13 תשלומים חודשיים!

> ממצה ראשיתני א. א. דעוד וספר בע"ב יסוד קותו הישוד 23, ירושלים כול. 225026, 21,245121

שמ לכי פרטומים הדשים בתנום מחקד המקדא הבתחם תודאת חמקרא, מקיים אני | בתוקף אחריותי לספרים במשרד החינוך והתרבות, הריני שמח לאשר, שבדקנו את חאוציקלותדיה המקראיה "עולם חתנ"ך", ומצאנו שחטקסט ופירושיו מדויקים, וכי מפנאות חיברי חלוןאי והאיורים מעורכנים. מעמיקים. מפורטים: הם עשירים להפליא מחוזיבטים של חקר חמקוא בכללו, וכן מתכחינות של ארכיאולוגית והיסטודית גיאוגרפית ומדעי תחיים, וכן מדעי העבודה, הכלכלה, חחברה, חמדונה ויחסינ יךלאומיים - בשלום וכמלחמת. "עולם חתנ"ך" עשוו לשמש מכשיר ממדרנה ראשונו 'תינוך קפרני מכואר על־פי ערכי המקרא והוומחיו וכן אמצעי מעולה להכרח המקרא. לימודו ולחקניית אמבח אליו בידי תלמידים, ספר עזר בידי מורים וחומר העשרה לכל המעתיין בתנ"ך ובתולדות עם ושראל. ארץ ישראל וסביבוחיה ותושביה למן ימי קדב

אבן, חוקרים בעלי שם וקעלה עשו באן מלאכת מחשכת.

ד"ר משת גלבוע

אא דעת וספר בעים רון קון היסוד 23, ירושלים 92149 . טלו 225036, 225036 טלו

ברצוני לחצטוף במנוי לאנציקלופדיה המקראית "עולם התנ"ך" כת 25 הכרכים. תמישה כרכום אקבל מכם מיר, והיתרה כל כרך עם הוצאתו לאור. את חסך בשקלים חשוווו ל־\$57 אשלם לכם ב־31 תשלומים חורשיים. תשלום ראשון בסך של 80 שיות (\$50) ויסב תשלומום חודשיים של 18 כל תשלום. לשחות הוביות אנו חותם בואת על חוראת קבע לבוק.

שם מרטי ומשפחה ..

TOTAL TOTAL

המולרת. והסוף יהיה שנתבוגן בסביבה דרך תרכי הירי, וכשלכ מסויים תהיה לנו, אולי, כיברת ארמה של שליטה שנצא אליה בקומבדקרים וכובעי פלדה. ואכישי אומר: "מדינת ישראל לא בכל תנאי, רק בתנאי ששווה לחיות בה. לא למות עליה".

אני מזכירה לאבישי משפט שאמר ב־67: "היהודים, במיוחר קיבוצניקים, לא יודעים לכבוש ולא יודעים לשלוט". האם הוא

עדיין תושב כרז "אנחנו יורעים היטב לכבוש ולשלוט", הוא עונה. "זה תהליך קלאסי שעובר על עמים ששולטים. לכוח יש קסם, ויש לו השחתה מתוקה כזו. הוכתנו שאנתנו כמו אחרים. אין אפשרות שנהיה אחרת. לכיבוש יש דינמיקה, ובדינמיקה הזו כל הזמן מחליפים את האמצעים. יש הרבה אכזריות. הרצח של רמי חבה זה דבר מתועכ ביפודו. אבל הוא תולדה של מצב, של דינמיקה. הייתי במילואים ביירות כזמן מלחמת התועבה הוו. בזמן ההפצצות. היו חמש־עשרה שעות רצופות של הפצצה שלנו על העיר הזו. ראיתי את ההפצצות. ראיתי את ההרס. רחובות שלמים מחוצים. כתים שלמים שנפלו. אז לא מתו שמז נכון שלא כסכין או כאכן, אכל מאות ילדים נתו שם. וכל זה תולרה של קונפליקס מתמשך ושל עוצמות בלתי־שוות. אבל הזמן פועל לרעתנו".

יש שלוש סיבות, לדעתו, שכגללן אין לנו שום סיבוי. "קורם כל, אנחנו ארבעה מיליון מול מיליונים רבים - ולזה אין פתרון. שנית, עם ההשתכללות של אמצעי הלחימה, מספיק מספר מועט של אגשים שיגרמו להרס דו־צרדי. פשוט על ירי לחיצה על כפתורים. ונניח שנכבוש את דמשק ויהיו לנו 50 אלף הרוגים. או מי ניצח: לדעתי, הם ניצחו. הכוח שלנו לסכול אכירות ושכול הולך ונשחק. אנחנו לא מתחסנים. והדבר האתרון – האנרגיה נמצאת אצלם. אתה רואה את עוצמת ההתפתחות שלהם, ההקפרה על ההשכלה, הרצון להתקרם, לחיות. אצלנו יש עייפות חומר מרחיקת לכת. אפילו נוש אמונים איבר את העוצמה, את התנופה. אתה לא רואה אצלם שום ריקורי הורה לכיוון של ניצוע מהלך לאומי.

דומה שהכאב האמיתי של אבישי גרוסמן נמצא בצר השמאלי "השמאל שלנו שמוט כנפיים ועצונ. גם הוא חסר אנרגיה. חלק גרול מאנשיו מרגישים שאין סיכוי לפעילות. ההרעלה חדרה יותר מדי עמוק. שלום עכשיר איברו את האנרגיה, ולשמאל יש בעייה: האמצעים הקדמים שלו ככר לא עוברים, ולשלב הנא שחייב להיות כו מימר כותני ואגרטיבי, הוא לא מסוגל להגיע. התחוית שלי מאוד טודות".

פתרונותז "להירבר עם הגורם הרלוונטי האמיתי, עם אש"ף", אומר אבישי. "אין לנו ברירה. כל הסיפורים שנשמעים בנושא זה על ירי המפלגות הם תורכניים, מזיקים וכאים כדי להשתמט. זה באינטרס שלנו לחידבר איתם ישירות. ומה הצביעות הווז ב־1944 היינו מוכנים לרבר עם היידריך הנאצי כרי להציל את יהדות הונגריה,

נקודת־המוצא שלנו – חוסר ברירה

תגיש בתסעדה אבישי היה רוצה שיתות ללא תנאים מוקרמים, נכונות להכיך בהגודרה העצמית של המלשתינים והקמת מדינה לצר ישראל. חורה לגבולות 67', "ובגבולות 67' אפשר לעשות מרינה נהדרת. אנחנו מומשי לבחור באלטרנטיבות כמו שהם, בני הנוער, יכולים . נצהיר שמעבר לגבולות 67 אנחנו לא חוזרים. נגיר שאנחנו רוצים את למשל - להחלים לעווב הבל. אני מנסה לשכנע את עצמי לעשות או הדברים בשלכים, להשאיר בגדה מאחוים צבאיים. אם "בי הואים".

> בשלב שאנחנו נתפסים על־ירם בחוקים, ולכן עדיין יש לנו סיכוי מה שאדים לא יכול לתבין הוא איך זה שלאבשים לא איכפת. להגיע להישנים טובים. אם גרחה את המו"ם אינפת להם שאנחנו כבר 20 שנה כובשים עם אחר בכות, או שנחלש והם ישינו תנאים יותר טובים". נקורת המוצא שלינים משטר של כיבוש בש עם שבור בובשים עם הוא בבות היא הוסר ברורה. "משום שאנחנו צפויים להורבן בית תידונת של תומר רבישות שמנבירה את הסיבון הרוחני שלנו. שלישי בטות הסרוב אם וער 20 שנה לא יהיה מהפך מהותי, הקיום שליש בשות המובירה את הסיכון ועותני שלנו. את של העובה שהתתכנו להיות עליונים, שהתרגלו שאנחנו יהיה בסכנה כתוצאה מהמלחמות. או שטעם הקיום יחיה בסכנה. יישרה שתתתכנו להיות עליונים, שתתרנלו שאנחם יקיה בסבנה בשלום מאשר להמתכן במלחמה להמתכן בכך שהם "שות חוקים, שהארץ היא רק שלנו וכל השאר אורחים" ועדיף להמתכן בשלום מאשר להמתכן במלחמה להמתכן במלחמה אמילו לצאת מתור הנחה לא יעמרו בחסכמים שהם יפרו אותם. אפילו לצאח מתוך הנחה שהערבים מרמים בכל הודמנות: האלטרנטיבה לוה היא מלחמות וראיות. ואם להסתכן בשלום או במלחמות מתמשכות – אני מסתכן בשלום".

קני הרליכמן היה בששת הימים מים בצנחנים ולחם בירושלים על ביבוש העיר העתיקה "אצלנו ביחירה", אמר או, וארשיים אחרי המלחמה, הדעות מתהלקות באופן די כרור. יש יוורים החושבים, מתנוך הנסר אמון בכל דור משרה, שהרוך הוחירה היא דרך של כוח. וזו בעיקה דוד המחשבה שלהם, כלי לחשוב חלאה האם יחכן (משר בעמוד חבא)

שתם פנפליקטים שדיברנו עליהם. איך לגדל דור שפוי במדינה

צור, אבישי וחני מקיבוץ עירשמר שאלו את עצמם ב־67' אם ות המלחמה השלישית – או האחרונה. פעמוני הנצחון עוד השת ונם כבר דיברו על המלחמה הבאה. אורי, סיים במילואים, מוה נעין שמד כיוני 87'. הוא נמצא כשליתות של "השומר מקד נכלגיו. "חווד כקרץ", אומרים אבישי וועי. ואבישי גרוסמן משע רק על המלחמה הכאה, אלא על תורכן בית שלישי. והגי עלים חצה להאמין שהכחשת השפויים בעם יגברו על הלא שר, משום שמי שמבין מהי המשמעות של מלחמה כשנת 88', מולפלם מחיד כבר מאוד גיאוגרשית בעד הסכם שלום". חגי נולשן, ממנ"ד (מיל.) בצנתנים, הוא מאלה שמבינים ומוכנים

מורא ביותר הוא שהלקח לא נלוגד

מצישי נוזממו, היום רכז פדגוגי כמוסד החינוכי של. קדש, לא נותר הרכה ועם מנכואותיו השחורות שמלפני עשרים פנ בום, כניל 50, עושה רושם שיש רק יאוש. אז, כ"שיח לופים, הוא אמר: "אני כל הזמן הי כהרגשה שהשלב הבא יהיה תוניתו מור מאשר בעשר שנים. אין זו שאלה של ניונוח פוליטי תצועוליםי. תהי בעיקר שאלה של תתושות שלא תמיד אני מתל לתפריך לעצמי. יש כאלה המנסים לשכנע את עצמנו הם -שומים ושוענים שוה הסוף והערבים גמודים, ואין להם סיכוי ת'.ליש כל חומן הדגשה שתסיכוב הבא יהיה וציבה יותר אכזרי. ראס ער ערשיו חלק גדול מהערבים לא שנא אותנו שנאה שתוו – וכפי שידוע, שנאת האוייב היא אחר המניעים הטובים למשת - עכשיו, אחרי שנהפכנו סוף סוף לצבא כובש, אמנם שיה נעונים ערינים מאוד, כי היתורים, במיותר קיבוצניקים לא עלם לכנוש ולא יודעים לשלום...".

ציש גרוסמן לא אותב לומר "צדקתי" או "אמרתי לכם". אבל לאחרים כאווניו את הדכרים ההם הוא אומר היום: "הדברים סל מכיחו עצמם כצודקים, ולא הייתי חוזר כי כאף מלה מאה שם אולי הייתי אומר אותם יותר בתריפות". ועורא ביותר ענו תא שהלטה לא נלמד. "אני לא מרגיש שאנשים היום משנים ש שחם התהליך מהנקודה הזו ממשיך באותו כיות. כמו אכן שווהה שרק צוברת תאוצה בדרך". והתדדדדה, לדעתו, היא מתמנות הרוונית שהכותיות מביאה. התבהמות שהתבצעה שעום יחר גבוהים אפילו ממה שאפשר היה לצפות או". והיתה אושו התשת והיתה מלחמת חכימורים, והיתה, "מלחמת ותוצבה המר, היא סלחמת שלום הגליל.

שמחות שמסרידה את גרוסמן היום היא האם ביתן לעצור את תם השירורות, א שנו רק שאלה של זמן עד שחיא חיפול על שכל להיות שכל לעצור, או יכול להיות שכל לאום מוקם. שום קוראים את הסיסמוגרף יותר נכון מאיתנו, שאין הבעייה היא שאין – הם כונדים. הבעייה היא שאין תשבו שבה לכך. מה שברור לי – שכיוון התהליך ונא חורכן".

לו לארישי, בעייה קשה הוא מחבך בניינוער. יהקושי שלי מתוך שאני לא מסוגל לדבר עם בני הנועד בנובה העיניים לום משם שבנילי, כבובר המשפחתי שלי, במצבי הבריאותי, ל השל וזה מה שמחוים אותי שפוי, שהייתי בותר כמה שבחרתי בתנח את זה מדרגתיות, יש לעניין הזה סיכוי". מי לשים שנו וכשאני אומר להם לא לדרת, להישאר, להיאבק, והיום הוא, לרעתו, הסיכוי האחרון שלנו. "היום אנחנו עריין ביחוק להאמין שאני אומר את זה בכנות מלאה".

ומים כה התוצאה של זה היא נכהות לב שמביאה לקהות מית החונה הברים בועניים משום יוצאים לנו מופה תופשי לינים לענהות הלב, לדעונו תוא השילות של חודה יחד עם מא פליתות יהנעה שלנו חי בשדה כסיסית. הרדה כנלל מלמשת הלאבק האכורי של הקידם, והעליונות – כתוצאה לות הוה הוא מיושם להזברמות, לכותנות

תמודוכם לוכדי אבישין הוא שככל שהארץ יותר ביולה ממוח חתר קטנה. יככל שאנחנו יותר בדולים ומנופחים שת נעמה באמורי, אנותר יותר מפור מיותר מפותרים. או יש שתהר של התבוצות מותרת, של פות בסיסי והצטמצמות של

מספר טיולים לדוגמא:

בטיולנו בעכר ניתנת כמובן הנחה מיוחדת.

★ הפתעה באירופה -22 יום של טיול יוקרתי בלב אירופה הכולל 4 ימי שיט חלומי על הריין, סיורים בפאריז, בריסל, אמסטרדם, ציריך ו-ל ימי נופש בעיירת הקייט והמרפא המפורסמת באדן-באדן,

החדשים של טיולנו ככל רחבי העולם. ללקוחות שהשתתפו

★ סקנדינבית פלוס - 27 יום של טיול מיוחד במינו המשלב שנועיים בסקנדיוכיה, 3 ימים בכרלין, ושכוע מנוחה, סיורים ובילויים בעיירה המפורסמת גרמיש פארטנקירכן ולסיום -יומיים במינכן.

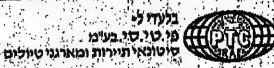
★ אנגליה, צרפת ושוייץ - 22 יום במסלול חדש לאתרים ולמקומות יחודיים. טיול מיוחד ומחנה לאושים מכונרים כולי שכוע נופש והנאות כלוצרן שבשוייץ.

* חונגריה, יגוסלביה ואוסטריה • וב יום של טיול הכולל ב ימים בכודמשט, 11 ימי סיור מקיף ברחבי יונוסלכיה, נמי מנוחה בעיירת הקיים האנסטרית שלדמינג ולסיום

* קנדה וארה"ב - 25 יום מרתקים בצפון אמריקה: מונטריאול, טורנטו, ניאגרה, לוס אנגלס, הפארקים, סאן פרנטיסקו, לאס וגאס, וושינגטון וניו-יורק במסלול נבחר

כמו כן לבחירתכם טיולים מרתקים לספרד, פורטונל, אנגליה וטקוטלנר, לאיטריוווות אנגליה וטקוטלנר, לאיטריווות הוחוק, לספארי בקניה ועוד. ארות ואתוות

לצעירים מעל גיל 50.

פרטים והרשמה: אצל סוכן הנסיעות שלך!

לכבוד חברת.P.T.C. לכבוד חברת 211511 .T.I 106 912117 177 תל אביב 64397 אבקשכם לשלוח אלי את חוברת טיולי "גיל הזהב" 1987

מסיבית.

41 Hingoln

חגי הרליכמן אז והיום: "אני

תשפויים במדינה יגברו".

אהוד דז: "קם

שלא מכיר איך

זה בלי שערבי

אצלנו דור

(צילום: ישראל טלבי).

(תמשר מהעמוד הקודם) להמשיך כך לאורך שנים. האם יתכן כך לחיות וכך להתקדם. הם

יגאל ויים:

"אול' לא

השגנו את

הציכיות שנהיה

מדינה נורמלית

יותר, אבל יש

אהוד ססובר:

צריך להכריז

ואסויים יעראל

עוזבח את כל

המחזקים. לא

שוחף, הדדך

השנייה חוביל

אפריקניזציה

של ישראל".

שולתאריר

השטחים

מוכרחים

."הישגים

אומרים שלא כל־כך מעסיקה אותם השאלה אם זה יתכן, מעסיקה אותם העוברה שהם לא מאמינים באפשרות ללכת כדרך אחרת". היום אומר הרליכמן: "אין לי ספק שבתוך ירושלים יהיה צריך

להיות מרכיב שלטוני ירדני פלשתיני. אגי לא כדעה שצריך ללכת למרינה פלשתינית עצמאית, אלא ללכת לפתרון בכיוון קונפררציה

יש בחגי הרואליות של מי שינק מחלכו של "השומר הצעיר" ואיבר את בתוליו כאוהלו של אריק שרון. "אני מוכן לשלם מחיר כבר מאור גיאוגרפית בעד הסכם שלום. אכל הדבר חייב להיות בשלבים, לאפשר לנו שליטה ובקרה, למנוע הפתעות צבאיות. אני למשל לא יכול להעלות על הרעת, שהסורים ישבו איפה שישבו במלחמת ששת הימים. רמת הגולן צריכה להיות מפורות".

חגי הרליכמן למד בפקולטה לחקלאות, היה רכו משק בעין־שמר, היום הוא יושב במחלקה לחברה בקיבוץ הארצי, מרור גרעינים. כן 52, ואין בו היאוש של אכישי גרוסמן. "אני רוצה האופטימיות שלי – שהכוחות השפויים כמדינה יגברו. אני יוצא מתוך הנחת שמדינת ישראל היא המדינה חיתירה שיכולה להיות לעם ישראל. זו האלטרנטיבה, לטעמי אין מרינת ישראל אחרת. עם ישראל חייב להבין שהוא לא יוכל לחיות על מאה שנות מלחמה. מכיוון שכל מלחמה געשית יותר קשה, ולעם יותר קשה לשאת את זה. מערכות הנשק שנמצאות בירי מדינות ערב, בכמות ובאיכות, הן בסררי גודל כאלה שהתסריטים מרברים על אבירות גבוהות ביותר. שהאוכלוסיה האורחית תשלם מס כבר".

ב־67' אמר הרליכמן: "כמירה שנרע ליצור קודם כל את האמון שניתן להגיע לירי שלום, שאין למעשה ברירה אורת, שמלחמות בלי סוף לא תפתורנה שום דבר, אלא להיפך – העניין יחריף מירי פעם. ישנם מגגוונים אלקטרוניים שניתן להפעיל אותם בקלות מקאהיר ללא הורקקות למפגש כין צבאות, ובעזרתם הם יוכלו לחסל את היתרון העצום שלנו. עצם המחשבה הואת מוכרחה להוביל לחיפוש דרך שאיננה מבוססת ביסורה על כפייה ועל הכרעה נכוח. רכים בתוכנו חייבים להשתכנע – אני רואה זאת ככסים דאשוני...".

הנאיביות ההיא כבר לא קיימת אצלו: "יש לפעמים מצבים שמביאים לשינוי כתהליך דיאלקטי. שמגיעים למצב כליכך גרוע, למציאות כליכך אבטורדית, שמכתיבה דברים אחרים. חיילים ומפקרים שצמתו בלכנון, גדלו עם זוב בין הרגליים ועם מכם של רצח בעיניים המציאות הכתיכה להם את זה".

צפוייה לנו ואלחמה יוחר נוראה

הלל, צבי, וגאל, אהוד ואהור ס. למדו באותה כיתה פקיבוץ נכעת השלושה. הלל עוכ לקיבוץ הגושרים. צבי עבר לגור בעיר. ינאל ויים, אהוד רו ואהוד סמובר, כני 45 פלום מינום, דיברו ב־67' על שנאה לערבים, על מצשון רעל מוסר, לא שנאה הניעה אותם כמלחמה ההיא, גם לא היום.

אחוד רו: "בכל השלבים של ההתמורדות עם הערכים לא השנאה היא המניעה אותנו, גם לא בימות שלום. המניע העיקרי שלנו הוא מציאת דרך. בששת הימים תיתה לנו תחושה שנמצא את דפתרון, שמצאנו אותו. שהנצחון הזה, כאופן פררוכטלי, יביא את שנרגיש אחר את השני. לא היה פתרון, זו היתת הורמנות שהותמצה. המלחמה שלהם לא תהיה גדולה, אם אנהנו רוצים להישאר מדינה העם הפלשתיני היה או הרכה יותר מגולש והרכה פהות לאומני. זה . ברמות שציירנו לעצמנו היה דור שהוקם מכץ מינו מרינות שכהן הוא ישב, לא התערכב באוכלוסיה ולא היה מקובל. עם הדור ההוא היה הרכה יותר קל להניע לשלום

לרעת אהוד רז, פשום לא הורגש מספיק הצורון לא היה מספים לחץ מצד שני העמים לפתור את הכעיות: "בנלל שהשלטון בשטחים מאמשר חיים אחר כצר השני ברמה כזו של חיכור שלא מצריכה נייטוח שלמים לשבת אצלם בכפרים, הדור החדש של הפלשתינים פשום לא יודע מה זה שלטון מדכא הוא לא יכול להשוות את השלטון שלנו עם שום שלטון אחר איך שלא ישלטן שם, הדור הצעיר הפלשתיני יראה בנו שלים מרכא רמת החים כוכש: אולי במצב של שלום עם הגרה, הם יבואו לעכור אצלנו הגבורה והאפשרות לברוק את הדברים, לשמוע לקרוא והעוברה והרברים יתפתתו באותה צורה. קשה לרבר על ציפית שהיתה לי א ישהם לא צריכים להילחם על פת לחם, משאירה להם את הומן ואת המשיבציה להמות את בל המרץ לנושא הוח שחמר להם - החרות. מדינה נורמלית יותר, מתקומת יותר אבל אסור לשבוח שיש לנג הואפש, ההגורה העצמית". ופש, ההגרדה העצמית" גם אצל הישראלים, הל, לדעת רו, שינול "עם אצלנו רור שלא

מכיר איך זה בלי שערכי מגיש במסעדה או עובר על פיגומים נוצר מצב די טבעי שנבנה בצורה כזו שיש מישהו שעושה את העבודה השחורה, דור שלא דרך אף פעם בישראל בגבולות הישנים שלה נראה לו היום כגוילה נוראית לקחת ממנו את יהורה ושומרון ואת הרמה".

העוברה שיש שלום עם מצרים מוכיחה, לדעת יגאל ויים, שלא היתה שנאה. הבעייה העיקרית שהוא רואה כיום היא האפשרות לעוד מלחמה. העניין הזה גרוע כעינין יותר מקלקול המידות של

"הבעייה האמיתית היא שצפויה מלחמה יותר גוראה, יותר טוטאלית. הרי השלטון הירדני כגדה היה שלטון הרכה יותר המד ומאיים מאשר שלנו. הטיפול שלהם כאש"ף היה דראסטי וטוטאלי. לנו יש מגכלות, שאני מקבל אותן, של מרינה דמוקרטית, השינה מערבית ותרכות ומסורת יהודית. יש הכדל כין מה שמותר לנו לעשות בלכנון, לבין מה שמותר לסורים – מבחינת המוסר המותלם והיחסי. יתר עם זה, תנאי הכיבוש המתמשך יוצרים אצלנו תופעת שבסופו של דבר פוגעות בנו כמו בומרנג. הפלשתינים מושים לעצמם דברים שלא היו מרשים לעצמם לעשות תחת שלטון אצ-להאמין – ואין לי שום עוברות שאני יכול לעגן בהן את - הם מנצלים את החוקים והמגכלות שלנו. הם נפתחו הרבה יותר אחרי המלחמה מבחינה כלכלית, תרבותית ויכולת בישי. הש מרשים לעצמם תגוכות יותר קיצוניות מאשר היו להם קודם".

"היום היים ולצב שתפתח שנאה

ווה המצב שלרעת אהור ססובר מסתה שנאה. "לא יכולה להתפתח שנאה אל מישהו שהולך להלתם בי. שנאה נוצרת מיתנים של כוכש ונכבש. מעביד ועבר. ארם מתחיל לשנוא מישהו אור אם הוא סוגע בזכויות בסיסיות שלו. והמצב שקיים היום הוא מנכ שמפתח שנאה, אין לנו זכות להגריר אם קיים עם פלשתיני א לא קיימת קבוצה מסויימת של אנשים שגם לפי ההגדרות שלנו הם נמצאים תחת שלטון זר. גם אם נכחיש את העניין של אומה פלשתינית – הקבוצה הזו קיימת. מיליון וחצי פלשתינים שאנתנו שולטים עליהם. מעכר לכל הויכוחים הפוליטים, הטאקטיים וחאסטרטגיים, אם אנחגו יכולים לצאת משם או לא, הרי שפנחיון דמותה של מדינת ישראל עברנו ככר את כל הקווים האדומים של מדינה דמוקרטית".

ויש לכך, לדעת סטוכר, סממנים גם כצד הישראלי. יששים: כמו שתי פרשיות השב"ב, ובודאי שיש עוד אירועים שאנחנו לצ יורעים עליהם, מוכיחים את זה. והנורמות האלה עוברות גם למשטרה, שבעקבות העוכדה שאפשר להשפיל ערכים - מפעילה גם על יהורים אמצעים של התעללויות וערויות שקר. כל מה של היינו רוצים לראות במרינה מתוקנת. אם אמרו שהכיכוש יהפוך בי מרינת ישראל למפלצת – לזה חיא בריום נהפכה היום. כובש שות אין דבר כות. הורגים ערבים. חורנים ילדים דרגו ילד בשכם, היא סטורנטים, ומי שעושה את זה הם הכנים שלנו. אנשים שלנו יוצאים למילואים בשטחים ומה שהם עושים שם זה לפור הפגנות, לידות על ערבים, לריב עם מתנחלים יהורים. קשה להגיר שוה מה שרצינו לפני 20 שנה".

ססובר מציע שהרון חד־משמעי – יציאה חדיצה ילהברים. שמתאריך מסויים מרינת ישראל עוזבת את כל השטחים המחוקים לא מוכרחים שותף, יש לנו מספים כוח ליצור את התנאים. יש לתה למנהיגות אותנטית להתפתח שם, אם אנחנו לא מפחרים מפצרים סוריה ועיראק, אני לא חושב שעם קטן כזה, כמו העם הפלשתיני צריך לחלך עלינו אימים. ואני מניח שגם הם יכירו במציאות השלום. על ידי החורת השטחים או על ידי מגע ישיר עם הערכים. " הטוליטית. כשהם יצטרכו לטפל בחולים, רעבים ונכים, שאימה הרכך היתידה".

הררך השניה להעתו, תוכיל לררום־אפריקניוציה של מדינה ישראל, "ולמעשה זה המצב כבר היום. אזרחים במדרגה שניה ושלישית שמותר להם לעבוד, אבל הם לא יכולים ללמוי אלקטרוניקה והנרסה כי לא תהיה להם אחרייכן עבודה במקצועות

אבל ינאל וייט אומר שהוא חושב שבטר הכל המרינה יצאו יותר מוקה - בפחונית וכלכלית, "אני לא יודע אם חלק מההדרדרות החברתית כא רק בנלל שאנחנו במעמה של שלטו אן אכובות שיש לי היום, אולי לא השגבו את הציפיות שנהיה

סימה קדמון **建**

שלמה ארצי

ילרה לא שקם. אלילה לא שקם

"ובכל חנויות החקליםים

אדם: סוד הדשו ה גע הת ב האושלמח כולל: "אין מוצא" "זריחה על המדבר" רבקה והר: עבריה חדשו בעז שרעבי: משאלה חדשי נולל: יחורך מייגעי "אין אהבה" "ארץ רחוקה "ציבור בצועה "חלקת אלוהים" כולל: "לשיר איתר" עם שושנה דמארי "משאלה" "לחת" "בדרך אל הכפר" "פרבר חובש" "דרך מוצא" דיטה

ייוגים ושברים"

BREAKING THOSE WALLS

helicon

HIDESID 42

עטלפים על גרדקה

"שלי הופל. שתיים וארבע, מצבכםו", קראתי ברדיו, תוך סקירת האופס "שניים מגר על אחד שלהם, כפנייה שמאלית, כצפון מערב השדה" ענה ארנון מיר בקול שקט, כמעט חרישי, אך בוסח, ואילו בוקי הזר לטגור הכמעט רגיל שלו והוריע: "ארבע מתעסק עם מיג בגובה נמוך. מהירות נמוכה. מערבית לשרה".

מיר צצה מחשבה כמוחי: "כדרך־כלל המצרים טסים עם מינימום רביעייה. כרגע אנחנו יורעים רק על שלושה – אחר כארמה ושניים מועסקים על־ידי ארנון וכוקי. אם כבה, איפה הרביעיזאר. השלמתי פגייה בגוכה נמוך מאור, דרך כיוון צפון עד למערב, תוך סקירה איטית וחרה של האופק, בחצי גובה. יופי, העין צדה שלוש נקורות בפניה שמאלית וכשורה עורפית לא סימטרית. השני סרוב יותר למוביל השלישייה, והשליש רחוק יחסית מהמטוס השני. צריך מהר לוהות מי הוא מי והיכן שלנו כתוך השורה, דבר שיכול לשנות את פני הדברים מהקצה אל הקצה.

עצירת העין, חידוד המבט, התרכוות קלה ושיפור הפוקוס. נראה שהשני בהיר וקסן יותר. סביר להניח שזה ארנון. התקרבתי קצת, תוך שמירת קשר עין עם כל השלושה, והסתכלתי מרי פעם סביב ובעיקר על זנבי, להגנה מפני

"קשר עין עם שלישייה, שניים נפנף כנפיים..." – ביקשתי ברדיו. "מנפנף", לוחש ארנון, "יופי, קשר עין אתך. שים לב אחריך רחוק משמאל מיג נוסף. הטווח שלך מהראשון ערוב יותר. המשך בינתיים. תשתדל להודרז. קשר עין

עם שגיכנו. הולך על זה שמאיים עליך". מבער מלא, מבט לשעון הרלק – ממש על גכול הקטסטרופה. הצצה למחוון התוצושת – תותה אחד כמעט גמור ובשני אולי 20 פגז. ברור שחובה להסתלק תוך

רקה, אחרת כולנו נישאר בשטח. "שימו לב לרלק, נסיון הפלה קצר אחרון והביתהש", קראתי ברדיו.

מכס על ארנון. מכאן זה נראה לי יציב וכטווה טוב להפלה. מתרכז בשלי התותך לכיוון ארגון כפנייה שמאלית ועוור לי על־ירי כך לסגור עליו טווח במהירות, אך עדיין רחוק. שוקל האפשרות לשנר טיל ויורר מזה מיד. טיל עלול לסכן גם את אָרנוֹוְ שלפניו. מהירות הסגירה גבוהה מדי. מבער מופחת, סגור. כוונת מסכיב לצללית ה'מיג". נעילת מכ"ם יציבה. טווח 500, 400, 300 מטר. מהירות סגירה מבוקרת, כיוונון יציב, נשימה ארוכה. יש לי "כרור אחר בקנה". סחיטת הרק אחת ווהו, אטור לפספס.

"שניים, הפיל", קרא ארגון בקצרה

"יפה שניים, ימינה והכיתהצו".

שיפור אחרון בכוונון ולחיצה על ההרק ער הסוף. צרור קצר יחסית ולא סימטרי כשרובו מתוחה אחר, השמאלי. ההרס נשאר לחוץ והתותחים נדמו. זהו זה, אין יותר כלום - לא תחמושת, לא דלק ולא זמן להתמומז כאן מעל גררקה הרושפת והממטירה ברצימות אש ומתכת מזה כשבע דקות. פיצוץ בשורש כנף שמאל של ה'מיג", אבוקת אש ארומה־כתה ועשן שחור. ברוך שהמנוע ופגע גם כן. מכט למטה לכיוון השרה. שתי מדורות ענקיות עולות משטח השרה, עדות לשני המיגים הראשונים שהופלו. עוקב בעין אתר השלישי המשאיר אחריו שוכל עשן שחור ונזכר כתמונות של קרכות האוויר במלחמת העולם השניה. ה"מיג" מאכר גוכה כוווית מתגכרת כשלפתע משהו גרול עד מהמטוס. התפה ואחריה כסא המפלט. חוך שניה נפתח המצנת. בן־מול הוא הסיים שהצלית לנטוש. אני בהחלם לא מאוכוב, אולי אפילו שבע רצון. רק כמה שניות היה באוויר ונחבט בקרקע החומה בהירה, לא רחוק

מנקורת הפגיעה של מטוטר.

"ארבע, מה קורה אתריד, שאלתי בקוצר רוח. "עריין אחריו דרומית למסלול", ענה כוקי בקול מאוכוב. מבט לאותו כיוון וכאילו כפאני שר. לא האמנתי למראה עיני. כבר ראיתי בחיי, ולאורך שלושיעשרה טנות טיסה פעילה, מראות משונים, הריגים ואפילו מפחירים. חויתי בגרוע מכל. חברים נכנסים לארמה: את דנג'י האגרתי ליד כארטובית, את יענקלה ברמן ליד הצרים. מצאתי גם את עצמי במצכים בלתרדגילים, אך מה שרואות עיני כעת, לא חלמתי מעולם: "מיג" 19 מצרי מתקרם באיטיות לכיוון מסלול הנחיתה, גלגליו ומרפיו בחוץ, אף מעלה, זווית התקסה גבוהה, מה שמוכיח שמהירותו נמוכה – ואחריו בתמרן בפראות מיראו ישראלי, חסר אונים, המנסה בכוח לא לחלוף קרימה מעל וה'מיג" האיטי.

שהייה קצרת, על מנת לוודא שזר לא פאטהמורגנה, והורעה חרה כמתכת כרדיו: "ארבע, עזוכ אותו, פנח ימינה ולמטת, מנוע יבש מלא, שחרר הנאים, אסוף מהירות, אני אחריך משמאל. קשר עין עם שניכם, הוא הולך לנחיתה על המסלול שהופצץ". היתה זו דוגמה מצויינת לסיים בלחיימנומה, שמת להפיל משום וברבקותו במשימה התרכז בהטסה ולא שם לכ מה קורה מסכיב. היה ממשיך עוד קצח, ולבטח נשאר בשטה:

> "ארבע, קשר עין", הודיע כוקי ברדיו, "תצטרף למכנה ושמאלה הביתה", מיכמתי.

תוך כדי פניה חיצונית על גבול טווח אש הנים המצרית, עקבנו בוקי ואני אחרי ה'מיג' הנוחת. גלגליו נגעו בערינות בתחילת המטלול ותוך כמה שניות שקע כתוך. מכתש הפצצות הראשון, שהותירו אחריהם המיראז'ים, וותפוצץ כשהוא משאיר אחריו פטריית אט ועשן ענקית.

התרחקנו טגרוקה ישר צפונה. אש הנ"מ מסקה סוודיסוף. שקט מוור השתרה מסביב, אין זוהרים, אין פיצוצים ואין עשן. מהירות 450 קשר, אף מעלה ותחילת

H10231044

טיפוס לגובה אופטימלי. מכט אתרון לעבר גרדקה הבוערת, העשנה, המפופות והגונחת. איזה הרס אדיר עלולה רכיעיית מטוסים אחת לורוע לכל עבר. כמבצעים שהטילו עליהם משימה, אין לנו היסוסים או הרהורי משנה. זו מלחמה קיום אם לג נבצע זאת, לנטח יעשו זאת הם לנו. שלום לך גרדקה ולא להתראות. הלווצי ויכולנו לכפרך מהאוויר בסיסות אימונים שגרתיות ולא להיפגש רק תחת מטריות

השקט והשלווה תפשו מקומם בתזרה, והראגה הכמעט יחידה שהחלה טנמיו באוויר היתה אם נצליה לגמוע ככמות הרלק הגוכחית את 500 הק"מ המפידים בעצם כין ההצלחה לכשלון, כין התהילה לבזיון. ידעתי שאם לי במוביל יש פתח מאלף ליטר, אזי לאחרים אין יותר, ובעצם בעייתגו הרצינית כרגע היא המתמו בדלק. שארם אשיך כבר מאתורינו. חוצים גובה שלושים אלף רגל. מתוג הלק מנייף כשאף המטוס כלפי מעלה בטיסוס. קורא את הכמות ומסרב להאמין. בינתיים מעריף להתעלם מהבעייה. עור מעט, לכשנתיישר, יתייצב גם המחזון ויראה הנמח הנכונה. בוקי מימין במבנה קרבי להנגה. מסתכל סביב, למרות שהמיכויים להנתעה נמוכים. איזה בר מזל אני שזכיתי למקר על טייסת קרב כה מעולה כשעת מנה. כמה מוטעית הרעה, הרווחת לעיתים, שחיילי הקבע וביתוד המפקרים המקצועיים. ששים אלי קרב. שטויות, ההיפך הוא הנכון. דווקא אלה שעברו הטראומה הצה שאיברו חברים, ששרדו בנס, רווקא הם שוחרי השלום האמיתיים, ותמיד יעשו הגל למען לא יאלצו להלחם עור.

ברדיו מנסה מוצב השליטה של חיל האוויר למצוא מבנה חמוש הנמצא נוון למטרה כלשהי, שיוכל ויתאים לתקוף מהר כבל האפשר את שרה התעופה של רכת עמון, ללא שום תכנון או תררוך מראש. במקביל מתקשר אלי אכרמים, דמוניל כעת רביעית מיראו'ים נוספת לתקוף את גרדקה. כנהוג, ביקש לקבל מידע ונחונים על המטרה. עניתי לו שלדעתי גרדפה נמורה לתפופה הפרובה ושהוא יכול ללפה לרבת־עמון. מאחר שאני מכיר את אברמיק ואת תכונותיו כטיים, כלוחם, וכמכיל -הייתי. כמפקר הטייסת, רגוע למדי. נכון שאין לוהם לא מפות, לא תצלומי אוויו ולב כל מידע אחר ספציפי על המטרה החרשה, אך מאחר שלא ידענו מה יהיו פני המלחמה, התכוננו לכל האמשרויות. בין היתר למדנו בטייפת על בודיו גם את שדג רכת־עמון ושיטת תקיפתו המיטבית. כולנו גם תרגלנו זאת. כעת המבתן האמיהי לאברמיק ואנשיו, על חי וכומן, אמיתי. חוך דקה קיבל אישור לשינוי המשימה ויצה

תאוחו דגע ועד סוף החקיפה עקבתי אחרי המכנה של אברמיק כאמצעות הרדיו. רק האזנתי. אף מלה או התערבות. לכי התמלא סיפוק וגאווה. יצא כוצר למצרים ומצא עצמו חושי בירדן. התארגן במהירות, ביווט נכון, ויהה את המטרה ללא אמצעי עזר וסתה בעצם את מלחמת חיל-האוויר מוויה המזרחית. התקיפה עצמה עברה כשלום ותוצאותיה מרשימות.

התקרבנו לאילת מררום. ארנון הצטרף לרוכיק. כוקי מימין ועיני נעולות לל המיראו' שלו שבינתיים משתף פעולה, מנסה לחמוך ברלק ונאבק איתנו יוגר לפת" הנוסחה האופטימלית על מנת לתגיע הביתה. אכן, למטוסים כמו לכני אדם ים נשמה ורגשות, אך הם, כניגור לכני אדם, אינם צבועים. כבריקת דלק נוספת של כל הרביעייה סוכם שנמשיך לתכנן את הנתיב חזרה לתל-נוף, ורק בקו בארשנת נחלים, בהתאה לכמות הרלק הספצימית של כל אחר ואחר, מי ממשיך הביתה וכי ייאלץ לנחות בחצרים.

רובים וארנון חצו את עו שדה בוסר והתחילו להנמיך במהירות האופסימליה שמי סיני כבר היו מלאים פסי התעבות של מטוסינו שנטשו את הגובה הנמוך ועסי לטיסה בגובה רב, סימן לשליטתנו במרחב האווירי וליתרונגו המשמעותי בזירה.

עור כעשר דקות ננות, ואני מוצא עצמי מהרהר כסורות אותנו כשעה וחצי האחרונה. מה בעצם קרה שם וכיצר הותקפנו לפתע מהאוזירו התשובה ברורה. מאחר שמפקדי גרדקה ידעו שחיל האזויר הישראלי תוקף בהדרגה את כל הבסיסים המצריים, הניתו בצרק שנם תורם יבוא. אי לכך, התזיקו רביעיית: מיגים כפצול "הגנת שסח" כ־40 מיל צפונית לגרדקה, באיזור א־סור: הם חשבו שמשם ננית מאחר שהגענו מצפון־מזרה וגם יררנו לגובה נמוך לפני שארם־אישייך, לא הצליח המיגים המגינים לגלותנו. כזמן שחלף – כארבע רשת – מרגע שהיועש עי מגדל הפיקוח של גרדקה, יכולנו אנו לחשלים את התקיפה עד תומה.

תוצים בווגות בשורה עורמית את קו באר־שבע ב־20 אלף רגל. החלטנו להמש" לתלינוף, הבקרים במרכז השליטה והפקחים במגדל המיקוח מפנים הנתיב תוחנים לנו עריפות שגיאה קסנה, ומטוס תקוע לסני המסלול. מתארגנים לנחיתה כהודנה כבר מקרית נת לפי כמויות הרלק שנמטוסים: ארנון ראשון, רוביק שני, בוקי שלישי ואני המוכיל, אחרון. הכל כגלישה עם מנוע שהופחת למהלך פרק כאיוור שרה בוקר. שלושה נחתר כשלום: עכשיו תורי. נגיעה הגלגלים הראשיים במסלול. הוצאת מצנח כלימה פינוי מסלול ועצירה כמקום. זיעה סרה מכסה את כל תווה הרגשת עוצמה רוחבית ארזרה מחולה בחולשה פיזיח מדומה, כעין ריפיון חשים

. כמו ככל חשמלי הנטען בודרגה, אך מחמרק בקיטוע. כעבור שעתיים, בארבע אתר הצוריים, כבר היינו רכובים פעם נוספח על אותם מיראוים נאמנים בדרך מצריימה, הפעם, לתקיפת שרה התעופה הבינלאומי של קהיר, במבואות בירת מצרים.

רן רונן (פקר)

% הספרים בעברית

ועוד במבצע...

EUROPE LARGE SCALE ROAD ATLAS

OF BIBLE ANIMALS By Peler France

21/10 NIS 14.50

הכעבצע אינו כולל ספרי לימוד, סדרות העצקלופדיות רוַכנבצע בתוקף 14.87-30.68

ברשת סטימצקי חוגגים את שבוע הספר העברי

בקרו בסטימצקי בכל ימי החודש ותהנו

מקניה נוחה ואוירה נעימה,

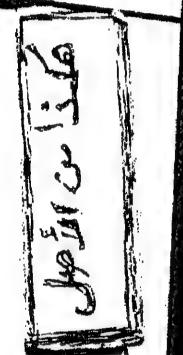
ולשלם בכרטיס אשראי..

ממבחר הספרים חגדול ביותר

בסטימצקי תוכלו לקנות בהנחה

במשך החודש כולו

ומהנחות גדולות.

את המנגינה הואואי אפשר להפסיק

מאת תלמה ארמון

תחילה היה התווי. מחנה גדול וקונדסי רבק כחולות הנגב וחיכה. כעורף מילאו תלמידי חתיכון שקי חול, ופיומו את שירי הנעורים הישראליים המתנשאים, שורמו מן החזית הרדומה עדיין, דרך הטרנזיסטורים. צבא ישראל, שהיה העם, שהיה ותוק מכל, היה בעיקר משועשע תחילה נחטפו הלחנים המוכרים, ומלים ריגעיות הוצמדו להן. התוכן כמעט לא נחשב. העיקר המצב רוח. "מה איכפח, אל תשאל/ העיקר אצלנו: אם תשמור על המנראל/ הוא ישמור עלינו". שמעון בר ז"ל שר מלים של יוסי גמוו לפי המנגינה העממית של "חה ואורז יש כסין". השיר הזה, שמלותיו אברו עם מצביהרוח, צחק מנאצר, מהאו"ם, מהרוטים, ווכה להיכלל בתקליט המונומנטלי "ירושלים של זהב".

באנו למילואים

דווקא שיר שלא זכה לנוא בהיכלו של התקליט הזה, לרווחת יוצריו היום, מובר בתהליך אופייני לאותם ימים. הפומון צץ כמוחו הקרחמני של אורי זוהר בשעה שהתייחר עם צרכיו מעבר לגבעות, כבכל כוקר. שיגרת ימי ההמתנה פיזרה כין האוהלים הוליות־כידור, וזוהר השתייך לאחת מהן, יחד עם

יורם טהרלב, שעסק במקום בעריכת רפי קרב עם עמוס עוז, ראה את אורי מגיח כקצה הולית וממהר לקראתו, קצר נשימה. שמע, אמר זוהר, צק לי רעיון מצויין לשיר. זה מתחיל ככה: "גכנים לכם". הלחן המתבקש נמצא בשיר "תפש אותי" של נעמי שמר, וטתרלב צריך היה רק להוסיף שורה של יעדי כיבוש: "נכגים לכם/ כמו באליעריש/ וגם בעזה/ וכמיתלה

"ירושלים של זהכ" היה רכיהמכר הגדול ביותר בכל תקופות הקוממיות. 150 אלף עותקים של התקלים נימברו מיר לאחר המלחמה. כני אמרורסקי אסף את הפיוומים מן התולות. לא כולם הוקלטו באיכות שהיתה מתקבלת היום על הדעת. לא בכולם המלים יושבות טוב על המנגינת. כך או אך, הלילה/ ולך מחייך/ חורנו עם כוקר/ אל אמרורסקי, שהפיק, קיבל 25 אנורות על כל תקלים שארם־אישייוך. אחריכר גם ביקש כתרועת שמחה:

על המוראל/ שמרי על הנהלת/ שמרי, שמרי עלידי ושמרי לי אמונים".

רוב השירים אינו מושמע עוד, הזם נמחק כליל ועוד: הרואיקה בטרם־קרב שיחקה בשערם מן התודעה הישראלית. יאיר רוזנבלום אומי שואה ההוכחה לאינטליננציה של העם. "דק שירים צמינים נשארים. איך אפשר להאמין לעניין הזה, של השינה לשארם אישיירזו מתי היינו שם קורמתי. בגלל אמינות, ואולי כשל סיכות אחרות, נשכדנו גם סירי כותל שונים, "מלכות החרמון" (יהיינו בולשים כמדרון/ היינו שוטפים עם הרוח"ו, ו"האם את כוכה צו צוחקת" רהביטי למעלה, כתי, אל ההר/ ההר שהיה

כמפלצת"). נכרל מהנ"ל הפומון "פנישה במילואים".

החמוץ מתוק, מושתת היה על גבריות פרחנית בוצלות, כשהגעגועים הביתה קושרים לה צעיפי יופי

בהבטחה גוראת הוד: "עכרנו את תש"ח, גם את סיני עכרנו/ אנחנו נעבור במיצרי טיראן" (י. מוהר ומ. וילנסקי). הרוראים גם התרברבו ביצירה אחרת של אורי זוהר: "נאצר מחכה לרבין/ אַי, אַי, אַי", ויהורם גאון ילל כוסופים: "הנשק האישי מכביד הוא, כירוע/ אך המרחק ממך מכביד יותר". רן אלירן פעם כביצוע נומבסטי, עם חומורת שלמה, כולל חליל: גרול הא

שבו קיבץ משירי הווי ההמתנה, החווי הוה, החזיקי לנו אצנעות עד סוף התמרונים/ שמרי, שמרי לצורך עמידותו בסגעי הזמן. מלים דידי מנוסי לחף

שקלילותו ניזונה ממידה מספיקה של הומור עלמי

מלחמת ששת־הימים לא המציאה את תרכות להקות הזמר הצבאיות. היא רק היתה הגשם שהפריח להקות

צושאללה, נישן כל הלילה.

שלק קראום. שרו: תחלונות הנבוהים. "או כאו

לשפים/ קטנים המסוכבים/ כתמנו אוניים/ עקצו

"רושלים של והב" היה חשיר היחיד שניכתכ

וקם ענת הופר תמרה, שרה כלוויית ביטרה תמימה

על השובה אל בורות המים, השוק והכיכר. סיפור

לעה נעםי שמד כתבה אותו לכבוד פסטיוואל הזמר

ייניי עם כובה אונו לבני פרוץ ומלחמה. לאתר כיבוש שוקיים בן קצר לפני פרוץ ומלחמה. לאתר כיבוש שות מתוסים. מאז המיתוסים נופצו, תנובת השירים בפיחות ממלחמה למלחמה, ונימתם אירונית משהיתה.

(המשך בעמוד הבא)

ירושלים העתיקה, ובעורה מיטלטלת במשאית עם

להקת הנח"ל כרתובות עזה כשיריות תועות מעל

בסיני, ופתאום השיר ברדיו. הנהג עצר וכולם האוינו

אביבה בנו (היום רוךשל), או חיילת בלהקת

הנח"ל, זכתה לשיר את הגירסה התרשה קרושה לפני

ושרה למילואימניקים, כשעשן הקרב שהטתיים זה

ברממה ער סוף השיר, ואו בכו. "נעתקה לנו הנשימה",

עקצים או בא היתושים". ולקיבות איפנטילי המוד: לברזנט, הוסיפה שמר בית לשיר: "שופר קורא בהר

עור, שרב הסבל אמר שצריך לחפור, ששמה, ותיקי דיין זוכרות נסיעה באוטובוס של להקת השריון אושולה הסבל אמר שצריך לחפור, ששמה,

לעי המלחמה, וכיום הוא מושמע בתדירות של אומרת טליה "היותי מבית שמאלני, אבל השיר הוה

יותו של השיר הזה היה לאברה מאגדות ישראל. שולי נתו. אביבה עמרה מתחת לרקלים באל-עריש

לשנו בהדפניות תניביות בפיותר. שולי נתן, קול צרם לקונצניום של רגשות".

ימו מנתוך הפוד/ אם נאמר כל כך גיבור/ יופיע הבית/ בעיר העתיקה". ואת תגירסה של החבר'ה

יצלה אינשאללת/ יפול תוא לתוך הבור". זה מלחקת הנח"ל לאנדת חיבור השיר. טליה שפירא

47 Bipeain

להקה הנח"ל בימי תווחר. על גג

מנחם זילברמן. בצילום טיט

ואביכת רון־טל.

ושולה חן, יאיר רוזוכלום, שאולי

חמשאיח: אביבה בנו (שנייה משמאל),

שולה חן (שלישית משמאל). עומדים:

ששי קשת (שני משמאל), שלום חנוך,

אלי מגן, אמוץ ברונטמן, מוטי פליישר,

Bipeaio 46

(המשך מהעמור הקודם)

עתה פורח מטכיב. ההתרגשות הכיאה דמעות לעיניים. כמעמד ההוא, כמו כאתרים דומים לו, היה צירוף של שכרון ניצתון, הקלה לאחר רגעי פחד־הקרב, תחושת ההסטוריה המתהווה בו ברגע. הלהקה היתה נירעשת גם ממה שקרה לאביכה ושולה חן, זמן מה לפני ההופעה. הבנות מיהרו לעכר פורקה של שרותים. "הפחר וההתרגשות עשו את שלהם", הן ניוכרות. כשהגיעו לפתח הכורקה פרץ החוצה חייל מצרי ורובה בירו. כשראה את הזמרות כמרים, השליך את נישקו אל החול. אביבה, מכוהלת ונידהמת, פקדה עליו בערבית של הכית: "יריים למעלה! תבוא איתיי", והוא

הסיפור הוה נירכק נכון לפולקלור הנעליים המצריות שנשארו כחול. כתקליט האמור שר בני ברמן מין שיר שבתיו כטעם מורתי, ופומונו ניגון הסידי. כית לדוגמה: "נאצר אתה על הכוונת/ יה חביכי לך תמצא נננת/ סגרת לנו מעברי המים/ ושוב השארת לנו נעליים". והפזמון: "נאצר נאצר, יה גמאל/ אל תהיה כזה נבל". וכית לסיום: "נאצר נאצר, כראי להיות זהיר/ כי אנחנו כררך לקאהיר/ נכון ארצנו היא קטנה/ אכל רוחנו איתנה".

קובץ ב' של שירי המתנה כלל כבר משהו מסימני המחיר. השיר "ירושלים של כרול", שהעניק לחקליט את שמו, נכתכ כידי לוחם מן השורה – מאיר אריאל. הוא נטל את המלים והלחן של נעמי שמר וצבע אותם ברם. הקרושה לא ניפנמה, נוספו רק הילת הגבורה וחרדת השכול. "ובאו אמא אתר אמא כקהל השפולות/... עכשיו אפשר לים המלה כדרך יריחו/ עכשיו אפשר אל הר הכית וכוחל מערב/ הנה הינך באזר ערביים/ כמעט כּוּלַך זהכ".

והב ירושלים שניפגם, שהכאיב, היה הגשר לשירים הכאים. "מחר. כשהצכא יפשום מדיר" נעמי שמר, כ־64', זמן רב לפני שניצפתה מלחמת שטת הימים. המור, כשירים שניכתבו בשוך הקרבות. נולר מכאב השכול ומחיפוש ההצרקה לאוכרן הנפש מצר אחר, ולכינוש, מצר אחר. כשתרועת השופר ליר הכוחל עלתה השמימה ואברה, נותרו הקברים. "מה רוצה אמא?" אומר יאיר רוזנכלום, "לדעת שהכן שלה לא נהרג לחינם". זהו הרגע שכו נולר השיר "מה מבוצרת כצפון ירושלים, זהו שיר גברי, במובן שבו אכרך". במלחמת ההתשה כתב אהוד מנוך את "אחי הצעיר יהודה", אחרי שאחיו נהרג. הכאל היה חד ואישי, שייך לאנשים עם שמות.

> וכמתילות עמר/ איישם כלב הלילה, דרוך והרישי/ מכיט כי מבקשינפשי". אותה נעמי שמר.

> > H132310 48

עכשיו הוא מלאך

רבקה זוהר חורה לא מכבר משרות מילואים. היא שרה לחיילים את להיטיה האחרונים וכשעמרה לרדות מן הבמה, קראו אליה: "טוב בסדר, אבל מה עם 'מה אברך'ו". השיר, אם כן, יכלל במקום של ככוד כתוכנית היחיד של זוהר היוצאת לכמה כימים הקרובים. התזמורת תיתן ליווי חרישי, הזמרת תהיה לברה על הבמה, חשופה עם עוצמתו של השיר. כך שרה אותו גם אז, ב־68'. להקת חיל הים עמרה מאחורי הקלעים וליוותה כפזמון, כשרק הקולות נשמעים. זוהר עמרה לבדה על הבמה וראתה אגשים כוכים בקהל. "נחתי לו כל שאפשר לי לחתי/ שיר וחיוך ורגליים לרקוד/ ויד מעודנת ולכ מרטט -/ ומה אברך לו עורו/....הנער הזה עכשיו הוא מלאך.. לא עור יברכוהו, לא עוד יכורך/ אלוהים, אלוהים, אלוהים,/ לו אך ברכת לו חייםו"

השיר כוצע לראשונה כקיכוץ שפיים. רחל שפירא, חברת הקיבוץ, כתבה אותו לזכר כן הקיבוץ שנפל במלחמה הקצרה. יאיר רוזנכלום שהה בכית־ההבראה של הקיבוץ. הוא קרא את המלים בעלון המשק. כשבא עם השיר ללהקה, רבקה זוהר חשבה שהקהל לא יאהב אותו. "איך אפשר לשיר שיר כוה

"מה אברך" עשוי מכאכ חסר מיגננות. זהו שיר של אמא. כולו נובע מהפון האנושי הנושם של החיים. אם מופיעה כו מלה מתכתית כמו פלדה, היא כאה להנגיד את העיקר – הפרחים. התמונות כולן לקוחות מן הטבע, הים, שמחת החיים. שיר על רטט צמיחה שחרלה. אפילו המוף אינו ברוטאלי כאן. הנער נהמך למלאך באותו תהליך אלכימי מעורן המרחיק מן החיים הרבה יותר מפצע של כרור.

"גבעת התחמושת" שניכתב באותו זמן ממש, תעור של קרב, בלי הרואיקה של משוררים". בעת תחילת עיכול התשלום נעכור הניצחון, מתער את חזית תמונת המות. האופן שכו נערים נהפכים למלאכים בשתיים ושלושים לפנות כוקר, על גכעה מצטייר גבר ישראלי בשעת קרב, עם תכליתיות של מחשבה ריקה מצער או פחר. "גבעת התחמושת", חריג בסיפור פשום, כמו נפול רגש: "היה אז בוקר היום נותרו גם השטחים המורחכים, שהצכא צריך חלקים מרוברים, שנילקתו מתוך קטעי עיתונות, שבהם בעיצומו של הקרב על גבעת התהמושת... לא ידעה לשלום בהם. זהו הרגע שכו נולד "שכחר מעוו": "אבוא תארו את הקרב גיכורי גבעת התחמושת. בין קטע היכן האתרים, כיוון שהקשר עם דודיק המ"פ ניתק עוד במנהרות ובמצרות ובניקרות צורים מרובר למשנה, שרה הלהקה פומון המתאר את הקרב באותו רגע חשבתי שכולם נתרנ". לכלל תמונה פלאסטית. "מי שנפל נסחב אחור/ שלא. הציניות שנוספה לנו עם השנים קרעה מתוך השיר את

התחמושת". כשהושר בזמנו בפי להקת פיקוד המוכי עם הסולן קובי רכט, תבע השיר הקשבה רצינית, המורה. הלחן הרוחק של רוזנבלום מיסגר אותו כשרה־קרב דרמטי, שאין בו הפוגה לליצנות או עצב.

יורם סהרלב כתב את המלים. באו אליו מפיקו המרכז וביקשו שיכתוב שיר על צבתן. בכל תוכנית של להקת פיקוד המרכז נחוץ היה שיר על צנות. כענוד שנתיים כתב טהרלב את "שירו של צנהן" לאותה תכלית. "אמרתי לעצמי שעל הכותל כבר ניכתבו כל מיני שירים. אני לא אחזור על זה", משחזר יוום. "כמלחמה לא הייתי, ואני לא נוהג לכתוב כגוף ראשון על מקומות שלא הייתי בהם ורברים שלא עשיתי. החלטתי לספר דרך הסיפורים של הצל־שים. שניתפרטמו אז בעיתונים. כתבתי את זה לפי הקצב של שירו של חיים חפר, קרב הראל. רציתי לעשוח

טהרלב בא עם השיר ללהקה, בערב. רתנבלום כתב לחן בלילה. טהרלב שמע את השיר בכוקה דם שרו ועברה בי צמרמורת". צרירות צברית צעירה מונחת כקולו של חבר הלהקה הפותח את השיר, כומר הישראלי, הוא תמצית של מחזה מולחן. יש כו השני למלחמה כירושלים. האופס החוויר במזרת היינו יפריע לעכור/ עד שנפל הכא בתור/ על גבעת המשמט: 'אני לא יודע למהן קיבלתי צל"ש. בכד הבי

חיים טופול מבדר פצועים בכית־החולים (למעלה): אורי זוהר

תחי לחגיע הביתה בשלום". היום משתמשים בו

אינור הקרב עטור התהילה של פיקוד הצפון היה

לשן וותן, אבל דליה רביקוביץ היתה מעדיפה שהשיר

לפק וותך יישבת "עמק תבואות וכדם ויתים,/ עמק

מים לננה כפישתו/ וגדי וצבי בחדד גבורתם/ הלא

שב ניפנש,/ בלי קרב ובלי אש,/ עוד נשובה אל עמק

חקר. להקת פיקור צפון שרה, ודביקוביץ נבוכה. "זה

ייו שאני ממש מתביישת כני, כך רביקוביץ. יכתבתי

צח נגלל מצוקת פרנסה. הכתיכו לי מלים, ולא

נקריה המבילה של השירים העצובים שניכתבו

'לאור הקונות, בולט "מי שחלם". להקת השריון.

מק דיין שרה ההדרים עוד בוערים באש ודיתות/

תו עוניים עוד נושכת רוח ים./ אלף פרחים עור

משמים כל לב בשלל פריתות/ מי שהלך הוא לא

לפר צותו. לבסוף שרה תיקי את רובו, כזכות מבטאה

ל עי ומות כשום מתמוצנים מצחוק. הם קיבלו

ויות לשבוע בשידה "מי שחלם" אמור היה לצועק

לענים שונים, לא כולם קרושים.

התהלי שם נגיעה לתומר".

מכין תאורה לפני הופעה (שמאל קרוב), ושייקה אופיר מצחיק (למעלה שמאל).

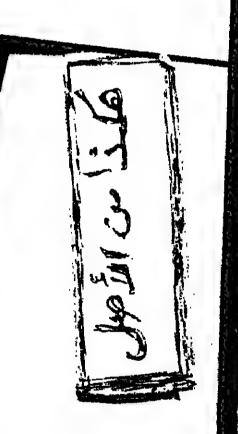
"אנחנו שנינו מאותו הכפר" מזכיר בחלך רותו את "דודר" הפלמהאי. רוזנבלום מצא אותו בספר שיריה יצו זאת לעולם" (מלים: דידי מנוסי. לחן: יותבן הראשון של נעמי שמר. "אני זוכר בקרב שלא נינמר/ לא נתחילה היח אבי כולדאנו, כוכב הלהקה, אמור פתאום ראיתי איך אתה נשכר/ וכשעלה השהר מן ההר/ אז אותך הבאתי אל הכפר". השיר נכתב כמה ישרישאלי הקדל תמיד בכת כבות מבסאה שנים לפני המלחמה. ב־69' ניתנו לו חיים בכיצוע דני שנים לפני המלחמה ב־69' ניתנו לו חיים בכיצוע הני וי לו, מבר הלהקה, את השלו שלו – "אלף פרחים וסלי, או נער מתוק, בקושי מתגלה הוא שר אותו

חייל אחר של נעמי שמר, שרווקא חזר ("החייל שלי חזר", עשה זאת גם הוא כמה שנים לפני מלחמת שלי חוד א עשה האיר הגדבה עוד שיר אבל ששת הימים. השיר הגשו לראשונה בפי "האחיות בשת עוד שיר אבל ששת הימים. השיר המלחמה שרה אותו שולה חן, ואחריכן בשתר עוד המלחמה שרה אותו שולה חן, ואחריכן

הרא נאסר בהשמעה. לא כל החיילים חזרו. ופני אחרים מאלח שחזרו – שונו. אחרי מלחמת ששת הימים היה אחד שהבחין בכך. דוד עתיד לחם בירושלים ונפצע, ואף לרגע, גם לא בתקופת ההמתנה, לא היה שותף. לאומוריה. לא על עצמו כתכ עתיר את השיר "הייתי בער". "אני הייתי מילואימנים לכל דבר באותה תקופה. הייתי ככר בן שלושים ושתיים. השיר לא מדבר עלי, אלא על צעיר שעכר טראומה אני זוכר שהייתי בערב ראיונות שערך דן כן־אמוץ ב'הילטון'. הוא ראיין שם את מאיר אריאל ועוד צעיר שחור מקרבות הרמה. התרשמתי מהשינוי שהמלחמה חוללה בנער הות, וכתבתי את השיר".

(דמשך בעמוד \$1)

מוספסוט 49

ICSNA DIZ אני הר-אינו מצדו ויבית המזגן" קונה כמויות מצדן "בית המזגן" קונון נגוויון -אצל היצרנים ואת החנחת מעביר נוחים. תנאי אשראי ותשלומים 1. אחריות חחברה חיצרנית - שנת

:123,5 IlJiUNN 20.1.38 122 ninnk לחלקי חילוף ושירות. ב. אחריות "בית המזגויי - 3. לחריות לחתקוה, שנת ביטוח לשירות + חלקים + שנת ביטוח יוניתי היי הייזייית היי הייזייית היי הייזייית החתקנות נעשות על ידי אנשי מקצוע שעברו הכשרת מיוחדת. שירות תיקונים אמין ומחור לכל מונים אמין ומחור לכל מונים המוגנים. חוכון בבחירת המוגן חנכון למקום חוכון. כל הרוכש מזגן מפוצל מקבל שמשירו לים. (עד גמר חמקאו).

4. חולון: סוקולוב 110 1881856 -33

Baron Mis מנהלה באשית רעונה: חנקין 4, 455166

נ. תייאו אבן גבירול וב, 15. 292-30, 93-283593 2. דעננה: אתווה 102 (בפסגי), 455166, 4522-22939 .5. ראשליש: פינסקר 4, 996197 03-996197 8. חיפה: יוסף 59, 964-66847 1. 04-66847 (בפסגי), 113 99, 93-996197 .5. ראשליש: פינסקר 4, 996197 03-996197 8. חיפה: יוסף 59, 954-66847 (בפינסקר 54, 9873-2790 8. חיפה: יוסף 59, 9873-2790 8. ההסתדרות 48, 88

בסיני" של שמר. לשריון היה "הוא פשוט שריונר" המשעשע, ולסיירת חרוב נכתב "יש לי אהוב בסיירת חרוב נכתב "יש לי אהוב בסיירת חרוב" (לחקת פיקור המרכז). בעקבותיו מיהרו שירים אנח" (צפון) ו"טיירת שקד" (דרום). רוזננלום: "אלה הפסקנו להריח לימונים, שחילקו לנו. היינו נוסעים ורואים גוויות עצומות של חיילים סורניים, יריהם היו בינגלס של הצכא, למרות שאיש לא חשב אז שלוחות מתור החול, למעלה, לשמיים".

צינה כנו שרה אותו סולו כלהקת הנח"ל. שום עמדו ושרו מאוצריה כפריו, צער קעוא של מנער חיילי: "היעדים מטחברים והרוסים/ מפל הרמון מול שמש נמסים/ ובעיידה רפאים לפנה/ חמור כודד תועה כבטרם מלחמה/ הקיץ ל מפלמו הישנים", ואביבה: "אבל פניך נערי שוו שומ/. היה לי נער מאחזב, היה לי נער/ עליהם בפטרולים. החיספוס שלהם היה עטוף בערינות. שול הה שלו, צלולות היו עיבק/ הקרב נדם ושוב

קנמו אל השער/ אך הילוכו כבד התומות פניו". ת עתיר, איש חריג כבוף הומר הישראלי, עלה לדן מברה"ם במלחמת השתרור. הוא היה או כן חשופה אחייכן היה חבר קיבוץ משמרות. הוא מוצו השור לידי שלום חבוך, חייל בלהקת הנח"ל, ואה מן אתו כידיו של רוונבלום. עוציר, היום חבר יין נע" ושיר "תיכלניות", שנם הוא כוצע כלהקת של מותה תקופה. היום הוא משתדל לעכוד כמה יון שנה בנוי של הקיבוץ. שיתונו נשמעת כברה תקופה, אומר: "אלופי הפיקוד אימצו זמרים ומלחינים ועב. רומה שיש לו ותק נדול מלאחרים

א של מישתו כפטה מפלנת העכודה וחשב איך מומר המוסיקאי יאיר רוזנבלום. אבל צבאיות. רפי בדמשה, או ראש מרור הפקות בהווי זונה כין הפומון לחייל ובין החייל לאנרה, היא ובירור של צה"ל, זוכר טירוף של הקלטות. בתחילה אל שהבלך ישופון לחייל ובין החייל לאורה, היא ובירור של בוו לו האבים בודרים וקבוצות התחברו לשהבל יצירת מיתום. אותו מיתום שכולנו שום לותץ מאז מלחמת יום הכיפורים. פריחת לרגע ותפסו כל אולפן פנוי, וכלבר שיהיה להם חלק ילתה תוכאיות בעיקבות מלחמת ששת הימים בהילולת השמחה, ואולי גם בכסף ובפרסים. בשיא ישה ות דותבלום במרכז המוצק של הומר התקופה, בתחילת שנות השבעים, הגיע מספר הלהקות המצונות סכתר להלחין צומחות מנוני הצבאיות לעשרים. עד היום שומרים חבריהן את קינאת התחרות עד היום שומרים חבריהן את קינאת התחרות עד היום שומרים חבריהן את קינאת התחרות על שנת לי שנה הבינות, שכול, תקווה לשלת.

הצעירה. "ימי להקת הנח"ל היו חימים הכי טובים הצעירה יות משל, משלה לשלום לה להיים הצעירה בחייר, אומר רותבלום. על הדשא, בקיבוץ ברשמאל, מינה מול השונים הוא הלחין ללהקת היל הים את יושבים אבי עורן ושולה הן, זוג נשוי, שאולי ואכיבה על השונים הוא הלחין ללהקת היל הים את יושבים אבי עורן ושולה הן, זוג נשוי, שאולי הערכנה הנהיל. איר יושבים אבי עדר ושולה זון מה מלהקת הנח"ל. אין רוובכלום, כולם מלהקת הנח"ל. אין רוובכלום, כולם מלהקת הנח"ל. אין שוב מרנישים את נגיעות הרשא בעור הרגליים, הם שוב מרנישים את נגיעות הרשא בעור הרגליים, הם שובה מעוד ארבע אורי הצוריים" בשלושה עולה. מוצחים לא היו מפורשים, אך כל היל הניה מוצחים משירה הם אומרים. 7. ירושלים: הגידם 1, 22-233707 (בית השירים, שקראה לצעירים שיר רגיעה שבין מלממות. בתום השירה זם אומרים: 8. חיפה: יוסף 59, 27-668471 (בית השירים, שקראה לצעירים אין שום צורך לראיין את טליה ותיקי. לא יהיה לה 9. בארך שבע: ההסתדרות 48, 76928 (48) המלות הנח"ל מקם בכתבה.

ושולה חן, יאיר רוזובלום, שאולי ואביבה

גם באלחאת לבנון היו ודאי קרבות אפוארים כאו הקרב על גבעת התחאושת. דק לא היה מי שיכחוב אותם. המשוררים היו עסוקים בניפוץ המיחוס 📆

רווקא "סיירת שקר" (לתך: רפי בך־משה) לא הוזמן

אצל דליה רביקוביץ. היא כתבה אותו אתרי שהייה בת

יומיים כבסים היחידה בדרום. "יכול להיות שהשיר

יצא סנטימנטלי מדי", היא אומרת בתוגשת חיבה

כלפי והברון של הלילה שעשתה בחברת החיילים.

בסיירת שקר מרליקים בלילות מנורה חוקה/ בחרר

המפקר. וכל עין באור מבריקה", כתכה המשוררת,

והעידה כדרך המשוררים: "ואין אחר שם שלא עלה על

מוקש". "אתר כך היה נדמה לי שחלק מהם לא היו

מווצים, כי אמרו שלא נכון - לא כל אחד מהם עלה

על מוקש. אני הוקסמתי מהאנשים שפנשתי, שהיו

מאוד צעירים וריכרו כל הזמן על מוקשים שהם עולים

משקלן של הלהקות הצבאיות בזמר הישראלי

שאחרי מלחמת ששת הימים היה כמקום התפוח של

צה"ל כחיי ישראל המורחבת. בין 67' ל-78', השנה

שבה פרק רפול את הלהקות הצכאיות, היתה תסיסה

יצירתית בלהקות צה"ל, שהלכו ורבו. כל אלוף פיקור

טיפח לעצמו להקה במסגרת מעמרו המתעצם. הלהקה

הצבאית היתה חלק בלתי־נפרד מחצר המפקר, שהיה

כא לחזרות, מעורב כבחירת התומר, משיג תקציבים

למימון התוכנית. מי שעבר עם לחקות צכאיות באותה

ומשוררים, כמו שוצו על מדרכות בעיר, כי היה מותר

להם, אכלו בלי לשלם במסעדות, ערכו מסיבות

ניצחוך. חברי הלהקות הצבאיות השתתפן במסיבות

ראותניות בכתימלון מפוארים. הם ראו שם אלופים

אפילו לפיקוד חדרבה ולחיל ההגדמה היו להקוח

שותים הרבה ולא בוררים מלים לצורך סיפור בריועה.

במונחים כאלה".

הייתי עפר לרגליהם".

לתיקי וטליה אין מקום בכית־קפה. הצמר הזה הרסני, כבל שהדבר נוגע לניהול שיחה תקינה, בגלל הצחוק. הבריחות לא משכיחות מהן תמונות שלא חרוב" ולחקת פיקור המרכז). בעקנותיו מיהרו שירים נכנסו לשירים: "כל סיני הסריחה מגופות המצרים. לא שנשאו שמות חמרי כל הסוואה בטחונית: "סיירת הפסקנו להריח לימונים, שחילקו לנו. היינו נוסעים 'אנוז" (צפון) ו"סיירת שקד" (דרום). רוונבלום: "אלה שלוחות מתוך החול, למעלה, לשמיים".

לא שומחת הניצחון

יענקלה רוטבליט בתב את "שיר לשלום" בלונרון, 69'. אנגליה היתה תחנה אחרונה בטיול ארוך שרוטבליט ורוזנכלום עשו באירופה. יאיר רצה לחוור לארץ, וזירו את יענקלה שיטיים את כתיבת השיר שהתחבר על פני אירופה. רוטבליט, פצוע מלחמה, נשאר בלונרון, ולשם הגיעו אליו הרי הקרב על "שיר לשלום". התקווה הערפילית לשלום הובעה בשירים ככר קורם, אבל אף אחר לא קרא לצעקה גרולה שתסיט את המכט מכוונות הרובים לאוכייקטים של אהבה. לא כל אלופי צה"ל אהכו את המשפט: "שירו שיר לאהבה ולא למלחמות". בעיניהם, היתה לפתע הלהקה הצבאית למכשירימחאה מבית, במקום שופר תעמולה. האלוף רחבעם זאכי, אז אלוף פיקוד המרכז, עמד בראש המתנגדים לשיר. העניין הגיע עד לכנסת ושם הכריע דיין: השיר יושמע. גנרי לא ויתר. כשלהקת הנח"ל חררה לתחומי פיקור המרכז, היא נאלצה להשמים מן התוכנית את הזעקה של מירי

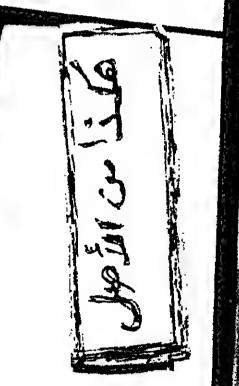
אלוני: יתנו לשמש לעלות". רוטבליט זרוזנכלום טוענים עד היום שהם כתכו שיר תמים, שלא גוער להוות סמן התפכחות. אכל המלים "איש אותנו לא ישיכ/ מכור תחתית אפל/ כאן לא יועילו/ לא שמחת הניצחון/ ולא שירי הלל", הצכיעו על הרמץ הרועך של מרורות הניצחון. המתים הם העוברה הכי מוגמרת של כל מלחמה. זכות של תפילות לא תימנע עור הרוגים.

תנובת השירים ניגרעה ממלחמה למלחמה. במלחמת יום כיפור שרו "לו יהי" (שמר), "הַיַּה לי חבר היה אחד ורוונכלום, טהרלב). עורר פלרמן חינר שיר על סמר מלות עידוד של מפקר חיל האוויר: הפומון התאמץ לשכנע ש'את המנגינה הואת אי אפשר להפסיק". והיו גם פראפראזות מרוח נוסח "יש ערימה של דשא על החבר'ה". ובשל"ג, מה בשל"גו כלום. יאיר רוונבלום: "גם בלבנון היו וראי קרבות מפוארים במו הקרב על גבעת התחמושת. רק לא היה עוד מי שיכתוב אותם. המשוררים היו עסוקים בניפוץ המיתוס. על רקע המלחמה הואת לא תיה ומו להסתכל על החייל הפשוט. לצבא אבד האמצעי לביטוי החיוב

שבמלחמה. לכן הוקמו הלהקות הצכאיות מחדש". עכשיו הן שרות על שרית הספרית. ואורחים מן חשורה שרים הלל לכטלנות. כשאוזלות המלים לשירים, שממילא לא יעצרו שום מלחמה, נשאר רק לפום מחוריםחור: "הולה, הולה, הולה, דגלה/ הופה, הופת, הולה, הולה".

תלמה אדמון

51 साजक्ष्मंत

העבורת של ימינו מחייב אותנו להיעזר כקריאו

מהירול. אם זמן זוא כסך, כמאמר האמריקאים

(אגב. קוראים מהירים מושבעים) הרי שקריאו

יש לך פנאי

מוזירה חיא גם כלכלית ביותר.

מיל"ה המכללה לקרימה מהירה

23 שנות נסיון * 40 אלף תלמידים * פיקוח אקדמי

קריאה מהירה – ללימודים, לשבודה ו...לפנאי

כולנו מכירים את תופעת "לא הספקתי" או כמילים אתרות: "אינני מתנכר על החמר". איננו מספיקים בלימורים, איננו מספיקים בעבורה, התוצאה: אנו מתפקדים פחות טוב יתרה מואח, כבר שכתנו את הטעם המתוק של המטרירותו מי עוד זוכר את התרגשה:

קריאה מהירה באה למקום עבודתך

קורסים מיותרים רכים נערכים לאמרונה ע פי השנא מיותרת כנוסרות ובמפעלים עצמב בין השאר לבכירים ולמחנדטים של המרכז הלאומי לפירע טכנולוגי (הוזמן קורם שלישין, לקציני צה"ל לקציני משטרה לעובדי גנק דיסקונט ולאורים.

דבוגרים טועגים בי השיפור באיכות הקריא זוא מירי. אתר מהם מספר כי את עוצן יום ו היא מסיים בחצי מן הזמן – ובאותה רמת על פקום בקורם... דם מרוצים קורו

ססעלים מוסרות. שנוצים ואינרים המשוניינ גם הם לשפר את יכולת הקריאה, ההבנו והתפוקה של אנשיהם יפנו אל שרה, הממונ צל ווקורסים בטלפון: 200100-08 ב20000-11 שעה 6 כבוקר עד 7 בערב והקורם יגי

ספריות עם

לשמירה

מפני שפריות 50

לפו מנדות 🏴

100 אפשרונות

קריאה מתירה במכללות, במרכזים קהילתיים, במתנ"סים ובבתי"ס

מוסדות לימורים והשכלה, המעוניינים לקיים מירכי ושיתוף שעולה נרחב. מהפכני ומהותי מרהים בקליטת האינפורמציה סבחלי מוסרות תינוך, מורים מתנכים ווערי הכתובה הנדרשת לעכורתי, עיסוקי האחרים הודים, מיעצות תלמידים וקבוצות חלמידים יפנו למיל"ה, המכללה לקריאת מהירה, סלי סבוקר ער 8 בבוקר ער 03-90059.5-6

שריאה מהירה כאה בריוק נשכיל לפתור בעיות

בלימודים

אולם טכניסת הסריאה המהירה מלמרת את

לחגיע, מסתבר, למהירות קריאת חגבוהה פי

שניים, פי לשלושה ויותר מכך. אתרים מנוגרי

זקורסים לקריאה מהירת קוראים היום 10

מאוד את רמת ההכנת של החומר חכירתו. כך,

ניתו להתנכר על כמריות עצומות של חומר

כתוב – ללא טשי. להתכונן כיעילות ובמחירות

לכחינות. לכטוע כמויות ענק של חומר

ביכליו גרפי. להיות מוכן וערוך כלימודים וגם,

בימינו כל מי ששואף להתקרם ולהצליה

ונטרטוסטם

N"2 97 77771]

03-226061 年

19:00-16:00 11:30-09:10 00 10119

בעכורתו חייב להקרים שעות ארוכות לקריאה.

עמודים (ו) ברקה

ליהנות ובלי נקישות מצשוו.

אנו פוראים בדרך כלל כ־1/2 עמור כרעה,

עכודתו ואת התוצאות המושגות.

קריאת מחירה, מאפשרת לחתבונן ביעילות

אולם כיצר קוראים? כיצר מכרילים בין טפל

לעיקר: כיצר קוראים ביעילות: כיצר מבינים

וווכרים טוב יותרו ובקיצור, כיצד מספיקים יותר

כעכורת, עם תוצאות טוכות יותר וגם נהנים

ד"ר עמיר גרלמן מתל אכיכ כותב: "שינוי

לפגישות חשובות. לסרוק במהירות חומר רב

בתל אביבו ביות ציוני אמריקה, אכן גבירול 26 כתל אביב: סמינר חקיבוצים דרך תיפה 149 ידושלים: מכללת מיל"ח אגרימט 30 בחיפת: בבית ארדשטיין, י.ל.פרץ 20 חדר ק. חיים: בית החסתדרות. שרת 75 זרצליחו בביה"ס התיכון, חורב קוק 30 בכפר סכא: בחטה"ב ע"ש אלון גלר 6 ברחונות: בבית חומישה, גולדברג 6

ראשל"צ: גימנסית ריאלית טמילצנסקי 3 ביום א' 7.6 וביום ד' 10.6 בשער 7 בערב לתרשמת ולקבלת ציוד ליפורי חקדם ובוא 30 דקות לפני מתיחת תקורס שכר הקימת למשחתף 16s שקלים מרשים. הוצשת הקיץ זה מזמן שלך לקורס קריאת מתירת של מיל"ה

מי שמוכל מחומר פנאי רומנו דמים. כי השואף לשפר ללא מכר את הישגיו בלימודיו ואמנם, מספר עצום של משפטבים, ובעבודה, קורס קריאה מהירה חוא בריוי מועדסים, מנחלים שישר ללא חכר את הרגלי בשכילו. כראי כאוד להקריש פעמים בשבוע ו

כמאר את ההישגים כלימורים וכעבודה וגם. לגלות מחרש את שצות המגאי.

הקורטים לקריאה מתירת יפתחו במקומות הבאים:

ביום א' 7.6 וכיום ד' 10.6 בשעח 7 בערב ביום א' 7.6 וביום ד' 10.6 בשעה 7 בערג ביום א' 7.6 וביום ד' 10.6 בשעה 3 בערב

ביום א' 7.6 וביום ד' 10.6 בשעה 3 כערב פתח הקורו: סטינר שויין קלפן 42 נתניה: בית ליגת נשים, מקדולוד 5 ביום א' 1.4 וביום ד' 1.6 בשעת 5 בערג בוטת גון בכית חרבות, קריניצקי 6 צכאר שגע: מכללת מיל"ח רמב"ם 30 ביום ב' 8.6 וביום ה' 11.6 בשעה 3 בעדב ולון: בית חנוער נאות שושנים, נאלים 50 ביום א' 7.6 וביום ה' 11.6 בשעה 6 בערב

אנות אינטרטומטם מרמיב את חספריות בדכ חלפו חארד

קטלוג צבעוני חינם

ספריות אינטרטיטטם ת"א, רח' בן־יחודה 97. מיקוד 63401

המלחמה תוך כדי פגישות, לחסל פינורים בעבורה

מווו מג לעירו של אבא תושי. את הערבים של רן קצון ופיש בתיאשרון "בישות" של יענקלה אנמין, פשוח שבנו בקומה התחתונה של ביתו של חיים ספל שוצב רב הנו בת"א. זו היתה הוצעהלת. אמריכן מום לתיק הצנות כמו "גבעת ספון ריבו" וכמובן קש המספרי "איש חסיך היה".

צל שם רבד לא יכול היה להתחדות עם הצלחת און, נביכונו של יווים נאון וכהפקתו של האחד פוד - ניורא בודיק – שבאותם הימים היה כשיאו. מי לתני כרסיסים ל"אלהמברה" ביפו, צדיך היה לשו שעות בתור, ואו לקנות משהו לעוד שלושה מופת כמעם מדי יום התקיימו שתי הצגות כפני צלמה מפצצים, והקהל יצא מדעתו. הצלחה נוספת ל וחיק נאותם ימים: "דון קישוט איש למאנשה" משם של נדעון דונור, שהציג כאולם נחמני כת"א. שמקה זה ניקנו כרטיסים תודש מראש.

ודד קופלר ואמבון מסקין הקימו אז את "כיפת השחקנים" וראו ברכה בעמלם. כשוד המסך, היו שחקנים צעירים נפנשים עם ציירים וטופרים צעירים כ"מרתף של מסרה", ששכן בדיזנגוף פינת שדרות יווקישת, היום כדנוריון. במקום הזה, בדיוק איפה קום הים קפה נידיורק", היתה תנות ספרים ברולה ש מצאת "מסדה", ובמרתף של אותה חבות היו

היתה קליפורניה". ה"מכה" של כל מי שרצה תנו עמוק לתוך הבוהמה. דיזנגוף פינת פרישמן, ושות לפנים, שולחבות בחוץ, תמיד מפוצץ. שנים ששלטו כמקום חיו כתום־ארום, עם קירות שלים נשחור ובר גדול במרכז. מי ראה אז דברים סלג המציאליטה של המעום היה מיץ מבדינות צלין אידי נתן, בעל המקום, בין טיסה לפגישה עם צעיוה ברי, ראש ממשלת הודו, לנסיון להיכנס עם סאם פופי למצרים. כ"קליפורניה" קיבלת גם ושודע נפלא כימים ש"ראנץ" כורגר" ואחיו לאלם היו עדיין בגדר סיפורים רחוקים מאפריקה.

סרום העיר, רחוב המסגר בעיקר, פרחו שעונים לצעירים. אלה הדיסקוטקים המפורסמים שיני השב של או הירבו לתחלונן עליהם ולבכות חולום שנתנ לכלות כושם. מוערון "ברברים" חוביל לה מוד עשרות ריסקוטקים מסעירים שכיכבו בהם לשות השפליות ותופים ברוקאנדול של אז. כימים

ליאלהונברה".

ו שעות בחור

חושם האולם

וה עבוצץ. הקהכ

א אדעתו

אותה לפיוח ותיוח – שאמרננים רבקים כה ער

משפט מלחי: מין וכסף ושמות מפורסמים

זיונה סופר "ידועה בבעיתיות שלה", היא לא לגמרי יציבה, ומשום כך ביקש מהעורכים להיות זהירים ולא לחטיל בוץ במערכת החשובה כליכן של בתי־המשפט. עורכי־העתונים קיבלו עליהם את דין השתיקה. אתרי כמה תודשים יצא הסיפור התוצה בעתון "בול", וכל העסק התפוצע ברעש גדול בכל שאר העתונים. המשפט החל כשנה וחצי לפני מלחמה

ששת־הימים ונסתיים בקול דממה דקה – בזיכויו של מלחי – מיד לאחר תום המלחמה. היו בו במשפט הרבה קטעי דכילות עסיסיים שנלגמו כבצמא אדיר בקרב ציבור שחי ללא "דאלאס"

יונה סופר נחפכה להיות האשה המפורסמה ביותר באותם ימים. פיערה המחומצן בלט אפילו בתמונות השחור-לכן. קהל רב חיה מצטומף מדי יום במסדרונות בית־המשפט המחוזי בירושלים. תאב לשמוע כיצד הסדירה את הפגישה עם מלחי, מה הוא אמר לה ומה היא אמרה לו, למני ואחרי שקיימו בינתם יחסי־מין. כל הארץ רצתה לדעת האם לגברת סופר היו יחסים גם עם עורכי־דין מפורסמים ווספים, או שגם מח שעמד למשפט היה פרי המצאתה. עולם שלם של מיו ותככים מהווי בתי-המשפט ומעולמם של עורבי־חדין נחשף במני אנשים קשי־יום שלא ראו אז דראמות כאלה אפילו בקולנוע. תעתונאי יוזיאל לימור שסקר אז את המשפט ל"מעריב", מספר שבכל התכנקות חברתית של מקפר אנשים דיברו קודם־כל על המשפט. כולם רצו לדעת כל מלה

שנאמרה בו, עשו ספקולציות על אופן סיומו. יונה סופר היתה מתפרצת בבית־המשפט, צועקת על חקהל, צועקת על השופטים. יום אחד תודיעה בצעקות חיסטריות שיותו לא תעלה להעיד. כולם נגדה – והיא לא מוכנה להמשיך. חקחל עצר את נשימתו. הבטיחו לו דראמה – וקיימו במאה אתווים. לבסוף חזרה בה הבלונדינית ושבה לחעיד.

אליעזר מלחי, למרות שזוכה, התפער ממשרתו כשופע מחוזי ופתח משרד פרטי לעריכתידין, בו הוא מחזיק עד חיום. את יונה דאז את ועדת העורכים של העתונים היומיים, כופר לא ניתן היה לאחר. שמועוה אומרות שהיא וביקש מהם לא לפרסם את הסיפור. הוא טען ירדה לאוקטרליה.

היום – שכבל שהמצב הבלבלי קשה יותר, כך אנשים - קשה מאור להיבנס. תמיר היו כאלה שהקרימו אותך פי שנתן להם את זה בגדול היתה שלישיית

נה והצי ריתק או את האנשים בארץ משמט פוס נה בין מין וכסף פוס מון בין מין וכסף

ושמות מפורסמים: משפטה של יונה סופר נגד

השופט המחוזי בתל-אכיב אליעזר מלחי. יונה

פופר, עורכתידין בלונדית כבת ארבעים מנהריה,

הגישה תלונה להנחלת בתי־המשפט בנגר אליעזר

מלחי. בתלונתה טענה שנתנה למלחי שוחד מיני

וכספי כאשר היתה אסיסטנטית שלו, ובתמורה

עיוות מלתי את הדין לטובת שולחיה, אלה

נתנת גם לסופר "מעריב" בצפון. באותו יום

שהתלונה הגיעה לעתונאי, כיום ער המשפטים

את עותק התלונה ששלחה לבתי המשפט

ששילמו לה כדי שתקיים יחסי־מין עם מלחי.

החלונות הנבוהים"ו אריק איינשטיין, שמוליק קראוס וג'ווי כץ. חיה לחם מוערון ברחוב הירקוז, בירכתי השגרירות האמריקנית של היום, שנקרא גם הוא ותמוצים בחוך הפיתה, על חשבון הכית. ואפשר היה "החלונות הגכוהים". מרי ערב בחצות, לאחר שגמרו להופיע במקומות שונים כארץ, היו שמוליק, אריק וג'ווי נותתים כמוערון שלהם ונותנים עוד הופעה. היה

ותפשו את כל המקומות. זמי שנשאר רעב בשתיים שלוש לפנות בוקר ולא רצה לנסוע עד "נלר" לאכול סטייק, היה הולך לסטקייה של האת של "שולמן ישלם", עומר ואוכל. מרבית הכילויים נגמרו בעמירה באיזו סטקייה עם פיתה וסטייק ביד, טחינה גם ללכת ל"מונטנה" להרביץ גלירה, או ל"ברוקלין באר" ברוענ אלגכי. "אין" שכ"אין".

בירושלים פרח אז הכר של "מלון הנשיא". חיים שיף, בעל המלון, סכל ככר אז מכעיות גזילות. בכרי לעודר את הציבור לכוא ולשפר קצת את מצכו נכנק, הוא הנהיג ופירסם "מחירי מיתון" מיוחרים, כסי שקרא להם. יכולת לבוא למלון, ללכת שם לסאונה, לשחות בבריכה מחוממת, להנות ממיזוג־אוויר וחימום וממגרשי טפורט וטניס במחירים מוזלים, ביאה למי שוקוק לסאונה בימי מיתון. מי שרצה לכוא רק לבר, יכול היה להנות שם מהופעה של "שלישיית המיתון". שלושה ומרים לא מוכרים או, שירדו מהר מאור ממפת הבידור ואת עקבותיהם לא איתרנו. הגימיק עבד. הבר היה בתעטוקה מלאה. משקה תוצרת הארץ עלה בו י 1,50 ליי, תוצרת חוץ 2,50 ל"י.

בכלל, המיתון "כיכב" במודעות הסרסומת. בבתרים מכרו חמש דירות מפוארות כרחוב ז'כוטיגסקי פינת מקולוב, "שנכנו לפני המיתון", ללמרך שמרוכר בסטאנדרט בנייה גכוה מי שרצה יכול היה לקנות דירת שלושה חררים ברחוב הזוהר, שהיום שייד לשיכון בכלי, ואו היה "המשך של יהודה המכני". בעבור דירה כזו צריך היה לשלם 42.000 ל"ו, סכום . עתק באותם ימים. הרירות נחטפו. המיתון השתולל. פריחה לרולה היתה באותם ימים למתקיני תריסולים.

५३ साम्रह्मात

"תריס־קל" עכר לחנות חדשה, ומודעות הכרכה תפשו שני עמורים כ"מעריכ". כולם סגרו מרפסת. חלק כדי להגדיל את הסלון, חלק כדי לא לשבת במרפסת

ואם כליכך טוב, אז למה כליכך רע? אייאפשר לומר שהית כליכך רע, אבל היה קשה, קשה מאוד. כהיום כן אז. שכבה קטנה, טרר גורל של חצי עיירח־פיתוח, הגגה כתל־אכיב עם כוסית כרנדי 777 ביד, ועליה כתבו בעתונים. וכי על מה יכתבוז על אלה שאין להם עבודה? את מי זה מעניין. על החיים במקלטים? על ילרים החיים בטראומה של הפגות ביתם יומם וליל? העתונות של אותם ימים עברה על הרכה מאוד רברים לסדר־היום. ראָתה את עצמה כספקית מירע, לא כבעלת תפקיד חברתי חשוב בשמירה על הרמוקרטיה או כמשמשת פה לחלשים. קשה לתאר במלים את השינוי שחל בעתונות בעשרים השנים האחרונות. כפברואר 67', למשל, פרצה מחלוקת בין עתונאי ירושלים לבין מוכירות הממשלה בעניין "אורכן של הודעות הממשלה". מוכירות הממשלה הסבירה לעתונאים כי "לפי מדיניות ההסברה החדשה של הממשלה, לא תוסיף פירוט על ההודעות הרשמיות, שיהיו קצרות ביותר". שאל עתונאי: "מה נעשה כהורעות 'ביקיני' כאלהז הלוא הן אינו מגלות דבר". השיבו לו ממוכירות הממשלה: "ישיבות הממשלה אינן מחנה נודיסטים".

אכל מכחינות אחרות, עכודתו של עתונאי כאותם ימים היתה קשה לאין־ערוך מעכורתו היום. מי שמע אז על משררים ליחסי־ציכור שמעכירים הודעות לעתונות על כל עיטוש ושיעול של הקליינטים שלדם! היו מעט רוברים רשמיים, בעיקר של מוסרות גדולים או של משרדי ממשלה, ווהו. לא היתה תעשיים שלמה, מאורננת ומתוחכמת, שראגה שתעשה אן תאמר דברים כשביל העתונות. ויותר מכל השפיע על פני הרברים דאז היעררה של הטלוויזיה.

ככלל, חדשות (ברדיו) לא היו כל שעה, אלא "רק" חמש פעמים ביום. היה או יומן הרשות אחר ששודר בין 8.30 ל־9.00 בבוקר, ובו צריך היה לרכז את כל מה שארע כמשך יממה. מובן שאי־אפשר היה לראיין בו כל מי שאמר מה נמשך היום, כך שתהליך החשיפה של הפוליטיקאים היה איטי הרבה יותר מאשר היום. גלי־צה"ל לא רק שלא היו "כל הומן", גם לא חצי הזמן. היתה זו תחנת רדיו כמעט־קיקיונית ששיררה קצת מוסוקה והרכה ד"ש עם שיר לחיילים ומהם. קוליישראל היה כמעט מונופול. חרשות מצולמות ראו בקולנוע, ב"יומני־כרמל", ואלה סיפרו כעיקר על אורחים תכוכים שהגיעו לארץ ועל פתיות

אף על פייכן ולמרות הכל היתה אווירה קשה כציבור הישראלי, ומכלי שהתסשורת תהית "אשמה" ככך. היתה זו התקופה של ה"אחרון שייצא יכבה את האור (כשרה התעופה לוד)", אחת מעשרות כדיחות שבונסו בספר "כל בדיתות אשכול" שליקט אורי סלע. בערומש מכוניות, היום פמעט בכל בית יש אוטון: (ראה מסגרת). הבריחות נתנו תחושה של פריגיירה טלוויויה וויראו. כשנת 67 היו בסריהכל חברה־כמחנק, חברה שאינה מאמינה כיכולתה לפתור | שתי טלוויזיות כעיר. ת בעיותיה ככומת עצמה. רבית מהכריתות מספרות על מסעותיו של לוי אשכול, אז ראשיהממשלה, לארה"ב, לשנורר קצת כסף מן האמריקנים, להנדיל קצת את הסיוע, להכיא את בעיות ישראל בפני

אורי סלע: "ווחשופה של 65"66" נראחה קודות מארר. היתה הרגשה של נותנק חברתי וכלכלי, חוטר העבודה יצר אווירה קשה, אכל מה שהיה קשה יותר מכל היתה התחושה של חוסר מתרון. לא נראה שום שינוי באופק, לא הבטתוני ולא הכלכלי. היחה מעין הרנסה של אכול ושתה כי מחל נמות" – כמובן למי שיכול היה לודישות לעצמו את התענוג הוח".

ואחרייבן באה מלחמת ששח הימים, ודכר לא היה יותר בשהית.

קלקיליה, אתמול היום מחר

רגל אחת. היו עושים חיפושים. תעודת זהות, ידיים לבן, מיקסרים, מאווררים, כורסאות וארונות - זשנ למעלה, פנים אל הקיר, זה עניין יום יומי. באחת הפער מים כיקשו-מאנא כן שמונים לתרים יריים. הכן צעק

מַפקרת יהורה ושומרון אסרה על עיריית קלקי־ ליה לקרוא לאחד הרחובות ווראשיים בעיר על שם 🏻 פה רוצים את השלום. לא רוצים בעיות". תומייני. האיסור מתבסס על צו המונע מתושבי השטר חים המוחזקים להציב שלטים שיש להם משמעות פר ליטית או בטחונית, שלא כאישור המימשל הצבאי. כשהייתי בתפקיד ראשיהעיריה רציתי לסדר את הכ־ ניסה לקלקיליה. עשיתי תפירות והמימשל לא הסכים לאשר אותן. ביקשו ממני שאכסה את כל החפירות חורה. ביקשתי מהם לבנות ביתיחולים חדש, כי ביתיה־ הולים של האו"ם אינו מספיק לאוכלוסיה. הם לא הס־ כימו. אחר התושבים בנה בית־יולדות קטן. עד עכשיו המימשל לא מוכן לעזור במיכשור המקום", אומר ראש העיריה לשעכר.

"הם רוצים שבמשך הזמן קלקיליה תהיה שייכת לכפר־סבא", אומר ערנן הינדי. "מכינים את זה כדי שאנשים יתרגלו. זה חלק מהלחץ. אמכולנס שנתרם בגרמניה ישב כנמל חיפה שלוש שנים. לא נתנן לו להיכנס. כשאדם חולה, הוא נזקק לאישפוז בישראל ומשלם שם אלפי רולרים. אנחנו משלמים פה את כל המיסים: מס הכנסה, מע'מ, קופת־חולים, אבל דבר אלמנטרי כמו בית־חולים שיספיק לאוכלוסיה – אין.

"ישראל יצרה תלות בינה לכין הגרה בכלכלה, במסחר ובחקלאות. זה רבר טבעי שהסוחרים תושבים רק על הפרנסה שלהם. הם לא יכולים לדבר נגד מדי־ נת ישראל, כי הם לוקחים אוכל מהיהורים. אם הם יגידו: אנחנו לא רוצים ישראל, אז לא יהיה להם מה לאכול. הם, בעצם מפתרים לומר את האמת".

פער בין ראש העיריה המודח לבין ראש העיר ריה הנוכחי, הממונה, כמעט שלא ניתן לבי־ שור. אבו־סנינה נולד "איפה שיש עכשין עיר המכוניות של רמת־השרון, זה הבית שלנו, ואיפה תחנת הדלק זה האדמה שלנול. הוא לא אוהב לרבר על פוליטיקה. ליד דלת חררו ניצב שומר. הרלת עצמה נעולה. השומר מכנים אותנו פנימה לא לפני ששלף מפתח מכיסו ופתח אותה. הצלם מוכן להשבע שראה את אבויסנינה מוציא כתופזה אקרה מחגורת המכנסיים ומכניסו מתחת לשולחן.

אבו־סנינה מונה ביולי 82' לאתר תרתת ראשי הערים בגרה. המימשל הצבאי אינו בוחר ראשי עיריות באקראי: שלוש שנים אחריכך נרצח בקלקיליה יצחק רונה תושב סלעית. ראש העיריה הממונה הציע פרס של אלף דינר למי שיסגיר את הרוצת. "לראש העירית הקורם חיה פולימיקה בראש", הוא אומר, "לי יש בר" אש רק טובת התושבים. אחרי 67' העיר התפתחה וגד". לה. לפני המלחמה היו בערך 11 אלף תושבים. היום יש קרוב ל־30 אלף. כל שבוע אנחנו נותנים ארבעים רשיונות בניה. לפני המלחמה היו בקלקיליה אולי אר-

צריך להגין שתשעים אחוז מסוחרי קלקיליה חי-ים על השבתות. כולם מחכים לשבת שחידורים יכואו לקניות. עשרים אלף יהודים חיו מגיעים לכאן בשבת אחת. היום כאים אולי אלפיים, וחצי מזה ערכים ישרא־ לים כל זריפת אבן או זריפת בסבוק מקלקלים את רוצים שקט. רוצים לחיות, להתפרנס בכבור, זה מה שמעניין את האנשים פה".

איר היחס למתנחלים? "לא אוהב אותם. אף אחד לא אוהב אותם. הם חושכים את עצמם מרינת ישראל. למה הם כאו להעי ריע לשלושים אלף תושבים שלא עשר כלום. למה לא

חיכו שהכטחון יכרוק ויראה מי אשם". אתה מכיר את דניאלה ויים?

"היא שכנה שלנו, אכל לא דיברתי איתה. רק יעל מז־מלמד | שמעתי עלית בחרשות"

לו אל תרים ידיים ובעצמו ברה. התיילים ירו כו והוא מפסיק לומר ש"הכל מצויין פה. עכשיו יותר טוב מכל הכחינות יותר טוב. שכנים טובים עם היהודים אם היהורים לא יבואו אפשר ללכת לישון. לא יהיה לום

גאה הסותר חליל אבו חמר, שהתעשר בעקבות נייוו

הישראלים לעיר. הוא חולש על חמש הנויות, ולצ

גם רפואת השיניים הפכה לענף משגשג נעיו. קהל לקוחות עצום, רובם יהודים, שמסתער על המשב רופאי שיניים, בסך־הכל. פער המחירים לעומת ישראל הוא עצום. התעריף בקלקיליה הוא רק שלושים פקל לסתימה, ומאה ועשרים שקל לכתר. בקליניקה של סופיה סעיד עבד אל־קאדר, יושבת על הכסא ישרג · לית מפוחרת מכפר־סבא. אחת שהניעה למרות הנקנד קים. פרנסתה של סופיה תלויה בישראלים. היא פנסג להרגיע את האשה ותוששת לקפח את חייה על נש רופא השיניים. "מה את רועדתו" היא שואלת, זנל האשה מזררות להעלם, לפני סוף הטיפול. למופה ש תאוריה: "אני אומרת לקליינסים שאין להם מה לפוד. אלה שזורקים את הבקבוקים הם מתם ילדים שחצה עוצר כדי לא ללכת לבית הספר. ילרים בלי שכל. 🗷 רוצים לעשות משהו נגד ישראל, או שיעשו את ה בתליאביב ולא בקלקיליה".

בעלה של סופיה הוא ראש אגודה הכפרים. הז נוסעת כרכב ישראלי שסיבל בעלה כעובר מפשלה וסופגת אבנים בשל לוחית הזהות הישראלית. מפה לא מתרגשת. שום דבר לא מרגש אותר. "לפני שעשה נרצחה כאו לקליניקה המונים. עוד תודש תודשיים ישכחו את הכל ויחורו". יש לה נסיון.

לא רחוק מהקליניקה, כמשרד שמאחורי חנוה. יושב זיאר מחמד סעיד יונס. הוא חבר הפרלמנט היוד ני, ומנסה ככתב את הנאום שלו לעיתונות הישראלית יונס מוכן לחשבע ש'מאז נכבשה העיר אין לאושים בקלקיליה מה לאכול". וזה תקציר נאומו: "הפלחים והסוחרים מצכם לא טוב. גם מיסים הרבה, שלפני הבי לחמה זה לא היה. הפלחים לא יכולים למכור את התוצרת החקלאית שלהם כישראל, כנוו שישראל מוד רת פה. חקלאי שמוציא את הסתורה שלו התוצה יש לו משפט, אבל משם לפה מותר. בישראל, הפלחים ושר כים לממשלה אבל פה הם לא חשובים. הפועלים שעוברים כישראל לא עוברים כמו היתודים. אין כי טות, אין תנאים, אין כית תולים, אין כבישים פרף אני מקווה שירדן תחצור לפה ואתם תחצרו למקובלל כם". הוא יורע שברכת עמון יקראו את הדברים סס

כית מגרלת. לכן הקמיד בניסות. - כקלקיליו, מסבירים לי, יש שלוש קבוצות. אלה שתומכים כאש"ף, אלה שתומכים בירדן ואלה שתוב כים כישראל. כשאני שואלת איזו קבוצה היא הנחלה ביותר, הם אומרים: הבחירות יגידו. אבל אתרי ניסיון העבר, כשבחירות הופשיות העלו לשלטון את תומבי אש"ר, לא כהסרם יהיו בחירות. שעת ערב. שקט. אין רמז לבקבוק התבערה שייד

רק כאן בעוד שעתיים. "הפיגועים הם תוצאה של מסר רצון להמשך הכיבוש", אומר ערנן היגרי, "אנשים לא רוצים את ישראל, רוצים נסיגה מהנדה. אנחנו מבק שים לחיות כמו כל ברארם אחר, לחיות בשקט, להיות עצמאיים. לא מחפשים רצח ולא אלימות. רק עצמאות ווחו. אם ישראל תישאר פה, והמחנהלים ימשיכו לה תנהג כך וכל יום לכבוש ארמה נוספת, זה רס פרעי שכל אחר יגן על עצמו, על האינטרסים שלו. המשוסים של ישראל הורגים זקנים וילרים כלכנת ואף אתר לא החיים כעיר. הורסים את הפרנסה. אצלנו בקלקיליה מרכר ופה נזרק בקבוק אחד, ועושים עוצר שבוע שלם אין שום סיבה שיהיה לזה מוף". ואראפשר בלי סיור כגן החיות של סלסיליה מ

החיות הראשון בשטחים. אחמר האתראי עושה לנו כ" ור. יש יונים, יש תרבגולות, יש יעלים, חזירים מאפיי קה, ארונות, כרווזים, קופים, יען אחת, לאמה את שמפלרטמת עם אחמר, פוני, וככלובים כפנים: צנוע חתול כר חאכים שלא מפסיקים לנהום, לחשוף שיניים אויטרטו עומרים להתנפל. מי שרוצה יכול לואות בגן־החיות הזה סימבוליקה בוטה:

the state of the s

מודסה בעית

יהבלהול לאומן קרה! בלצול בחול־לבן 125-10% בחול 30 - 40% אלקטל השיגה פריצת דרך טכנולוגית. בעקבותיה זכתה במכרז החשב הכללי, ומציעה לבית־ישראל טלפונים, מתוצרת כחול־לבן, יפים, משוכללים ובהנחות ענק. יוניטל 1000 שותיים אחריורנ!!! מנעול חוסם־חיוג - מאגר של 10 זכרונות / חיוני ללא תקדים בישראל חוזר למספר האחרון יועלפון עם "אבא" יוניטל 2000 מנעול חוסם־חיוג / "נודניק" אוטומטי לקו תפוס / חיוג ללא הרמת האפרכסת / נורית לבקורת החיוג / מאגר של 10 זכרונות/ חיוג־חוזר למספר האחרון / מאגר של 10 זכרונות / חיוגי יוניטל 3000 חוזר למספר האחרוו / נורית בלעדיו היחיד בישדאל עם מונה־שיחותו / סוללה לבקורת החיוג / לחצן ניקל קדמיום לשימוד הזכרון בניתוק הקו / מפתח השתקה למניעת קשב / ככל מתג לאיפוס המונה./ "נודניק" אוטומטי לקו תפוס / של 5 מטר / מיתלה קיר / חיוג ללא הרמת האפרכסת / נורית לכקורת תחיונ / אישור משרד התקשורת 474. מאגר של 10 וכרונות / חיוג דוחר למספך האחרון / ZIIIZ ELECTEL אישור משרד התקשורת 477. אלקטל

是人物是产品的特殊

ממק בתינו שוק וליוערים מוסורבו שוק מינוערים מוסורבו שייטוערים מוסורבו פינוערים מוסורבו בער (CO3) 5464611-2 יניוערים 62744 בער המוכים לחנויות למעווקים וליוערים בדל 4671 בער המוכים 62744 בער המוכים המוכים המוכים המוכים 62744 בער המוכים המוכים

kinedio54

גליון יוני של:

עיתון של 280 עמודים שהוא שלושה עתונים (ועוד מוסף אחר):

הירחון לאשה ולמשפחה – הירחון

ארבן כגבר – מגזין לגבר

כוסר – עתון צבעוני לילדים

"כדאי כדעת" – מוסף מיוחד על זכויות נשים ומידע שימושי (בשיתוף עם ויצ"ו)

הבטיתי כבר היום את העיתון אצל מוכר העתונים שלך

- 280 עמודים של צבע, הנאה וענין.

שובך יונים

נעצם כאתי לכקר את אחיו, יהונתן, אבל היו מקושים, אז הוא הצטרף. לא יודע בן כמה הוא ברוק אבל ממש קטן. אין קוראים לךז

יצוק כונה", יש לו כובע טמבל כתום שיכול היה למה לו גם כערסל. פה אתה כרנה?

'לפעמים אני בונה מקרשים בית, אבל זה לא שלתי אותו למה הוא מתכוון, או הוא הכניס את

מישוים לפה ויותר הוא לא דיבר איתי.

האידאלי**סט**

וצנות לקחו אותי אליו. "לך", הן אנגרו, "תרבר קה עם המדריך שלנו. הוא בעל עקרונות". וונר הראשון שהכחנתי כו אצל כעל העקרונות, ותלינו היתדי התם. במלים אחרות, הגעתי לו כקושי ער השה יום יבוא ויהונתן בונה, 17, יהיה הח"כ הכי

שה נכנסת. מטעם המפד"ל כמובן. הוא מדבר בשטף, מי משסים, כלי מעצורים. בעצם הוא לא מרבר, הוא מזה יהונתן הוא תוצר של טעות כלתי־נמנעת. את החנים שבתלמירים שולחים בעפרה, בכל התנהלויות, לישיכות התיכוניות הפנימיתיות. המורים משנות אלח הם רכנים חרריים, אנשי הכיפות השות. התלמירים, בדרך־כלל, תוזרים מן הישיבות י זכה יותר דתיים ממה שנכנסו אליהן.

"אני", אומר יהונתן, "רוצה שתהיה פה מדינת הלנה, שאנשים יהיו מחוייבים לחיות לפי חוקי תורה כמה דקות אחרייכן הוא סיפר, בחקשר אחר, שנסיכות מסויימות מחלל שכת – דינו מוות. אני שאל אות אם הוא חושב שצריך היום להוציא אותי לחולוק מפני שאני מחלל שבת. "לא בהכרח", יהונתן פונים, זה רק כנסיכות מאוד קיצוניות ובפני הרכב של מו דיינים. אכל תוץ מזה, זה חוק שצריך לקיימו".

. אדיכן, כשטף, הוא רץ בין בעיות שהן יסוריות ע נכי מינוך, יישוב, הגשמה, מוסריות, משאיר אותי ממריו, חסר גשימה, כותב עד כאביפרק. לקראת יפו ושבותי. מה בעצם, שאלתי, גורם לך להרגיש כן וו אוה הרי חי פה, היום, 1987.

"נשבילי זה תשמ"ו", הוא אומר. ומה עם מרד פשרה ועם תומר המנוחהז "כן", הוא אומר מהורהר מקקה אני כאמת מרגיש שאני צריך להיות יותר פעור גמה שקורה כמרינה"

אני מתעקש להאמין שיש בינינו משהו משותף. צלי ככל זאת. מנסה מוסיקה. מה אתה חושב על:

"אני לא יודע מי זה".

אריק איינשטיין: אשמע שיר כרדיו אני כטח ארע. כרגע אני

כשים לו קצת חופש, הוא הולך לסרט. ראה את ומנו ונם את "קומנדו" של שוורצנגר. סרט כחול יאלא ראה אר פעם, לא בסדר, אני אומר לו, מה יש, אישות זה יותר טוב מסקסן יטוב, אבל בטרטים האלה מת יודעים שזה מין משחק". אני שואל אם הוא חושב משים פוכנונופיים הם לא משחק. "אני לא יודע", מאחות, מאיפה לי לדעת"

לשווא יוצא עם מישהי וה אפלטוני לגמרי. "אני לינוני בה והיא יודעת שאמור לה לגעת כי. השיכוה מימנה היא שאסילו לא נפתכל אחר לשני לעיניים. מ שב זה אם אני והיא נסתכל, ביחד, על אובייקט ליש הלשהו הרבו נרגיש אחר את השניי זה נשמע למת כם אקט ורבודהיסטי, אבל אנו זה מה שעושה

מכונר. מי ששחותי איתו יהונתן הוא הכי מכונר. (המשך בעמור חבא)

הם לא הגיעו בגלל הלהט המשיחי

ערב אני יושב עם המבוגרים, מעל פחיות של קרה לה. בהתחלה הייתי בצפת. אחרי זה בירה ושקיות נרעינים. כשהם נשענים לאחור בירושלים. בטוף הגעווית ללמד ב'כולל' של יואל והכיפות נעלמות אל תוך הקיר, נדמה שאפשר, (בן נון). חיפשתי מקום ללמוד חנ"ך. מקום נוח, בקלות, להזיו את כל הסיטואציה מערבה.

שלושה זוגות. אורי ושולה זומר, ציפי ושי לוריא, ליאורה וידידיה סגל. הם שייכים, כולם, לדור בחמישית. אני זוכרת שירושלים שוחררה. כי השני של גוש אמונים. הדור הרגוע יותר. גוש אמונים – מבחינת התקשורת לפחות – מתעסק כל הזמן עם הוצח. הוא נמצא איתו במגע ישיר, יומיומי. עם חומן נוצרת בציבור התחושה שהנוש היח קיים מאז ומעולם, שעל הקו הירוק עמדו עצורה ל־6 ביוני 1967. ואז – ברגע ששוחררו (או נכבשו, מה זה משנה בעצם) השטחים (או יהודה ושומרון, גם זה לא כליכך חשוב) - פרצו כולם בריצה והתנחלו והתנחלו והתנחלו. איכשהו – ואולי לא כל-כך איכשהו –נוצרת האשלייה שחגוש מנשים תוכנית שחיתה שמורה אצלו כל מצאו הן בעיני". הזמן, שיש איזה ספריקודש מסתורי בו מפורטת

חובת ההתנחלות על כל פרטיה. צרוך לחזור עשרים שנה לאחור כדי להבין עד במח זה לא נכון. תזכורתו יהודה ושומרון נכבשו בעצם כתוצאה מכניסתה תבלתי־צפוייה של ירדן למלחמה. אף אחד לא תיכנן את זה או חלם על ות, בטח שאף אחד לא בנח תוכנית איסטרטגית שלמה איך להתיישב באיזור. מה שקרה הוא מה שקורה עם כל תנועה. בהתחלה חיו כמה משוגעים לעניין שתוו קולניים ואגרסיביים

ומילטאנטיים, אחריהם בא חרוב השקט יותר. עכשיו חרוב השקט יושב מולי, שותה את הבירה השלושית שלו. אנחנו מסכמים שכל אחד יספר את תקיפור שלו כשהוא מתחיל משחרור ירושלים וגומר ביום שכו הגיע לעפרה. בסיכומו של דבר יש לכל הסיפורים רק מכנה

משותף אחדו אף אחד מהם לא הגיע לעפרה בולל הלהט המשיחי. בנלל להט השמש באיזוו חשפלת – כו. בגלל הלהט מלאומי בטחוני – ום כן, אבל לא בנלל אף אחה מחסיבות הקלאסיות שנוש אמונים טוען שאנשיו נמצאים בגללן בין"שי שולה זומר (חמש וחצי שנים בעמרה): "ביום שחדור ירושלים למרתי בכיתח ז' בקיבוץ נאות מודכו. אחרו חצבא עובחי את חקיבוץ ועברתי לנוך בירושלים. שם התחלתי להתקרב ליחדות. למדתי יחדות במסגרת מכון מאיר בשעות אחר תצהריים, ואו נסגשתי שוב עם אורי שאיתו חייתי בקשר כל השנים, והתחתנו. חורנ לירושלים ואורי התחיל. ללמוד יודוח. בינתנים לפרתו שינה אלכסודר ונולדו גנו שלושה ילרים. אחרייכן שמעון שוואל בן נון מתח פרן בוכלי - ובאנו. לא מתוך רצון להתנוזל באנו חנה ווח בקום נוומד ויפה, ובשנומר ה'כולל' פשוט נשארנן. הראשונים שבאו הנוד הין אידאלוסטים היום זה מה, מרבר ירושלמי עם אושים והעדים"

אורי זומר: "אני מבונר משולה בחמש שנים. ום אני חייתו בקיבוץ, ומשם הלכחו לצבא. שירחתי במודיעין. אחרו כן עברתו לקומונה וחישית שוקיתה בראשיםינה, ומשם חורתי לקיפוע אחרו מלחמת יום ביסור עברתי לקיבוץ גוד במסורת רעוונות קומוניקטיים, שהינ לי באותה הקומה אבל היה 'פי שם משמר אידאלוני כי הם לא מספיק, אהבן ערבים: הנחלטוני שאני הולך לאמירם: הנעהי לשם ב־75 יעביתי במוסר של תופים: הישה היש החסומה היו היותו והוש עם לאמירים: הנעתי לשף ב-7 / עבותי במופד של משרי הלעד בכל המשמח הנו הייתי נמוש עם שולה: היים בקשה דיידיתי הוא כבר תחור דתיה ואני הייהו טבעוני אויק עם התפואונות עמוקה בזו-בודהיום. בשחתולנו לחיות חברים היא התעששה על החונה. חיות שאני משרין את אשחה החשפת: ללשה גם כן יחותה לראות מה

קרוב, בגלל זה הגעתי הנה.

ליאורה סגל (תשע שנים בעפרה): "ב־67' הייתי לכבוד השחרור קיבלתי שעון. למדתי אז באולמוא בקריית־מוצקין. משם חלכתי לאוניברסיטת בריאילן (בלי צבא) ולמדתי ייעוץ וספרות עבריח. שם הכרתי את ידידיה שלמד חשבונאות, ותתחתנו אחרי חצי שנה של היכרות. שנח גרנו ברמת־גן, אחרי־כן חזרנו לקריית־ביאליק וגרנו שם עד לפני תשע שנים. ידידיה חיפש התיישבות לגור בה. לי לא היה שום אינטרס לבוא למה. ידידיה רצה – והלכתי אחריו. נורא פחדתי שאמצא כאן שלושה אוחלים או משחו כזה, אבל בשתגענו היו ככר בהים וקצת דשא והאנשים

ידידיה סגל: "ב-67' למדתי בכיחה י"א בעכו. כששיתרוו את ירושלים, שיחקנו כדורסל. בצבא . הייתי בסיירת 'אגוז' ומשם הלכתי לאוניברסיטת בשנה א' הלכתי לפרט ופגשתי את ליאורה. אחרי שהסרט ונמר היא לקחה אותי למגורי הבנות -אני לא יודע איך הצלחנו לחיכנס, זה חיה ממש מבצר - ועשתה לי קפה חלש וקר. אמרתי לעצמי, בחורת נחמדת והכל, אבל החונת לא ייצא מות, לא עם כזה קפה. בסופו של דבר התחתנו נאני עברתי לשתות בירה. אחרי־כן גרנו ברמת גן ואחרי כן בקריית ביאליק. אני הייתי חמיד בואדם מאוד פולוטי. אחרי שבגין עלה לשלטון ראיתי שהוא מתחיל להסט בעניין ההתנחלויות. החלטתי שצריך לעלות להתיישבות כי גוש דן בסכנה. הנישה שלי היתה ביטחוניסטית. לא חשבתי על המיצוות וכל זת. חיום טוב לי פה בואוד, מה אני אקבר".

שי לוריא (שבע שנים בעפרה): "אוי בן 46. ביום ביבוש ירושלים הייתי כבר חבר בקיבוץ טירה צבי. הייתי רווק כמעט עד שעובתי את הקיבוץ. כשהלכחי ללמוד, הכרתי את ציפי. למדתי חקלאות בירושלים זהיא למדה מדעי הרוה. באותה שנת התחתנו. שנה אחרייכן עברתי ללמוד ברתובות, וציםי המשיכה עוד ארבע שנים בירושלים. כעבור שנה קנינו דירה בראשון לציון. גרנו שם חשע שנים, בשכל חומן רצינו בעצם לעבור לירושלים. אחרי שנמרתי את חלימודים עסקתו קצת במחקר בימכון וולקני' רצינו לעבור מרחוכות. חשבנו שאולי נלך על מקום כפרי. שלחנו מכתב לאלון שבות, ועד היום לא קיבלוו תשובה בטיול שעשינו הגעוו לעפרה שלחנו מכתב בקשה, אבל היתה שביתה דואר והמכתב לא חווע בסוף הומנו שלמון. כאנו – והחקבלנו. ציםי בהתחלה הסחיינה. פחדה שיחיה סגור, אחד בחור השניי, ולא אחבה את וה שתמקום חוא

ציםו לוריאן "אני המיד חייתי בנאדם אח־מוליטי. בשמיצה מלחמת ששת חימים חייתי בשות שירות באופקים, אני זוכרת את השמחת הנדולה של בולם בששותרות ירושלים. בשבילי זה היה פמו שרט שלא דיתר אלי בכלל. אני ילידת רומנית. לארץ באתי בגיל עשר ולא היח לי את עמין יתכמיחה לירושלים". למדתי אמנות וססרות וזה מה שעויין אותי את ראשון לציון שנאתי. עיר של הנוזות חושינה ומוללות: התולמות הנובורושיות. היינו במצב שהינוי מובנים לנשות - הכל או באנו לשנת מואמרות ואחרי במון הורשים כבר היה פרוך לנו שאנחנו דוצים

שובך יונים

מכולם, הוא גם אוחו בריעות הקרוכות ביותר לאלה מנווה־צוף ותחיה גרנכיץ' ממכוא־חורון. יושכים של הוריו, רק קצת יותר. יהונתן לא המציא את ההקצנה. בתוקת "בני עקיבא" הראשונה, הוא מספר לי, נכחב שעריף לרקוד הורה סוערת במקום כל הריקודים הסלוניים המכוערים והמשתיתים. היום, אפילו את . הזורה רוקדים בקבוצות נפררות, בנים וכגות.

> "הערכים", אומר יהונתן כפסקנות אך ללא פסיקים, "הם כמו כל זר אחר בארץ הואת. כמו השוורים, הצרפתים או האנגלים. הם יכולים לחיות פה, אבל הם צריכים לדעת מי השולט". וכאותה נשימה: "כהנא לדעתי הורס וגורם לסחם מריבות. נכון גם, מצר שני, שאם הייתי מרכיב ממשלה לא הייתי מתנגר לילד שוככ כמוהו בתור אחר השרים".

אני מסתכל על יהונתן, כולו גפיים ודעות וכוונות טובות, וכפעם הראשונה אני מרגיש את הזרות. הוא כגר לא שייך לשפה שאני מרכר בה, לארץ שאני חי כה ושגירלה אותי. הוא אחר. יש כו הכטתון המפחיד של הצודקים־תמיר. אין לו ספקות. והדבר הכי מפחיד היא הסוכלנות שלו: "אני לא אכנים את כהנא לכלא, וגם לא את מתי שלד", או: "אני מאוד מעריך את דיעותיו של יוסי שריד". אם הוא היה מקלל אותם כאכי־אכיהם, הייתי אולי נרגע. אבל יש כו ממידת הרחמים של אלה שמחזיקים את הצדק בכים הקטן שלהם. כאותה נעימות, כאותו סננון מתקבל על הדעת, הוא יווגך דור של צעירים שמקיימים עם אלוהים הסכם סודי על עתידה של הארץ הואת. הוא יאמר להם, כפי שאמר לי: "אני לא אומר שכצד שלי יש רק אור וכצר השני יש רק מושך. יש גם מושך כצד שלי, אכל פחות, והאיראל הוא נישא ומרומס". הצר השני הוא לא הערכים, הצר השני הוא החילונים. ויהונתו יכים אותנו כנישקנו אנו – המתינות: אל תְּבַּנִע, יהונתו, אבל אתה לא איראליסט, אתה פרגמטיסט.

התחלתי עם השאלה הבטוחה מכולן – נאיזו

חן סגל, "כת רבע לשבע", הסתכלה עלי כמבט בטח, כלי למצמץ, "ככיתה כית", היא אמרה, רשמתי. אחרייכן אמא שלה נכנסה לחרר והתכררו לי שני רברים. הראשון – שעל חן אי־אפשר לסמוך, והשני – שהיא בכיתה אלף.

חן, מה את רוצה לעשות כשתהיי גדולה? "כלום. כמו אמא".

ליאורה (האמא): "תהיי רופאה". "אני לא רוצה להיות תרופה". ולמה את גרה בעפרה: כי יש פה שער נורמלי שנכנסים ויוצאים

> חו, את מי את הכי שונאת בעולם: "את שרולים שאני אתחתן איתו יום אחד טוב, או מי האיש הכי רע בעולםני "הרצל".

זרצל? ומי זה כהנאז

כהנא הוא איש טוכן הוא לא כשו הרב שק הרב קוק כוחב שירים ומלכד אותנו בנית ספר וכהוא לא

הערת בסוגריים: הרק קוק זציל, ינוח על משכבו כשלום, לא דק שאינו מלמד את חן בכית הספר, הוא גם לא כריות כתב שירים: אחרי בירור מעמיק ותברר שחן מחליפה כין כהנא נהרצל. אחדי שקראתי את הרסים של הראים אני משוכנע לחלוטין שריא ידעה יאיז ההבדל מלכחווילה:

יוה כי כנה את ארץ.ישראלו "תערבים".

כמקום כוכ כאמצע עפרה עומרת האולפנא. כית הספר לפנות. מכל האיוור מגיעות הנה כנות

ההתנחלויות ללמוד. תפסתי שתיים. רגנית ליכרמן

כספרייה, מעל שולחנות עץ קטנים. אני שואל שאלה

כללית: אתן חושבות שהיה מועיל לאיזור אילו היתה

סובלנות בין יהודים וערבים? שתיהן: "כן". אתרי

שעברנו את השלב העקרוני אני מבקש מהן לתכנז

פרוייקט -- משהו בסרריגודל של עבורת סוף שנה -

שכותרתו היא: "הגברת הסוכלנות כין יהודים וערכים

עם כני נוער. שלא ירברו דווקא על פוליטיקה, אלא

על כל מה שבני נוער מדכרים כיניהם בכלל".

דגנית: "אני חושבת שהכי טוב להתחיל בפגישות

תחיה: "לא הייתי מעמירה נושאים מוגדרים.

אני מעלה – בעצם מצטט – את הבעייה שיש

תתיה: "זו בעייה. אי־אפשר לקחת אחריות על

דגנית: "אולי רק מיסגש או שניים, אכל זה בעצם

תחיה: (מתפרצת) "אולי אפשר לקחת קטעים

דגנית: "אולי אפשר להומין אותם שיבואו אלינן,

שום רגנית: "הפעילות המשותפת הכי פשוטה זה

רגגית: "זה לא חר משמעי שאי־אפשר להפגש.

שתיקה כל כך ארוכה ומביכה שאני מחלים לרדר

יהודי רציני כן שבע, שילה כינרתי. אוהכ חשבון,

משחק מחשושה (מה שקראו פעם "מכשפליה רעה

התחונים וגופיה", לא מתעניין כפוליטיקה אמא שלו

אמרוו לי שלא רק שהם לא מדברים איתו על

פוליטיקה, הם גם נמנעים מלדכר עליה לידו. כמלים

אחרות, הוא גדל נטון כלי בעות קרומות: 'הכי אני

שונא רעש. בגלל זה לא אהכתי את תליאביכ, רק את

הלונה פארק, כי זש המון רעש. כשאני אהיה גרול אני

לא יורע מה אני אהיה. אח שלי רוצה לחיות מידיפיו,

מה אני הושב על ערבים: אני אוהב אותם, כי

כטיולים הם נותנים לי אוכל ומארחים אותי יפה, מד

וה יחודה ושומרון: אני לא יודע. לא מעניין אותי"

שאלון קצר לשילה, מי הוא מי:

יצחק שמיר: ראש הממשלה שולמית אלוניו "לא יודע".

. כהנא: "שם של משפחה בעפרה".

מיקי ברקוכיץ: יהוא בכרורגלוי

אריק איונשטייון ילא יודעי,

אלופת ישראל בכרורגל: "לא יודע"

איזה תוכניות אתה אוהב בטלוויזיהו (שילה סם לתחיה בנשימה אחתו "רחוב סומסום, פרפר נחמר,

רוגאלר ראק, לופי, קרוכים קרובים, עליות, הופה היי

דרכ כתנא: "לא יודע". אש"ף: "לא יוויע".

ריטהו "לא יודע".

ידורם נאון: יומר":

חייל. אנו לא. כי במלחמה אפשר למות, אני יודע".

חוגים. אכל זה נורא כעייתי כי יש שוכ פעם הבעייר

תחיה: "אי־אמשר סובלנות כלי להיפגשו".

אני: אני לא יודע, זה הפרוייקט שלכז.

מעתונים ולהפיץו". הקול שלה גווע. "זה לא יעזור כל

אבל זה רק רעיון, יהיה קשה מדי לכצע את זה".

ליהרות הדתית עם המיפגשים האלה. מה יקרה אם

סבוצה שלמה של ילדים. בעצם אני לא יכולה אפילו

ביו"ש". הן מוכנות לנסות.

ערבי ויהודיה יתאהכוז

לא יעוור".

לקחת אחריות על עצמי בנושא כנה".

אני: או לא להיפגשו

של ההתבוללות, או בעצם לא".

צריר לחשוב על זה".

שתיקה ארוכה מאוד.

תאומים (21 במאי עד 20 ביוני) אתם מבובזים עכשיו יותר מדי על קניות.

סדטן (21 ביוני עד 22 ביולי) להחמודד עם בעייה כלשהי בתחום הביתי.

אריה (23 ביולי עד 22 באוגוסט)

מאזניים (23 בספטמבר עד 22 באוקטובר) השבוע אתם נוטים לעצלנות מסויימת, או שמא זו הפל נותכם שמונעת מכם לפעול, זה חזמן ליהנות מהיציותי ות שלכם. התחפתתויות בתחום הכספי פועלות לשונה: כם – אל תתרגשו מהערה של תבוס.

קשת (22 בוובמבר עד 21 בדצמבר) בימים אלח צריך לחיות ותירים בחיי תחברה.

גדי (22 בדצמבר עד פו פינואר) חרף מספר תקלות של חרוע האחרון, וסיעות ועיולים יסבו לכם תאח מרובה. לפנויים ולפנויות מסחמנות שה הכרויות חדשות, ואולי אמילו רומן. אל תצפו עפשיו לה' תפתחויות גדולות בתחום תקביירה.

דלי (20 בינואר עד 18 בפברואר) ויות המבשרות שינויום בתוכניות קיימוק.

רגים (19 בפברואר עד 20 במארס) ישיבה השובה בתחום הקריירה עלולה להידחות. הוגם בימים אלת הוא על שיחות מלב אל לכ ועל הרושה ח"יווד". אין זה זמן טוב לערב ידידים וחברים בעוויו כספים. מריבה עלולה לתחגלע עם ילדי:

טלח (21 במארם עד 19 באפריל) בעויה קטנה בבית עלולה להחפתה לוויבות נדוק

שוד (20 באמריל עד 20 במאי) אם כי העניינים חרומנטיים מתנחלים על מי מנוחות. עלולות להיות אי רובנות לובי סגישות. הקפידו לחשאו לעצמכם מספיק זמן פתי לבילונים, במקום חעבודה תי דקקו להקדיש תשומת לב מיוחדה לפרטים.

הורוסקופ

.תחזית לשבוע שבין 5 ל־12 ביוני

השבוע כדאי להקדיש את חזמן לעפיית שימיים נקר צוב חבית, או לעיסוק בתחביבים. בחחום תרומוטי את נוטים לרחף, וכדאי שתתחילו לחציב וגליים על הסוגע

(או החתם חבר) עשה מנו שמיל והשתתף בהגרלת על מעריב לנוער והשתתף כל שבוע!! נרסים ענקית שתערך כל שבוע!! בימים אלה חיי־החברה שלכם מסעירים ומלאי איזר עים, וצמוייה לכם הצלחה. עם זאת, עליכם להקויו שלא להזניח את התחייבויותיכם. לא ברור לכם ניצד

> זה הזמן ללמוד כיצד לדבר עם הממונים עליכם. ואו תוכלו להשיג התקדמות. הקסם שלכם פוחח עתה בשד כם דלתות, כך שאין צורך לשחק את תפקיד הנונון הגדול. לא כדאי להיעלב מדברים קטנים.

ל הכוללת מובר ושני דמקולים או

' אגב, יש כך שייב?

ע מחלקת המנויים, המעריב לנוער", ח.ד. 20020. תליאביב 1-200

רו חירוש מנוי קיים

אבצע לחודשים בלבד • הגדלה כל שבוע!

צימינויין ה להיוח מנוי ירי שורינ לנוער־ ומקוון. דישולו אותי שה בראש שליי

לנשל התחאת דואר על סך 10 שיף נתו סוף לשנה אחת על מערים לנועו

כל מי שחותם על מנוי שנחי

בתולה (23 באונוסט עד 22 בספטמבר) אתם כמהים למסעות מרתקים שיובילו אתכם למקמת וחוקים, אך ישור בעיית מיידית בתחום הביתי שחונש את תשומת לבכם. כשעות הלילת צריך להיזהר מופאי" ות. בימים אלת אתם נוטים להערות עוקצניות מדי.

עקרב (23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) בימים אלה עלולות להיות לכם הוצאות בלתי־צמיות! אל תניחו לתן למווע מכם מלהשתחף באירועים חבוחי ים. פנויים ומנויות עשויים לפנוש חשבוע מישתו פעויין כמיוחד. היותרו משמועות כלתי־מבוססות.

לא הכל מחנהל כמתוכנן חשבוע, אך אל תתרגשו מנו בענייני העטקים צפויה לכם מידה מטויימת של הצלחה אין זה זמן טוב לערב חברים בנושאים כספיים. בנלל

בעסקים מישהו מנסח להשיג את שלו בכל מחזר. (עלי כם לעמוד על חמישמר, אך בענייני הבית חבל מחוול כשורה, וזה זמן טוכ לארח אנשים. בעבורה וש החוחי

שעות חבוקר הן הטובות ביותר להישנים בעבורה שם לאחר מכן צפויות הפרעות שלא יניחו לכם להחקדה השבוע הצטרכו לכחון היטב כל הצעה חדשה שהקבק

נקלטות משגעות - חינם! מונולה שתערך בכל שבוע יקבל הזוכה לפי בחירתו טוסטוס HONDA TY DO DAELIM LIBERTY OLX DIT או מערכת סטריאו משוכללת תוצרת "קנוור" יוט כנונ עבי ושני של 1,500 שיח תוצרת גלי מלתחה חדשה בשווי של 1,500 למעריוב לנוער מקבל עכשיו חינם 3 קלטות מדליקות ימקסימוס זרי, "דינור חדיש" ויא-הא.

נ.ב. תודה מראש על הקלטות. הן נהדרות.

השבועון לצעירים

מוסטוס, מערכת סטריאו או מלתחה חדשה?

בעמוד זה מבחר מהיריעות והמודעות שפורסמו ב"מעריב" .6.6.52 -- 29.5.52 שבון שבון הנוסת המקורי נשמר. ליקט: גבריאל שטרסמן.

חודשו היריות באזור קלקיליה; הופסקו הרכבות ת"א חיפה –

חבוקר נתחרשו חילוטי היריות כאזור קלקילה שכגבול ישראל - ירדן. זה שעתיים נשמעות יריות באזור דגבול

ביריות שחיין אחמול בארי

תח סכיבה, ליד קיבוין שבקרבת כמריסכא, נדרב יקודי אַקוד. בעקבות חמתיחות שנשי תררה בגבול הוממק מחלך הרכי בות מתליאבים לחימה ומחימה

ליה, שישראל הסכיפה למפור שטת קרקע בעל השיבות מיוחרת באזור זה תמורת שטח קרקע קצת יותר גדול פסביכת כית ג'וברין או בסכיבת סדום, לצורך

> 1200 נכים שובתים במשרדי הממשלה

הרחבת ממעל האשלג.

1800 נפום וחיילים משודריים פתור חבוקר בשביי

השוכתים טוענים, כי הוכטה לחם שיכון עוד לפגי שלוש ליי, אולם כל חיירות לא הוקמו יער וריום חות

לשכון נושמו כ-1500 איש הם כחינו עור לפני שנוניים

מיי בית קקר לנחנות אותנוע

mpento 60

The property of the court of th

השבוע לפני 35 שנה

תמלך מלאל יצטרך לחזור לסנסוריום

עוצר עיראק, חביע חבוכר לרי

לל חרעת מצב בריאותו של

לדיון במושב מיוחדםגור של

בראח כי עבר אל אילאה מתר

יריעות מרמשק אומרות, כי

מצב בריאותו של חמלך, שחוא

בן 41 שנה, גרוע משחיה בעת

סוציאליסטים

ווצוג ווערמאיופורנוי...

כונן לשהייה ממושכת בכירת יוד

דה שכן מונחה כבגראר מועצת־

רוח כשווייץ לפני חמלכתו בשנה

שעפרה למי עתוני בירות חבקש חמר המלך שלאל. הענין יובא חיום משלה מן הקארלמנט להטחלק:

של המכושלה, שחור לארין.

מהינורפלאית

מרים ומרדכי פרבר

מודיעים בשמחה על הוצלה בנס ומוטינים. בות את קרובותם יוידות ומצורית

למכם תכנסתו בבריתו של אאשית

איים אינון לביות לקוריא טיון וושיים 12.662 מקיבא 4.662 בביי טרק. ורועב לעתידא 4.662 בביי טרק.

THE RANGE SHIP THE THE PARTY AND THE PARTY A

ר. הורוכיץ, אשר שהה בחום־ שת הבראת כשוויין אור המו"מ בלונדון שנסתיים ככשלון, אמר, כי הדלק הושג ע"ר גיום כספים ממקורות אחרים. הוא לא גילה סרטים על טיב "המקורות חכםי פיים האחרים".

כציליון הנשביה נוחקה כליל מג-אל היא בעיית כספית גרידא. רצוניה המערבית באדרה סוריי. חברות הנפט מוכנות ורוצות למי מחירי תספורת גבויות ושא מאלי בהצות ליל אמש, אך כור והקשו תיא בתשנת המטבע. מיני העבורה במספרות מאו עויין לא נתברר ביצר יתבשא הור לכרי - הסעים מן חורוביץ. כועשה חדוב בלות החדשות על דינגיטה בין שני הלכי האריון ער שעה ו אור האת הלילה לא צוננו ההלכלות שום אותות שעבר בהנונות הכובונים ות מיוחים האת פקדו התנועה וקר

ברוכנית, וצוק במודת רבה אה, מוניססים הודו, שום נפוכים הצוריםים הקומארנטורפים התנועה ככבים המנוניות הראשי בעברית בבדיו היתה נורמאלית והתחנון

מוניסטים, היו נהמכח בעת כל ארחים וכים מברלי המערכות את שעיי התענעלה הניתות. לרי להיע של השמצעות ביי ומספר המכוניות היוצאות היה כל מפר ביי עלמה מן הינול גם כל מפר היינולים היינולים להיול גם בל מפר ביינולים מיינולים מיינ

עניין גיום חנשים תרתיות | שאלה אתרת שהעסיקה אה ותהקלות בתשלום מם חבנסה הנחלת הקואליציה אתמול הקי של שכר עבורת בשבת עוררו היא לא כאה עריין על פתונה מחלוקת קשת בין תרתיים ומי | חיא שאלת התקנות כרכר גינו פאשי וניבונו בישיבות הקואלי-

> חגהָלת הקואליציה כבר רנה אתמול בחחלטת וערת הכנסת וכנו חופיין על הקלות במס הכנסה לגכי

שכר עבורה כשבת. החלטה זו ַ גרמה לסערת רוחות בקרב הרתיי מספר המובעלים הממאן ם המאשימים את מפא"י כחפרת במריכה עלה ל-7000 לעשה מבטחה מפורשת שניתנה להם 8000 בחדשיים האחרונים -

נמסר חבוקר למוסרנו במום לשבות העבורה. מבהל מחלקת התעסוקה מ כנעני, ציין, כי בשבועיים הצה רונים כבר הגיע מספר המנפי לים ל-8000 אולם חל שיפור

אספקת הדלק לישראל מובשהת למספר חדשופי - גר המחיר החרש לח חבוקר ד. חורוביץ, מנחל משרר האוצר והיועץ הכלכלי לתספורת

במצב עם התחלת אימוף תפחד

CHEVROLET מס' 4537 ת - צבע אחדי

בהיר עם גג שתור מבן

הכית ברחיב שרי בדציון ג

תרא. המוצא מחבקש לממוד מ

יויעה בקשר עם הגיל למי

פאור נמני - פני פנים

אי לתחבת המשפרת הקרופה ננד מרם

(Cabriolet) 115 31 5-32 W-1702 M2333

המחירים החרשים לחסשות וגילות נכנסים לתוקפם ליום תספורת – 320 פר', עם סיווק (ער כה 280 פר"). גילות ד 160 בעיית אסשקת הנפט לישר | פרי בלי מי קולון נער כה אם

קומפוזיטור ישראלי חום בפעם הראשונה לחשתתה בספי טיכל המטוקלי הנודע כולונויי

ינם לות אות שם. איימן לדיפוח בשמה וערבה

הועלו ב-20 אווד.

רארין רמשא הוריע הבויקה בשער העיר, המוקמת המשלנה הרומנית המחלקה על יור המוקונימטים, עברו המי אגב פסידה על פעולות ממשלת עתה מכל העמרה פנים, לאילו עתה מכל העמרה פנים, לאילו האל גוף מעורם, המביל סיעות הא גוף מעורם, המביל סיעות של מסלנות אחרות חוץ מו המר של מפלגות אורות וצין מן הכר וכגלל תנ השבועות תנוצרי יצאו דית ליתורי ישראל ברי לקוים

במאבק למעו חמוביאליום מן התנועה במסילות חביול עוד חב

ולספרים חיוניים,

קומפוזיטוה ישראלי לפסטיבל

שיבה המוסיקר הנוד ע ביו אי שבאוטטריה, שימתו מסוף ודר ממטרת המסטיבל הענק מתטה של העממוטור והמטר רן יוסף כל ערינטלון האוונגל

HOME VIDEO O THE WALT DISNEY COMPANY

जिथाका जागिताका जागिताका कि विश्वास कि जागिता कि जागित कि जागिता कि जागित कि जागित कि जागिता कि

חגיגה של סרטים קסומים - עכשיו בוידאו ("72)'Y - AN

יחה מוצלחת. ה לכל המשפחה ה קתנו שידיעות אמדונו

ווסרט

יווותרי.

ליחוות אחרונות יין

חניגה למיקי מאוס"

יבעקבות האוצר הגנוב" ילדים ילצו לראות וחר מפעם אחת ריעות אחרונות")

(03) מצח: "פורום פילם" בעימ. טל. 201094-20004 (03)

中海海岸下海岸 有原式点

O TOUCHSTONE FILMS

במוצאי שבת, 6.6.87, החל מ־19.30, בבית ציוני אמריקה, רח' דניאל פריש 1, בתל־אביב,

CHEST COLLEGES OF THE WOOLEST " TONY PARA MAKA MAKA PARE SEPTAPA TRIVERS SINSIT VIPTOR SUS TONA

★ תורכיה – מערב ומזרח. 10-18-19-19 יום.

★ יוגוסלביה - איטליה. 16-18-16 יום. * יוגוסלביה – הונגריה – אוסטריה. 17-18-18 יום.

> ★ פולין – הונגריה. 15 יום. ★ ספרד – פורטוגל והפירנאים. 15-20-15 יום.

א דרום אמריקה. 32-23-20 יום. ★

★ ספארי בקניה. 16-19-23 יום.

* סקגדינביה. 18 יום.

★ המזרח הרחוק. 35-30 יום. שיולים בדגש מיוחד +

לחובבי טבע, אמנות או תיאטרון.

הרצאות בליווי שקופיות על תורכיה, דרום אמריקה, מרכז אירופה, קניה אנו מזמינים את המתענינים לפגוש את צוות המומחים של "נאות הכיכר"

לפתוח מפות, לשאול שאלות על מסלולים, על אופיין של הארצות וכי הסידורים הנדרשים לנסיעה.

> סופשבוע ארוך – 25-27.6.87 2 לילות במלון קרלטון על בסים חצי פנסיון

★ ביקור בהצגת תיאטרון ומפגש עם השחקנים לאחר ההצגה. ★ סיור רגלי ומודרך בשכונות, בדרום תל־אביב. ★ ביקור במוזיאון לתולדות תליאביב – יפן ובית רובין.

מפגש עם העתונות.

PHUA PUMP IITUR

לחבתי ומשתחכי שתשים

במוצאי שבת,6.6.87, בשעה 21.00, במועדון "צוותא" בחל־אביב,

ערב מיוחד לציון 20 שנה למלחמת ששת הימים

> בהשתתפות: יצחק בן אחרון מוטי חוד אחרון יריב גאולה כחו מתי מלד

נשמח לראוחכם עמנו

סיור בגליל

בשיתוף עם "שרשים":

"בתי כנסת וכנסיות בגליל"

ארכיטקטורה, ארכיאולוגיה ומאבק דתות מרצים ומלווים: מר מוטי אביעם וב' חנה ספראי

מרום' אשר עובדית חסיור יתקיים ב־18.6.67-1.

אנו מציעים (משמ"ז) בקיץ 1987 טיולים וחופשות ליעדים הבאים:

> ארת"ב א המזרח הרחוק

אירופה הקלאסית א סקנדינביה

עמרד – מורטוגל יוגוסלביה – הונגריה

טיולים מיוחדים לצעירים ולגיל הזחב

ערבו חדצאות בכיווי שקומיות יונתנו על ידי מדריכי חברת "גשר"

בבירו הקונפדרציה, דח' אמיל בוכוח מאחורי מלון המלך דיוד), ירושלום: - 20:00, יום שלישי, בשעה 20:00 • בבית אבא חושי, הימה, ום המישו בשעת סניסו

בבית צווני אמריקת, דחי הניאל